

REVISTA PADURILOR INDUSTRIA LEMNULUI CELULOZA SI HIRTIE

4

1985

REVISTA PADURILOR

„Trebuie să se acorde o atenție deosebită păstrării și dezvoltării fondului forestier, care are o însemnătate deosebită pentru mediul înconjurător, pădurile reprezentând un bun național de valoare inestimabilă, pentru viața și viitorul națiunii noastre socialiste”.

Nicolae Ceaușescu

„Orem ea societatea socialistă și comunistă să aibă și făduri mai bune, ea oamenii să poată trăi — eel puțin așa cum s-a trăit în trecut — într-un aer bun, într-o elimă sănătoasă”.

Nicolae Ceaușescu

REVISTA PĂDURILOR—INDUSTRIA LEMNULUI—CELULOZĂ ȘI HÎRTIE

ORGAN AL MINISTERULUI SILVICULTURII ȘI AL MINISTERULUI INDUSTRIALIZĂRII
LEMNULUI ȘI MATERIALELOR DE CONSTRUCȚII

CONSILIUL DE CONDUCERE

Dr. ing. Gh. Constantinescu (președintele consiliului și redactor responsabil), Ing. I. Petrescu (vicepreședintele consiliului), Prof. dr. St. Alexandru, Dr. ing. D. Cârloganu, ing. Fl. Cristescu, Ing. Cornelia Drăgan, Dr. ing. V. Dunăreanu, Ing. C. Frumosu, Dr. doc. V. Giurgiu, Ing. M. Ianculescu, Prof. dr. ing. S. A. Munteanu, membru corespondent al Academiei R. S. România, Conf. dr. ing. Filofteia Negruțiu, Ing. D. Nicoară, D. Pașca, Ing. I. Pletrăreanu, Dr. ing. I. Predescu, Ec. Gh. Sanda, Ec. V. Sava, Prof. dr. ing. V. Stănescu, Ing. Ov. Stoian

REVISTA PĂDURILOR - SILVICULTURĂ ȘI EXPLOATAREA PĂDURILOR -

ANUL 100

Nr. 4

1985

COLEGIUL DE REDACȚIE

Dr. doc. V. Giurgiu — redactor responsabil adjunct, Dr. ing. G. Mureșan — redactor responsabil adjunct, Dr. ing. A. Anea, Ing. Al. Balșolu, Dr. ing. I. Catrina, Dr. ing. D. Cârloganu, Dr. ing. Gh. Cerchez, Ing. Gh. Gavrilescu, Ing. E. Marconi, Dr. doc. Gh. Marcu, Dr. ing. I. Mileșcu, membru corespondent al Academiei de Științe Agricole și Silvicultură, Ing. N. Marin, P. Pășcu, Prof. dr. ing. V. Stănescu, Dr. ing. D. Tertecel, Dr. ing. A. Ungur

Redactor de rubrică: C. Almășan

Redactor principal: Alexandrina Deleșan

C U P R I N S

	Pag.
ION CIOARĂ : La cel de-al 100-lea an de apariție neîntreruptă	168
RICHARD WINTER : Continuatoare a unor tradiții științifice seculare	169
R. P. VOINEA : Trecentul secolar pentru un viitor prosper	170
T. MUREȘAN : Un secol în slujba pădurilor patriei	171
D. R. POPESCU : Întru eternă dălmulre	173
REVISTA INDUSTRIA LEMNULUI : La mulți ani, Revista Pădurilor!	174
REVISTA ECONOMICĂ : Revista pădurilor, tribună a idellor economice înnoitoare în silvicultură	175
REVISTA MOBILA : Revista pădurilor străbate un secol	175
REVISTA CELULOZĂ ȘI HÎRTIE : La a suta aniversare	176
COMISIA MONUMENTELOR NATURII. REVISTA OCROTIREA NATURII ȘI A MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR : Revista pădurilor și ocrotirea naturii	177
REVISTA ROMÂNIA PITOREASCĂ : O hucără prin conștiința forestieră a generațiilor	178
E. G. NEGULESCU : Omagiu Revistei centenare	179
C. D. CHIRIȚĂ : Întru perenitatea pădurii românești	180
N. RUCĂREANU : Rodnice împliniri, înalte năzuințe	180
V. GIURGIU, G. MUREȘAN : Un secol de existență a Revistei pădurilor	181
I. MILESCU : Conceptul de conservare și dezvoltare a fondului forestier, formulat și dezvoltat de-a lungul existenței Revistei pădurilor	188
M. IANCULESCU, I. CATRINA, F. CARCEA : Revista pădurilor în sprâlnul promovării cercetării științifice din silvicultură și amenajării pădurilor	192
C. D. CHIRIȚĂ, N. DONIȚĂ : Aportul Revistei pădurilor la fundamentarea ecologică a silviculturii	201
FILOFTEIA NEGRUȚIU, V. STĂNESCU : Invățămintul silviculturii și Revista pădurilor	206
E. G. NEGULESCU, I. I. FLORESCU : Regenerarea naturală a pădurilor, acțiune larg promovată de Revista pădurilor	212
I. PETRESCU : Problemele îngrijirii și conducerii arboretelor în paginile Revistei pădurilor	218
GH. MARCU, S. DIACONESCU, I. DAMIAN : Problemele regenerării artificiale a arboretelor tratate în coloanele Revistei pădurilor	224
S. A. MUNTEANU, A. COSTIN, R. GASPAR, C. TRACI : Aspecte ale preocupărilor de amenajare a bazinelor hidrografice torențiale reflectate în paginile celor 100 de ani de existență a Revistei pădurilor	233
C. NIȚESCU, AL. FRAȚIAN, M. PETRESCU : Revista pădurilor în sprâlnul protecției pădurilor	241
V. COTĂ, S. PANAITTE, P. DECEI : Economia vînatului și salmoneicultura în paginile Revistei pădurilor timp de 100 de ani	245
H. FURNICĂ, D. CÂRLOGANU : Îmbunătățirea continuă a recoltării și colectării lemnului în scopul asigurării regenerării pe cale naturală a pădurilor	250
A. UNGUR, G. MUREȘAN : Valorificarea superioară și complexă a masei lemnoase, preocupare permanentă a Revistei pădurilor	253
R. BEREZIUC, V. OPRIȚA : Aportul Revistei pădurilor la dotarea fondului forestier cu instalații de scos-apropiat și transport	258
GH. CERCHEZ, GH. IONAȘCU, I. STAN : Problemele mecanizării exploatații lemnului prezentate în Revista pădurilor	262
S. RADU : Revista pădurilor — punte de legătură cu silvologia și silvicultura mondială	265
DIN ACTIVITATEA ACADEMIEI DE ȘTIINȚE AGRICOLE ȘI SILVICE	271
CRONICA	273
DIN PAGINILE REVISTEI PĂDURILOR	191, 200, 211, 223, 232, 240

CONTENTS

	Pag.
<i>ION CIOARĂ</i> : 100 years of continuous publication	168
<i>RICHARD WINTER</i> : Following a centennial old scientific traditions	169
<i>R. P. VOINEA</i> : The century-old past for a prosperous future	170
<i>T. MUREȘAN</i> : A century in the service of our country's forests	171
<i>D. R. POPESCU</i> : To eternal continuity	173
<i>REVISTA INDUSTRIA LEMNULUI</i> : Many happy returns of the day Revista pădurilor	174
<i>REVISTA ECONOMICĂ</i> : The Revista pădurilor — the mouthpiece of the innovating economic ideas in silviculture	175
<i>REVISTA MOBILA</i> : The Revista pădurilor through out a century	175
<i>REVISTA CELULOZĂ ȘI HÂRTIE</i> : At the centennial celebration	176
<i>COMISIA MONUMENTELOR NATURII, REVISTA OCROTIREA NATURII ȘI A MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR</i> : The Revista pădurilor and nature protection	177
<i>REVISTA ROMÂNIA PITOREASCĂ</i> : A flame in the forest consience of generations	178
<i>E. G. NEGULESCU</i> : Homage to the centennial journal	179
<i>C. D. CHIRIȚĂ</i> : To the perennality of Romanian forests	180
<i>N. RUCĂREANU</i> : Successful achievements, lofty aspirations	180
<i>V. GIURGIU, G. MUREȘAN</i> : The Centennial of the Revista pădurilor	181
<i>I. MILESCU</i> : Conservation and development of the forest fund reflected in the pages of the Revista pădurilor	188
<i>M. IANCULESCU, I. CATRINA, F. CARCEA</i> : The Revista pădurilor — a promoter of the innovating ideas in Romanian forest management	192
<i>C.D. CHIRIȚĂ, N. DONIȚĂ</i> : The contribution of the Revista pădurilor in the ecological substantiation of silviculture	201
<i>FILOFTEIA NEGRUȚIU, V. STĂNESCU</i> : Forest education and the Revista pădurilor	206
<i>E. G. NEGULESCU, I. I. FLORESCU</i> : Forest natural regeneration, an activity widely promoted by the Revista pădurilor	212
<i>L. PĂTRESCU</i> : Care and tending of stands activities widely promoted by the Revista pădurilor	218
<i>GH. MARCU, S. DIACONESCU, I. DAMIAN</i> : The problem of stand artificial regeneration reflected in the Revista pădurilor	224
<i>S. A. MUNTEANU, A. COSTIN, R. GASPARG, C. TRACI</i> : Torrential watershed management reflected in the Revista pădurilor	233
<i>C. NIȚESCU, AL. FRAȚIAN, M. PETRESCU</i> : The Revista pădurilor a support for forest protection	241
<i>V. COTTA, S. PANAITTE, P. DECEI</i> : Hunting and trout breeding presented in the Revista pădurilor for 100 years	245
<i>H. FURNICĂ, D. CĂRLOGANU</i> : Continuous improvement of wood harvesting for natural regeneration of forests	250
<i>A. UNGUR, G. MUREȘAN</i> : The high utilization of wood materials—a permanent concern of the Revista pădurilor	253
<i>R. BEREZIU, V. OPRIȚA</i> : The contribution of the Revista pădurilor to the forest equipment with logging systems	258
<i>GH. CERCHEZ, GH. IONAȘCU, I. STAN</i> : The problems of wood logging mechanization presented in the Revista pădurilor	262
<i>S. RADU</i> : The Revista pădurilor, a link with the world forestry and sciences of silviculture	265
FROM THE ACTIVITY OF THE ACADEMY OF AGRICULTURAL AND FOREST SCIENCES CHRONICLE	271
PAST WORDS FROM REVISTA PĂDURILOR (FOREST JOURNAL)	273
	191, 200, 211, 223, 232, 240

Redacția : Oficiul de informare documentară al M.I.L.M.C., București, B-dul Magheru, nr. 31, sectorul 1
telefon 59.68.65 și 59.20.20/176.

Articolele, informațiile, comenzile pentru reclame, precum și alte materiale destinate publicării în revistă se primesc pe această adresă.

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA—sectorul export—import presă P.O. Box 12—201,
telex 10376—PRSF I R, București, Calea Griviței, nr. 64—66.

The foreign readers may subscribe by ROMPRESFILATELIA—export section and press import section P.O. Box 12—
—201, telex 10376—PRSF I R, București, Calea Griviței, nr. 64—66.

Tehnoredactor : Maria Ularu

Tiparul executat la I. P. „Informația” — c. 1587

Centenarul „Revistei pădurilor”

Colegiul de redacție are deosebită plăcere să aducă la cunoștința silvicultorilor, tuturor prietenilor pădurii, colegiilor de redacție ale revistelor tehnico-științifice din țară și ale publicațiilor forestiere din străinătate, că Revista pădurilor a ajuns la vârsta codrilor seculari.

Astăzi, Revista pădurilor este decanul de vîrstă al revistelor tehnico-științifice românești și se situează printre cele mai vîrstnice reviste de specialitate pe plan mondial.

Timp de 100 de ani, revista noastră a stat de strajă la hotarele fondului forestier, a fost sfetnic pentru o rațională gospodărire și exploatare a pădurilor, militantă pentru o silvicultură autentică cu specific național, tribună a ideilor înnoitoare și de progres tehnic în silvicultură și exploatarea lemnului; cronicar al silviculturii românești, punte de legătură cu silvicultura și știința forestieră internațională, luminînd ca o nestinsă torță calea viitorului în economia noastră forestieră.

The centennial anniversary of the „Revista pădurilor”

Our board of editors has great pleasure in informing foresters, forest fans, boards of editors Romanian and foreign science and technology and forest magazines that Revista pădurilor (Forest Journal) reached the age of century old forests.

At present, Revista pădurilor is the senior of Romanian science and technology magazines and ranges among the world oldest ones in the field.

During 100 years our magazine has been a shield for the boundaries of the forest fund; and a precious counsellor for a rational management and logging of forests; a militant for a genuine, national silviculture; mouth piece of innovating, advanced ideas and progress in silviculture and wood logging; chronicler of Romanian forestry and a permanent link between Romanian forestry and world forest science, lighting like an inextinguishable torch the way of the future in our forest economy.

Столетие „Лесного журнала”

Редакционной коллегии особенно приятно сообщить лесоводам, всем друзьям леса, редакционным коллегиям научно-технических журналов Румынии и лесным публикациям из-за границы что Revista pădurilor (Лесной журнал) дошел до возраста вековых деревьев.

Сегодня Revista pădurilor является возрастным деканом румынских научно-технических журналов и одновременно числится среди самых старых лесных журналов в мире.

В течении столетия наш журнал стоял на защите леса, был советником ведения рационального хозяйства в лесах, борцом за настоящее лесное хозяйство с национальной особенностью, трибуной носаторских и идей технического прогресса в лесном хозяйстве и лесной промышленности, летописец румынского лесного хозяйства, мостом связи с международным лесным хозяйством и лесной наукой, просвещая как непогасимый факел будущее нашего лесного хозяйства.

„Revista pădurilor” am Jahrhundert

Das Redaktionskollektiv teilt den Forstwirtschaftlern gern mit, allen Freunden der Wälder, der anderen Redaktionskollektiven aus unserem Land und aus dem Ausland, daß die Revista pădurilor „Zeitschrift der Wälder”, das Alter der uralten Wälder erreicht hat, und daß in diesem Jahr ein Jahrhundert sein wird, seit der ununterbrochenen Erscheinung dieser Zeitschrift. Diese Zeitschrift ist heute sowohl die älteste von der rumänischen technisch-wissenschaftlichen Zeitschriften als auch von der Fachpublikationen aus dem Ausland. Hundert Jahre stand unsere Zeitschrift Wache an den Grenzen des Forstfondes, war Berater sowohl für die vernünftige Ausbeutung der Wälder als auch für ihren vernünftigen Gebrauch; sie hat sich eingesetzt für eine echte national-spezifische Forstwirtschaft, für den technischen Fortschritt in der Forstwirtschaft und in der Holzausbeutung, ist Bote der rumänischen Forstwirtschaft, Übergangsbrücke mit der internationalen Forstwirtschaft, indem Sie den Zukunftsweg unserer Forstwirtschaft einleitet.

La cel de-al 100-lea an de apariție neîntreruptă

Inițiativa unor silvicultori români din secolul trecut de a pune bazele publicației periodice „Revista pădurilor”, constituie nu numai un remarcabil moment de referință în istoria silviculturii românești, ci și începutul unui susținut proces de afirmare și dezvoltare complexă a acestei activități în țara noastră.

„Revista pădurilor” — cea mai veche publicație cu profil tehnico-profesional din România — a întregit armonios și semnificativ eforturile creării primei instituții de învățământ silvic superior, ale constituirii nucleelor incipiente de cercetare științifică din silvicultura autohtonă, promovării unor tehnologii adecvate particularităților ecologice, biologice și geografice ale pădurilor noastre, toate acestea pe fondul mobilizării active a conștiinței și responsabilității publice în direcția ocrotirii, îngrijirii și protecției pădurilor.

După victoria noii orînduiri sociale în România și, îndeosebi, după cel de-al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român, cînd în funcția supremă a partidului a fost ales tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit fiu al poporului nostru, patriot înflăcărat, militant neobosit pentru cauza socialismului și comunismului, personalitate proeminentă a lumii contemporane, rolul și funcțiile revistei s-au amplificat și diversificat considerabil, îmbogățindu-se cu valențe profund înnoitoare, care au reflectat rezultatele obținute în sector în aplicarea politicii partidului și statului nostru pentru mai buna gospodărire a fondului forestier și valorificarea integrală și superioară a tuturor resurselor acestuia, pentru sporirea funcțiilor de protecție ale pădurilor. Toate acestea și-au găsit o nouă și elocventă expresie sintetică, calitativ superioară, în popularizarea și susținerea de către revistă a prevederilor din „Programul național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976 — 2010”, adoptat prin Legea nr. 2/1976, unul dintre primele documente de acest fel din lume cu o asemenea perspectivă, elaborat din inițiativa și sub directa îndrumare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, program ce a fost armonios întregit cu noi indicații, orientări și sarcini însăși de către conducerea supremă a partidului și statului nostru, precum și a celor din programele sectoriale speciale, aprobate de Consiliul Silviculturii.

Înnoirea și optimizarea cadrului instituțional democratic al silviculturii, marcat de înflințarea Ministerului Silviculturii și a Consiliului Silviculturii, cărora li s-au conferit atribuții și sarcini deosebite, stimulează lărgirea continuă a efectivului de specialiști din producție, cercetare, proiectare și învățământ care prezintă sau dezbate puncte de vedere de cea mai mare actualitate, făcînd din „Revista pădurilor” un instrument dinamic și fecund de largă promovare a progresului tehnic și economic în toate sectoarele noastre de activitate.

Îmbunătățindu-și permanent propria activitate și valorificînd corespunzător experiența înaintată și potențialul redacțional din sector, în perioada ce urmează, revista trebuie să-și aducă o contribuție tot mai mare la îndeplinirea hotărîrii adoptate de Congresul al XIII-lea al Partidului Comunist Român, pe linia creșterii și folosirii optime a potențialului productiv al fondului forestier și al paștilor din zona de munte și perimetrului forestier din celelalte zone, exercitării plene a funcțiilor pădurilor de protecție a mediului înconjurător, de creștere a calității muncii și a vieții.

Cu prilejul aniversării a 100 de ani de neîntreruptă apariție a Revistei pădurilor, adresez Consiliului de conducere și Colegiului de redacție ale acesteia, activului de colaboratori și tuturor cititorilor, urarea de a obține noi și tot mai importante succese pe calea progresului în silvicultură, pentru a ne aduce o contribuție sporită la eforturile generale ce se fac în vederea edificării societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră și înaintării ferme a României spre comunism.

Ion Cioară
Ministrul silviculturii

Continuatoare a unor tradiții științifice seculare

În decursul celor 100 ani de existență neîntreruptă, „Revista pădurilor” s-a afirmat ca un militant activ în apărarea patrimoniului forestier, în popularizarea ideilor și metodelor avansate de cultură și exploatare, adecvate specificului și particularităților pădurilor din spațiul carpato-danubiano-pontic. Apariția, acum un secol, a Revistei pădurilor a dat un remarcabil impuls activității de răspândire a practicilor științifice moderne privind îngrijirea, conservarea și exploatarea rațională a pădurilor țării, asigurarea regenerării lor normale, în condițiile satisfacerii crescînde a multiplelor cerințe de consum al produselor din lemn.

În anii socialismului, și în special după Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, cînd în funcția de Secretar General a fost ales cel mai iubit flu al poporului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, personalitate proeminentă a lumii contemporane, „Revista pădurilor” a devenit un factor mobilizator în vastul program de consolidare a noii orînduirii socialiste instaurate în țara noastră, în paginile sale fiind ample dezbătute probleme vizînd refacerea și îmbunătățirea fondului forestier, sporirea producției de materiale și produse lemnoase, îmbunătățirea calității produselor și regruparea industriei de prelucrare în funcție de sursele de materie primă. Conținutul și funcțiile revistei s-au îmbogățit și amplificat, mai ales prin popularizarea și susținerea prevederilor din „Programul național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976 — 2010”, document de deosebită valoare privind perspectivele patrimoniului nostru forestier, elaborat din inițiativa și sub directa îndrumare a tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Bucurîndu-se de competența orientare și îndrumare a științei românești de către tovarășa academician doctor inginer Elena Ceaușescu, savant de renume mondial, „Revista pădurilor” a participat activ la fundamentarea științifică a unor măsuri de politică forestieră și de adaptare a tehnicii la condițiile specifice pădurilor din România, la alinierea științei și tehnicii silvice românești la nivelul actual mondial, contribuind din plin la difuzarea în rîndul specialiștilor a noilor tehnici și tehnologii de exploatare a pădurilor, a celor mai noi cuceriri ale științei forestiere, la formarea și specializarea cadrelor din domeniul cultivării și exploatarea lemnului, la informarea cititorilor despre succesele obținute în activitatea unităților silvice și de exploatare forestieră, la întărirea legăturilor cu știința și practica forestieră din alte țări.

În etapa imediată, paginile Revistei pădurilor vor trebui să ogîndească modul în care muncitorii, inginerii, tehnicienii din producție, cercetare și proiectare, acționează pentru aplicarea hotărîrilor Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Român, privind valorificarea integrală și superioară a masei lemnoase exploatate, prin aplicarea unor noi forme de organizare a producției și perfecționarea tehnologiilor și tehnicilor de lucru, care să asigure — pe lîngă reducerea consumului de materiale, combustibil și energie — și o exploatare rațională a pădurilor, în strînsă corelare cu sarcinile de conservare și dezvoltare a fondului forestier.

Așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, președintele Republicii Socialiste România, „pădurile reprezintă o mare bogăție națională. Ele sînt și un factor important al mediului înconjurător, determinînd menținerea unui climat propriu pentru om, asigurarea unor condiții naturale de viață dintre cele mai bune... Trebuie să constituie o îndatorire de onoare gospodărirea în cît mai bune condiții a fondului forestier, dezvoltarea acestei mari avuții naționale”. În viitor, pornind de la tradițiile sale seculare, de la bogata experiență acumulată, de la prețioasele indicații ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, „Revista pădurilor” va trebui să-și mobilizeze forțele, pe mai departe, pentru a-și aduce contribuția la realizarea obiectivelor cuprinse în programele de dezvoltare a silviculturii și exploatarea forestiere, la dezvoltarea generală a economiei noastre naționale.

La trecerea în cel de-al doilea secol de existență, urăm Revistei pădurilor, Comitetului său de redacție, colectivului de colaboratori și tuturor cititorilor, noi succese în activitatea menită să contribuie la conservarea și dezvoltarea fondului forestier, la exploatarea corespunzătoare a pădurilor patriei noastre.

Richard Wintex

Ministrul industrializării lemnului și materialelor de construcții

Trecutul secular pentru un viitor prosper

Este o deosebită bucurie pentru membrii titulari și membrii corespondenți ai Academiei R. S. Româna, ca în biblioteca acestei prestigioase instituții să se păstreze întreaga colecție seculară a Revistei pădurilor, cea mai vîrstnică revistă tehnico-științifică din țara noastră, organ de înaltă ținută științifică.

Astăzi, la centenarul Revistei pădurilor, trăim din plin această sărbătoare.

Sărbătorim pe cei care, acum 100 de ani, odată cu înființarea societății „Progresul silvic”, au întemeiat Revista pădurilor, care a fost pusă de la început în slujba idealurilor nobile de ocrotire și conservare a pădurilor țării. Președintele de atunci al Societății „Progresul silvic”, ilustrul silvicultor C. F. Robescu — membru corespondent al Societății Academice Române din anul 1871 — a precizat acest scop al revistei încă din primul ei număr.

Sărbătorim, de asemenea, pe cei care, în perioada scursă de atunci, au apărut pădurile — această avuție națională, aparținînd deopotrivă tuturor generațiilor. De-a lungul gloriosului ei secol, revista s-a dovedit stegarul ideilor înnoitoare în silvicultură, dar și barieră împotriva supra-solicitării pădurilor țării, a exploatării nemiloase, a secătuirii izvorului nostru forestier. Sărbătorim astăzi, de asemenea, pe cei care în paginile revistei au militat pentru o silvicultură autentică, cu specific național, contribuind la formarea științei silvice românești.

În sfîrșit, omagiem efortul silvicultorilor contemporani, reflectate în paginile revistei, care acționează cu fermitate pentru îndeplinirea Programului național pe termen lung al silviculturii. Ne face plăcere să constatăm aportul adus științelor silvice de membrii titulari și membrii corespondenți ai Academiei, contribuțiile cărora sînt transmise posterității și prin publicarea lor în această prestigioasă revistă seculară.

La centenarul Revistei pădurilor adresăm, din toată inima, cele mai calde felicitări și urări de noi succese slujitorilor revistei în nobila lor misiune — aceea de a înnoda trecutul ei centenar cu prezentul, prin realizări demne de un viitor pe care îl dorim multiseclar, prosper și luminos.

*Acad. R. P. Voinea
Președintele Academiei R. S. România*

Un secol în slujba pădurilor patriei

La aniversarea unu secol de neîntreruptă activitate a Revistei pădurilor — cea mai veche publicație tehnico-științifică din țara noastră — se cuvine evidențiat aportul adus de această revistă la formarea și dezvoltarea silviculturii românești, la înțierea și promovarea cercetării științifice, la organizarea și progresul învățămîntului silvic în România.

Apariția neîntreruptă pe o perioadă atît de întinsă, reprezintă o dovadă elocventă a faptului că ea s-a născut dintr-un imperativ național și că s-a impus prin conținut și utilitate, devenind un mijloc indispensabil pentru progres în știința și practica silvică din țara noastră.

„Revista pădurilor” a apărut pe scena evenimentelor tehnico-științifice și culturale ale țării într-un moment decisiv pentru soarta pădurilor noastre, cînd despădurirea și gospodărirea nerațională a fondului forestier luase proporții îngrijorătoare pentru agricultură.

În acest context, în articolul de fond al numărului inaugural, C. F. Robescu, președintele „Progresului silvic”, societate a silvicultorilor români, sublinia că revista a fost creată „pentru răspîndirea ideilor practice de cultură a pădurilor, pentru prosperitatea pădurilor noastre”.

Și pe tot parcursul existenței sale centenare, revista n-a încetat să fie: „barieră împotriva suprasolicltării pădurii; militantă pentru o silvicultură autentică cu specific național; tribună a ideilor înnoitoare, de progres în silvicultură; cronicar și istoric al silviculturii românești; punte de legătură cu silvicultura internațională; nestinsă torță pe calea viitorului”.

După cum arborele multiseclar își scrie prin lnelele sale anuale propria-i istorie, aparițiile periodice ale centenarei reviste, prin cele peste 5000 titluri de articole publicate, înscriu în patrimoniul culturii naționale... istoria Pădurii!

„Revista pădurilor” a îndeplinit misiunea de purtător de steag al luptei pentru conservarea patrimoniului forestier național. În această nobilă acțiune de interes național, silvicultorii au găsit un eficient sprijin din partea celor mai luminați și progresiști agronomi ai țării; contribuțiile aduse de iluștrii agronomi P. S. Aurellan și Gh. Ionescu-Șișești rămîn exemple pilduitoare pentru armonizarea intereselor agriculturii și silviculturii în sprijinul general al economiei naționale.

Astfel, Gh. Ionescu-Șișești, căruia Academia de Științe Agricole și Silvice i-a dedicat recent o sesiune de comunicări cu ocazia centenarului nașterii sale, ce coincide fericit cu centenarul Revistei pădurilor, referindu-se la interdependența dintre agricultură și silvicultură, arăta încă de acum trei decenii, că „Silvicultura și agricultura sînt strîns legate pentru că și una și alta folosesc aceleași mijloace de producție: solul, factorii climatici, munca omenească și tehnica științifică”. Evidențind importanța majoră a silviculturii pentru economia națională, Gh. Ionescu-Șișești aprecia că „Interesul și înțelegerea pentru conservarea și sporirea fondului forestier al țării trebuie să intre din ce în ce mai mult în spiritul public, ca unul din imperati-vele principale ale vremii noastre”.

Demersul lui Gh. Ionescu-Șișești pentru exploatarea rațională a pădurilor era exprimat prin cuvintele „Avem încă frumoase păduri de stejar, avem păduri de conifere cu lemn de cea mai bună calitate, avem codri de fag încă neatinși de secure. Să păstrăm, să folosim cu cruțare și să regenerăm cu grijă această bogăție a poporului, acest scut al agriculturii pentru generația de azi și pentru generația de mâine”.

În anii construcției socialiste în țara noastră, îndeosebi după cel de-al IX-lea Congres al P.C.R., „Revista pădurilor” a adus un aport hotărâtor la formarea și dezvoltarea silviculturii socialiste în țara noastră.

Pe baze științifice, „Revista pădurilor” a arătat căile de urmat pentru îndeplinirea prevederilor din „Programul național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976 — 2010”, elaborat din Inițiativa și sub directa îndrumare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului.

Podoabă a pământului, dînd sănătate și ajutor omului, pădurile impun însă să fie cruțate, căci pădurea înseamnă principala rezervă energetică a viitorului, căci sănătatea pământului atîrnă în bună parte de pădure.

Și să nu uităm: în secolul ce se încheie, fondul forestier național s-a redus cu peste 2 milioane hectare, în medie cu peste 20 mii hectare anual, în timp ce populația țării s-a triplat.

Motiv pentru care trebuie aplicate cu strictețe indicațiile secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu care spune: „Să nu mai admitem sub nici un motiv tăieri mai mari decît cele normale, să asigurăm o creștere corespunzătoare, anuală, a fondului forestier”.

Și întocmai ca pădurea care mereu se primenește de-a lungul evoluției sale, regenerîndu-se prin secole și milenii, urăm Revistei pădurilor, în neîntrerupta ei existență, cu energii mereu reînnoite, să rămînă credincioasă tradiției sale de stejar în lupta pentru ocrotirea, conservarea și exploatarea rațională a fondului forestier național, spre binele generațiilor prezente și viitoare.

Prof. T. Mureșan
Președintele Academiei de Științe Agricole și Silviculturale

Întru eternă dăinuire

Așadar, „Revista pădurilor” împlinește un secol de la apariție. La acest moment sărbătoresc gândurile celor ce slujesc pădurea românească, dar și alaltor specialiști și oameni de cultură, se îndreaptă, firesc, spre cei care au dat viață primei publicații forestiere, spre figurile luminoase ale acelor silvicultori patrioți — F. C. Robescu, G. Stătescu, P. S. Antonescu-Remus, N. G. Popovici, T. Petraru, P. Antonescu — care, odată cu întemeierea Societății „Progresul Silvic”, au aprins această flacără mereu nestinsă a științei și grijii față de marea bogăție: aurul verde al țării. De atunci și pînă astăzi „Revista pădurilor” a devenit un luminos mijloc de dezbateri și reflecție a principalelor probleme care, de-a lungul a o sută de ani, au stat în atenție științei și conștiinței forestiere din țara noastră. În acest sens, marele silvicultor Marin Drăcea — născut în același an cu apariția revistei — arăta, mai tîrziu, că aceasta n-a fost numai un instrument de informare științifică și practică, ci un organ activ, de atitudine, care a apărut cu euraș bunăstarea economiei forestiere.

Analizîndu-i activitatea în perspectiva timpului, se relevă cu satisfacție adevărul permanent, potrivit căruia Revista pădurilor a fost și este o instituție nu numai profesională ci și una culturală, cu adînci și rodnice rădăcini în știința, economia și spiritualitatea țării noastre. Prin această pluralitate de atribute ea și-a dobîndit în acest îndelung șir de ani calitatea de revistă a unor imperative naționale. Cercetîndu-i arhiva — cele 100 de colecții anuale! — se constată cu bucurie că, prin tot ce a înfăptuit, Revista pădurilor se constituie într-un autentic depozitar de știință și cultură națională ce se cere valorificat cu grijă și transmis viitorimii. Cercetătorii, publiciștii, scriitorii interesați de fenomenul silvic românesc vor descoperi astfel că, de fapt, se află în fața unei mari și autentice antologii privind pădurea și faptele demne de laudă ale silviculturilor române. În paginile ei sînt acum împăturite organic — asemenea inelelor anuale ale arborilor seculari din cel mai impunător codru carpatic — atît evenimente din dramatica istorie a pădurilor noastre, cît și din eroicul efort al silviculturilor dăruind ideile de ocrotire, sporire și folosire cu scumpătate a resurselor forestiere ale patriei.

Pentru creatorii de frumos în general, dar mai ales pentru slujitorii cuvîntului — scriitori, publiciști, gazetari — „Revista pădurilor” reprezintă un mereu nesecat izvor de inspirație și documentare, care va trebui, credem, valorificat mai mult decît pînă acum, în folosul îmbogățirii culturii noastre naționale. Totodată, știind că apărarea patrimoniului forestier este, înainte de toate, o problemă a atitudinii sufletești față de arbore — această ființă vegetală, față de pădure, problema apărării acesteia devine o problemă ecologică și, desigur, națională. Silvicultorul și scriitorul au — în acest context — de împlinit misiunea nobilă a reactivării dialogului milenar al poporului român cu pădurea sa.

În aceste idei, revista *Contemporanul* adresează Revistei pădurilor și statornicilor săi slujitori, luminoase și temeinice succese, întru dăinuire eternă, a codrului frate cu românul.

D. R. Popescu
Președintele Uniunii Scriitorilor din R. S. România
Redactor șef al revistei *Contemporanul*

La mulți ani, Revista pădurilor!

Sărbătorită cu dragoste de toți cei ce își desfășoară activitatea în silvicultură și exploatarea lemnului, salută cu simpatie de către revistele tehnico-științifice din România socialistă, al căror decan de vîrstă este, „Revista pădurilor” se poate mîndri cu frumoase realizări științifice, cu incontestabile merite culturale. Timp de un secol ea a servit ca tribună a idelilor înalțate, înnoitoare în silvicultură și exploatarea lemnului, militînd cu pasiune și perseverență pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier al patriei, pentru gospodărirea rațională a aurului verde, a acestei inestimabile bogății a țării noastre.

Cronicar al tuturor evenimentelor semnificative derulate în silvicultura românească de-a lungul deceniilor, oglindă fidelă a progreselor științifice realizate de slujitorii ei, „Revista pădurilor” a fost și este, în același timp, o adevărată punte de legătură cu specialiștii de peste hotare, numărîndu-se printre cele mai vîrstnice reviste de profil forestier din lume.

Iată de ce, alăturîndu-se cu plăcere tuturor celor ce sărbătoresc centenarul primei reviste tehnico-științifice românești, Colegiul de redacție al revistei „Industria lemnului” adresează publicației surori — „Revista pădurilor” — calde felicitări, urîndu-i noi succese în îndeplinirea importantelor obiective pe care le are în față. Beneficiind de condițiile deosebite create de Partidul Comunist Român pentru desfășurarea activității de cercetare științifică, de dezvoltare tehnologică și introducere a progresului tehnic, specialiștii din silvicultură și industria de exploatare a lemnului, cercetătorii, proiectanții și inginerii din producție, vor putea publica în paginile Revistei pădurilor rezultatele obținute în îndeplinirea sarcinilor de mare răspundere trasate de către secretarul general al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pe linia dezvoltării în continuare a fondului forestier și mai bune valorificări a masei lemnoase. Prin materialele publicate, „Revista pădurilor” își va putea spori contribuția la cunoașterea mai bună și la generalizarea realizărilor obținute de specialiștii din cercetare și producție, la stimularea progresului economiei noastre naționale, la amenajarea corespunzătoare a fondului forestier, la valorificarea maximă, rațională, a resurselor acestuia.

În spiritul hotărîrilor conducerii Partidului Comunist Român, al prețioaselor indicații ale secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, al Directivelor Congresului al XIII-lea al P.C.R., care prevăd îndeplinirea neabătută a „Programului național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976 — 2010”, revista Industria Lemnului va colabora, în continuare, cu „Revista pădurilor” pentru atingerea acestor obiective comune, pentru ridicarea eficienței și prestigiului științific al economiei forestiere, contribuînd, astfel, la dezvoltarea generală a patriei noastre socialiste.

*Colegiul de redacție al revistei
Industria Lemnului*

Revista pădurilor, tribună a ideilor economice înnoitoare în silvicultură

Aniversarea a 100 de ani de existență a Revistei pădurilor este un eveniment cu multiple semnificații de ordin științific, tehnic și economico — social. Militând timp de un secol pentru conservarea pădurilor și progres în silvicultură, această prestigioasă revistă a avut un considerabil aport la rezolvarea celor mai arzătoare probleme ale economiei forestiere și, implicit, ale economiei naționale.

În îndelungata sa activitate, Revista pădurilor a adus o mare contribuție la înțelegerea rosturilor pădurii în economia naturii și în economia națională. A demonstrat că o economie forestieră perenă și prosperă nu se poate clădi decât pe un cult al pădurii, izvorit dintr-o profundă conștiință forestieră a fiecărui cetățean și a poporului nostru care, de milenii, este înfrățit cu arborele și codrul. Pe de altă parte, demn de remarcat este faptul că revista a înțeles, încă de la primele apariții, rolul factorilor economici în silvicultură. Mai recent, a evidențiat adevărul potrivit căruia progresul silviculturii depinde în mare măsură de fundamentele ei economice, de corecta încadrare a acestora în mecanismul general de funcționare a economiei naționale, potrivit principiilor autogestunii, autofinanțării și eficienței economice, în care scop sînt necesare schimburi echitabile cu alte ramuri ale economiei naționale.

Iată de ce, la acest popas între două secole de existență a Revistei pădurilor, colegiul de redacție al Revistei economice urează Colegiului de redacție, colaboratorilor, cititorilor revistei și tuturor silvicultorilor succese depline în nobile lor misiuni de a conserva, spori și folosi rațional aurul verde al țării, aplicînd cu strictețe politica forestieră a partidului și statului nostru, astfel încît pădurile să ajungă și generațiilor viitoare.

Revista Economiei

Revista pădurilor străbate un secol

Aniversarea unui secol de apariție neîntreruptă a Revistei pădurilor constituie nu numai un moment festiv, ci și o ocazie de rememorare a marilor servicii făcute în acest interval, nu numai silviculturii ci și științelor și celorlalte ramuri ale economiei forestiere, în general, și celor naționale, în special.

Constatăm cu bucurie că preocupări legate de domeniul revistei „Mobila” se găsesc în „Revista pădurilor” chiar din anul 1881, adică cu 83 ani înainte de apariția revistei noastre (1964). În articolul „Industria lemnului” din acel an (pag. 156 — 160) se relevă utilizarea lemnului de stejar la producerea „mobilelor ce au intrat în gustul avutului nostru”, avînt luat „odată cu dispariția stejarului”. De asemenea, este o mare mulțumire să constatăm că în paginile Revistei pădurilor au fost abordate și dezbătute consecvent subiecte de interes prioritar pentru industria de mobilă ca: evaluarea bazei și structurii naționale de materii prime cu evidențierea sortimentelor valoroase de lemn, cum sînt furnirele estetice, cheresteaua etc. Din articolele de profilul revistei „Mobila” publicate de-a lungul a peste opt decenii în „Revista pădurilor”, rezultă că pădurea românească este furnizoarea firească a materiei prime necesare industriei de mobilă, ramura de vîrf a industriei forestiere naționale, și nu cea provenită din import, cum era mentalitatea și uzul acelor timpuri. Astăzi constatăm cu satisfacție confirmarea acestui postulat promovat în coloanele centenare ale Revistei pădurilor.

Grație existenței sale îndelungate, prin paginile Revistei pădurilor străbate pînă la noi cuvîntul tuturor apărătorilor pădurii românești care, prin conservarea și perpetuarea acestui dar al spațiului carpato-ponto-danubian, au asigurat implicit și conservarea și perpetuarea resurselor valoroase pentru industria națională de mobilă.

De aceea, în acest moment memorabil, revista „Mobila” adresează Revistei pădurilor cele mai calde felicitări, odată cu urarea de a fi, în continuare, portdrapelul aceluiași nobile idealuri puse în serviciul perenității științei și pădurii românești.

*Colegiul de redacție al revistei
Mobila*

La a suta aniversare

Izvor nesecat de bogăție, sănătate și frumos, pădurile și-au găsit în revista ce-i poartă numele, o tribună care le-a popularizat valorile, în care silvicultori de frunte ai țării și specialiști în exploatarea lemnului au luptat pentru creșterea interesului la protejarea și conservarea lor, la valorificarea acestui neasemuit tezaur național.

Coloanele Revistei pădurilor au găzduit, în cei o sută de ani de la apariție, comunicări ale unor savanți de renume mondial, din țară și străinătate, prin problematica abordată și numărul de abonamente, ea reflectînd interesul larg pe care-l prezintă.

Aici credem că este locul să evidențiem grija specialiștilor silvicultori, reflectată în coloanele revistei, pentru conservarea fondului forestier al țării și în special pentru dezvoltarea arboretelor cu valoare ridicată pentru industria celulozei și hîrtiei.

De secole, silvicultura a fost înfrățită cu industria celulozei și hîrtiei, specialiștii care lucrează în aceste domenii participînd direct și indirect la efortul de progres și cultură al poporului nostru. Silvicultorii, prin grija de conservare și dezvoltare a acestui minunat dar al naturii, contribuie efectiv la crearea condițiilor de satisfacere a cerințelor multor ramuri ale economiei naționale. Celulozarii la rîndul lor, prin grija continuă de a valorifica rațional și în condiții optime această importantă materie primă — lemnul — asigură hîrtia necesară, care reprezintă de fapt suportul culturii, pentru că participă nemijlocit atît în procesul educațional, cît și ca mijloc de stocare a realizărilor culturale, științifice și tehnologice.

Cu această ocazie aducem un omagiu înaintașilor noștri, care, direct sau indirect, s-au preocupat de conservarea și dezvoltarea acestui tezaur al patriei noastre, pădurile, prin susțineri atît în coloanele revistei, cît și prin alte mijloace. Aducem, totodată, un omagiu entuziaștilor de astăzi, ale căror preocupări, realizări și gînduri sînt reflectate în coloanele acestei prestigioase reviste.

Dorim colaboratorilor Revistei pădurilor, specialiștilor care lucrează în silvicultură și exploatarea pădurilor succese depline, căci acestea vor fi o garanție a conservării și dezvoltării acestui izvor nesecat de sănătate, frumos și bogății. Prin aceasta, sîntem siguri că industria celulozei și hîrtiei va putea beneficia în dezvoltarea sa, de materiile prime necesare, contribuind, împreună cu silvicultura, la progresul științei și culturii în patria noastră.

*Colegiul de redacție al revistei
Celuloză și Hîrtie*

Revista pădurilor și ocrotirea naturii

100

Încă de la începutul activității ei, „Revista pădurilor” s-a aflat în eșalonul de frunte al militanților pentru ocrotirea naturii în țara noastră; luptând pentru conservarea pădurilor, implicit, a acționat ferm și eficient în favoarea protecției naturii și a mediului înconjurător.

Teza enunțată mai sus poate fi exemplificată multilateral. Dar, în acest scurt mesaj, adresat Revistei pădurilor în moment sărbătorec, ne vom limita doar la câteva dovezi semnificative.

1) Chiar în numărul inaugural al primei reviste a pădurilor din anul 1881, marele silvicultor român, prof. P. Antonescu, a ridicat problema ocrotirii naturii pentru cazul concret al pădurilor Letea și Caraorman din Delta Dunării, devenite astăzi rezervații științifice de rezonanță mondială.

2) Mai târziu, în anii 1907 și 1908, același prof. P. Antonescu, reîntors de la Congresul internațional de agricultură ținut la Viena în anul 1907, arată urgența măsurilor privind ocrotirea naturii în România, mărturisind că, într-adevăr, pînă atunci „nimeni nu s-a interesat la noi de conservarea monumentelor firești, nimeni n-a luat vreo măsură ca să se păstreze integritatea comorilor de frumusețe ce odinioară împodobeau cu atîta profunzime frumoasa noastră țară”. Această idee este reluată de revistă în anii 1915 și 1922, cînd prof. P. Antonescu se pronunță pentru o lege care să ocrotească monumentele naturii. În anul 1925 Revista pădurilor susține propunerile lui Al. Borza privind constituirea de parcuri naționale. Dar, revista deplîngea ostilitatea multora față de ideea protecției naturii, astfel: „Noi silvicultorii, cînd prin această revistă am evidențiat starea reală de lucruri în ce privește pădurile și celelalte bunuri firești de pe întregul teritoriu al țării, nu am fost crezuți, ori am fost taxați de teoreticieni, de ideologi, neînțelegători de partea practică a vieții, care se rezumă, se vede, în axioma; „totul pentru noi și nimic pentru urmași” (Revista pădurilor, 1925, pag. 1000). Astăzi, datorită eforturilor comune ale silvicultorilor și ecologilor, în fondul forestier s-au constituit peste 150 rezervații de diferite categorii.

3) De-a lungul secolului, „Revista pădurilor” a fost și o tribună de unde naturaliști și, îndeosebi, ecologi și-au exprimat în libertate și cu fermitate ideile referitoare la ocrotirea naturii în țara noastră. Astfel, în anul 1927, prin cuvîntul tipărit al marelui naturalist acad. Al. Borza, revista afirma răspicat că „Ne trebuie deci înainte de toate o lege specială pentru protecțiunea naturii” (Revista pădurilor, 1927, pag. 219), deziderat împlinit în anii 1930 și — mai cuprinzător — în 1973. Legăturile revistei cu biologia au fost atît de mari încît cunoscutul naturalist G. Antipa a activat în cadrul Colegiului de redacție al acestei prestigioase publicații, încă din primii ani ai secolului nostru.

Mai recent, prestigioși biologi români au devenit colaboratori de onoare ai Revistei pădurilor (N. Botnariuc, N. Boșcaiu, V. Soran, Șt. Ștefureac ș.a.) în sprijinul ocrotirii și conservării celor mai reprezentative ecosisteme forestiere. Ca o adeziune de principiu, care călăuzește convingerile biologilor români privind pădurile țării, rămîne articolul acad. Emil Pop „Perspective noi în cercetarea și protecția pădurii”, publicat în paginile Revistei pădurilor (nr. 10/1971), de unde aflăm că „ne găsim într-o fază a psihologiei colective, de importanță istorică pentru ființa și pentru cercetarea științifică a pădurii”.

4) În ultimele decenii, „Revista pădurilor” și-a amplificat într-atît preocupările în direcția ocrotirii naturii și a protecției mediului înconjurător, încît acestor acțiuni au fost dedicate numere speciale (nr. 4/1979). Silvicultorii de frunte ai țării, prin „Revista pădurilor” s-au pus în slujba acestor nobile idealuri. Aflăm acum din paginile Revistei pădurilor că ponderea fondului

forestier cu funcții speciale de protecție a ajuns deja la 35%, cu tendințe certe de creștere în perspectivă, iar gospodărirea pădurilor este diferențiată zonal pe baze ecologice. Revista pădurilor susține proiectul de lege privind constituirea de parcuri naționale, solicitând promovarea lui pe treptele legislației.

Programul național al pădurilor, inițiat de președintele României, tovarășul Nicolae Ceaușescu, program publicat în Revista pădurilor nr. 2/1976, demonstrează, chiar prin denumirea lui, că problemele conservării pădurilor se încadrează în sfera coordonatelor existențiale ale națiunii noastre.

Funcțiile ecologice ale pădurilor au fost reconsiderate prin contribuția valoroasă a Revistei pădurilor. Ea a acordat atenția cuvenită manifestărilor științifice dedicate rolului pădurii în viața poporului român.

Toate cele prezentate sînt doar cîteva din multitudinea de argumente care ne întăresc convingerea fermă, potrivit căreia Revista pădurilor, fidelă tradiției sale seculare, va rămîne și în secolele ce urmează mijlocul eficient pentru un dialog fertil al poporului nostru cu pădurea astfel încît, în contextul promovării silviculturii cu țeluri multiple pe baze ecologice, să crească numărul rezervațiilor științifice, parcurilor naționale și parcurilor naturale în fondul forestier al țării.

*Comisia monumentelor naturii
Colegiul de redacție al revistei
Ocrotirea naturii și a mediului înconjurător*

O flacără prin conștiința forestieră a generațiilor

Dintre publicațiile tehnico-științifice românești, „Revista pădurilor” împlinește prima, vîrstă centenară. Printr-o fericită coincidență, 1985 a fost proclamat de către Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură drept An internațional al pădurilor. Nu se putea alege un cadru mai sărbătoros și mai plin de semnificații pentru jubileul uneia dintre cele dintîi reviste de specialitate forestieră de pe glob! Idei pentru care a militat timp de un secol „Revista pădurilor” se regăsesc în apelul pe care prestigiosul for internațional îl adresează astăzi tuturor popoarelor lumii pentru a-și uni eforturile îndreptate spre salvarea de la distrugere a pădurilor Terrei.

Demn de remarcat este faptul că, decenii de-a rîndul, „Revista pădurilor” a fost singura publicație românească în paginile căreia s-a dezbătut problema ocrotirii frumuseților naturale ale țării noastre, silvicultorul Petre Antonescu fiind un precursor din acest punct de vedere.

În numerele tipărite de-a lungul a o sută de ani, „Revista pădurilor” a scris o palpitantă istorie a silviculturii românești, și-a pus paginile în serviciul ocrotirii și conservării pădurilor țării, a peisajului natural, a oglindit, pas cu pas, evoluția silviculturii românești și a lăsat să pătrundă idei înnoitoare, s-a ocupat de cunoașterea și mai buna gospodărire a pădurilor, s-a angajat într-o bătălie aspră și inegală împotriva tăierilor devastatoare și a militat pentru o silvicultură organizată pe baze ecologice, urmînd coordonatele specificului nostru național. A fost flacăra care a luminat puternic prin timp conștiințele generațiilor de silvicultori, ținînd mereu treaz interesul pentru moștenirea lăsată de înaintași.

La acest ceas festiv, „România pitorească” adresează Revistei pădurilor cele mai calde felicitări, însoțite de urarea de a fi întru mulți ani, cu aceeași neclintită abnegație, cu aceeași consecvență, credincioasă crezului său închinat dăinuirii eterne a pădurii românești.

Revista România Pitorească

Omagiu Revistei centenare

Aniversarea unui secol de la apariția Revistei pădurilor marchează un moment de seamă în evoluția silviculturii noastre.

Încă de la primele ei numere, atunci când alte domenii cu mai mari veleități nu cutezaseră să facă un asemenea pas de matură responsabilitate, ea a excelat prin justa orientare în materie, precum și prin tot mai corecta încadrare în specificul nostru naturalistic și social-economic.

Dacă pînă după 1944, în lipsa altor publicații de largă circulație, Revista pădurilor a fost obișnuit cartea de căpătii a tuturor slujitorilor pădurii, îndeplinind cu deplin succes rolul unei veritabile școli active prin corespondență, astăzi, ea continuă cu autoritate să rămână tribuna de lansare, de verificare și de consacrare a valorilor, reușind să se afirme ca o miraculoasă și nesecată sursă de idei novatoare și de stringentă necesitate pentru instaurarea unei culturi intensive a pădurilor, așa cum prevăd și documentele de partid și de stat. Totodată, prin conținutul său bogat și de înalt nivel științific, precum și datorită condițiilor sale de prezentare, ea s-a impus încă de mult ca un act de cultură de prim ordin, în ansamblul literaturii tehnico-științifice de la noi.

Omagiind însă astăzi Revista centenară am comite o gravă impietate dacă, în același timp, n-am înnoda și un gând de supremă admirație și de profundă recunoștință pentru venerabila și de atîtea ori multimilenara pădure, care, pentru om și nevoile sale, atunci când ajunge la cotitura din urmă pe drumul măreției și puterii de dăruire de care dispune, ea se pleacă cu solemnă resemnare pe altarul sacrificării sale, pentru ca apoi, ca-n legende, să renască din propria sa cenușă, mereu întinerită și în întreaga sa splendoare. Cuvînt de aleasă prețuire și cinstire se cuvine de asemenea și tuturor vrednicilor înaintași și contemporani care, într-un fel sau altul, și-au legat numele de Revista pădurilor, militînd cu competență și patriotism fierbinte pentru apărarea și valorificarea cît mai complexă a pădurilor, în fața practicilor primitive și atît de dăunătoare, precum și a exploatărilor devastatoare.

De aceea, la aniversarea primului său centenar, dorim Revistei pădurilor ca, și în secolele ce vor veni, să poarte cu mîndrie hlamida vechilor virtuți de luptă fără preget pentru conservarea și cît mai rodnică gospodărire a fondului forestier, întrucît numai în felul acesta silvicultura românească va putea să contribuie cît mai activ, prin aurul verde al pădurilor, la multilaterală dezvoltare și înflorire a scumpei noastre patrii.

Prof. emerit dr. dozent E. G. Negulescu
Membu titular al Academiei de Științe Agricole și Silvice

Întru perenitatea pădurii românești

La centenarul glorios al Revistei pădurilor — decan de vîrstă al revistelor noastre tehnico-științifice — participăm cu legitimă mîndrie și vibrant entuziasm.

Creație a societății „Progresul silvic”, înființată în același an, „Revista pădurilor”, în dezvoltarea ei continuă, a fost timp de un secol oglinda larg cuprinzătoare a tuturor idealurilor și luptelor pentru apărarea existenței și integrității pădurilor și pentru prevenirea folosirii lor greșite sau abuzive. În același timp, revista a urmărit cu competență și stăruință, toate problemele privind gospodărirea tot mai științifică, tot mai bine fundamentată ecologic, a pădurilor țării, corespunzător condițiilor mediului nostru natural de viață.

Tribună liberă a spiritului forestier românesc, purtătoare de drapel în luptele pentru mal binele pădurii românești și al corpului silvic român, organ științific de înaltă ținută, reprezentativ nu numai în țară, ci și în întreaga lume forestieră internațională, element de sudură spirituală între generațiile de slujitori ai pădurii, „Revista pădurilor” și-a îndeplinit cu prisosință marea, nobila ei misiune. De aceea, noi, ca și cei ce vor veni după noi, îi datorăm devotament total și recunoștință profundă.

Revista pe care o sărbătorim în acest an, intrînd în al doilea secol al existenței ei, noi toți, colaboratori și cititori, îi urăm din suflet viață lungă, nesfîrșită, întru perenitatea pădurii românești, încununată de cele mai strălucite succese.

Prof. Const. D. Chiriță

Membru corespondent al Academiei R. S. România

Rodnice împliniri, înalte năzuințe

Cu ocazia apariției primului Cod silvic român, unul dintre înaltașii noștri își exprima credința că nici o altă preocupare nu „atestază soliditatea care leagă între dinsele diferitele generațiuni” ca gospodărirea pădurilor: căci „nu aceia care sădesc ghinda vor tăia odată stejarul, nici aceia cari l-au tăiat nu vor suferi din lipsă de lemne”. Sînt cuvinte memorabile, exprimate încă de la începuturile gospodăriei silvice românești, dar care nu se adevăresc decît dacă în slujba lor funcționează neîntrerupt și un organ de presă, așa cum a fost și este „Revista pădurilor”. Acum, la jubileul de 100 de ani al acestei reviste, se poate afirma cu deplin temei că, nicăieri concepțiile și preocupările legate de apărarea, conservarea și buna gospodărire a fondului nostru forestier nu s-au manifestat cu mai multă pregnanță, perseverență și continuitate ca în paginile ei și nu s-au transmis mai direct și mai eficient de la o generație de silvicultori la alta.

Referindu-ne doar la un domeniu restrîns de preocupări, putem afirma fără rezerve că, de-a lungul unui secol, „Revista pădurilor” a militat pentru ideile cele mai nobile și generoase. În paginile ei s-au dezbătut și s-au clarificat probleme de importanță capitală pentru gospodărirea pădurilor, printre care am aminti: natura și conținutul amenajamentelor pentru diferite categorii de păduri: principile și bazele de amenajare, sisteme de amenajare pentru diferite situații și împrejurări etc. De asemenea, s-au prezentat numeroase idei și soluții originale privind diferite procedee și tehnici de lucru, definirea și elaborarea unor baze și metode de amenajare proprii pădurilor noastre ș.a.

Astăzi, în condiții mult mai favorabile de gospodărire decît acum un veac, „Revista pădurilor” promovează cu consecvență în rîndul miilor ei de cititori, aceleași idei nobile de progres în domeniul gospodăririi fondului forestier.

Cu satisfacția de a mă număra și eu printre colaboratorii ei și cu speranța că și în viitor ea se va sltua în fruntea purtătorilor ideilor de mai bine, urez Revistei pădurilor, cu ocazia sărbătoririi a 100 de ani de existență și rodnice împliniri, să rămînă mereu, pentru gospodăria silvică românească, expresia celor mai înalte năzuințe.

Prof. Dr. M. Rucăreanu

Membru corespondent al Academiei de Științe Agricole și Silvicultură

Un secol de existență a Revistei pădurilor

Dr. doc. V. GIURGIU
I.C.A.S.
Dr. ing. G. MUREȘAN
I.C.P.I.L.

Se împlinește, în acest an, un secol de neîntreruptă existență a Revistei pădurilor, eveniment de mare rezonanță pe plan național, cu multiple semnificații științifice, tehnice, economice și culturale. An de an, cu o nestinsă toțfă, Revista pădurilor a luminat drumul anevoios al silviculturii românești, aflată mereu pe calea progresului.

Căci, „Progresul silvic” — cum se numea societatea silviculturilor patrioți și clarvăzători, înființată în anul de apariție a revistei — a fost cel care a aprins lumina spiritului a vieții noastre pădurărești. Președintele societății C.F. Robescu, în primul număr, semnează articolul referitor la scopul revistei, de unde rezultă că „o bună gospodărire silvică, instituită cu sacrificii bănești la început, nu va întârzia să probeze necesitatea lor” și conchide cu mențiunea: „pentru prosperitatea pădurilor noastre, pentru răsplindirea ideilor practice de cultură a pădurilor a fost creată revista”.

Este însă utilă o precizare: în întinericul primelor începuturi ale silviculturii românești, acum 104 ani, s-a aprins timid o primă lumină pe care silvicultorii acelor timpuri, în frunte cu redactorul responsabil P.S. Antonescu-Remuș, o bolezase tot Revista pădurilor, dar care s-a stins după 1 an și 7 luni. A rămas însă ideea. Din „Prevedințarea” din primul număr al acestei reviste silvice aflăm că „Opiniunea publică alarmată, cerințele economice în suferințe, țara pustie fără altele reclame pentru îngrijirea și ameliorarea pădurilor, încît guvernul se văzu nevoit a promite reprezentanților națiunii (Senat și Cameră), că va aduce un proiect de lege menit a pune o stavilă despăduririlor, o ordine și o încurajare serviciului ce este chemat a gira aceste tezaururi secutare ce se numesc păduri”. Tot în paginile acestei prime reviste a pădurilor, citim cu admirație și recunoștință, expunerea de motive a eminentului agronom, susținător al pădurii, P.S. Aurelian, prezentată în fața parlamentului țării în vederea votării primului Cod silvic (1881). Argumentele aduse de P.S. Aurelian erau temeinice, de pildă; „Cînd se simte nevoia de a se produce cereale mai multe, să nu alergăm îndată să tăiem pădurile și să arăm locurile; ci să căutăm a sporii producțiunea prin ameliorarea metodelor de a exploata pămîntul cultivat”. Deoarece „nu accia care sădesc ghinda vor tăia odată stejarul, nici accia care l-au tăiat nu vor suferi de lipsă de lemn. Noi sîntem numai niște uzufructuari, și orice abuz de întrebuintare a pădurilor din parte-ne va fi scump plătit de către acei care vor veni după noi, căci produsele forestiere nu se improvizează, și, cînd s-au pustit codrii, trebuiesc alția ani pentru a-i reimpăduri, încît răul făcut mai că se poate privi ca iremediabil (Rev. pădurilor, 1881, pag. 214).

Anii grei ai izvoarelor puțin numeroase de gînduri scrise au trecut, fără cu slaba lumină aprinsă în anul 1881 și reaprinsă cu 5 ani mai tîrziu, să se stingă. După cum observa prof. C.D. Chiriță „accasta a crescut și s-a întărit mereu, tot mai puternic. Forțe și entuziasme mereu noi, avinturi tîmărești proaspete s-au adîngat tot mai numeroase acelorale ale bătrînilor precursori și lumină timidă a primelor începuturi a devenit repede o flacără strălucitoare, toțfa vie a spiritului forestier românesc, în care generații după generații au ars rășinile cele mai de preț, izvorîte din seva viguroasă a vieții pădurilor, picurate deseori cu lacrimi cristaline din rînille și plînsul zbuciumatei lor istorii” (Revista pădurilor, nr. 11, 1956).

Pînă în anul 1952, Revista pădurilor a fost publicația tuturor forestierilor, în paginile ei reflectîndu-se preocupările privitoare la economia forestieră în ansamblul ei. Începînd cu anul 1952, pentru problemele prelucrării lemnului a apărut publicația „Industria lemnului, celulozei și hîrtiei” scîndată ulterior în două perioade: „Industria lemnului” și „Celuloză și hîrtie”;

Fig. 1. Coperta primului număr din anul 1886 al Revistei pădurilor.

mai recent a apărut și revista „Mobila”. Toate aceste reviste își au sorginea în publicația seculară: Revista pădurilor.

În perioada 1886—1948 Revista pădurilor a fost organul Societății „Progresul silvic”. Apoi a avut dublu patronaj: 1) Asociația Inginerilor și Tehnicienilor din România (sub diferitele ei denumiri, azi Consiliul Național al Inginerilor și Tehnicienilor); 2) ministerele de resort (astăzi Ministerul Silviculturii și Ministerul Industrializării Lemnului și Materialelor de Construcții).

Multă vreme Revista pădurilor a fost unica publicație românească în care s-au pus bazele ocrotirii naturii în țara noastră, prin ideile exprimate de P. Antonescu (1908, 1915, 1925), Al. Borza (1927) ș.a.

Menționăm faptul că de-a lungul secolului, au existat și încercări de a submina autoritatea revistei; așa au apărut o serie de reviste efemere, cum sînt „Economia forestieră”, „Viața forestieră”, „Cuvînt forestier”, „Monitorul forestier” ș.a.; ele n-au rezistat față în față cu forța, nivelul științific și prestigiul Revistei pădurilor. În ciuda tuturor greutăților, Revista pădurilor și-a menținut profilul ei tradițional definit de conceptul silviculturii integrate, reunind în paginile ei cele două mari laturi ale silviculturii în sens larg: cultura pădurilor și exploatarea lemnului.

Realizările obținute se datoresc activității fructuoase a unor generații succesive de silvicultori și specialiști în exploatarea și industrializarea lemnului, dintre care se cuvine să amintim pe foștii redactori șefi: P.S. Antonescu-Remus, G. Stătescu, P. Antonescu, M. Florescu, N. Iacobescu, V. Stinghe, G. Iliescu, At. Haralamb, G. Georgescu, St. Dumitrescu, E. Costin, H. Nicovescu. Prin contribuția miilor de colaboratori ai săi, Revista pădurilor și-a adus o contribuție însemnată la formarea și dezvoltarea silviculturii românești, încă din primii ani militînd pentru promovarea ideilor înnoitoare și de progres tehnic în gospodărirea pădurilor.

Timp de un secol, deși zbuciumată de vînturile istoriei, dar niciodată înfrîntă sau dezrădăcinată, Revista pădurilor a orientat silvicultura românească pe calea cea dreaptă a intereselor naționale pe termen lung. Cu toate curentele de opinii, uneori opuse, încurajate și desfășurate în libertate în paginile ei, în cele din urmă revista a stabilit drumul cel adevărat de urmat, fără să greșească obiectivele principale ale silviculturii noastre.

Odată cu actul istoric al revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă din august 1944, Revista pădurilor s-a pus cu abnegație în slujba edificării silviculturii socialiste, folosirii raționale a pădurilor și lemnului, promovării cu consecvență a experienței înaintate din unitățile fruntase direct productive, din cercetarea și proiectarea de specialitate; o contribuție majoră a adus la promovarea unei silviculturi intensive după Congresul al IX-lea al partidului, perioadă în care s-au pus bazele dezvoltării impetuoase a patriei noastre pe toate planurile.

Din inițiativa și la indicațiile tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, s-a elaborat, pentru prima dată, un Program național al silviculturii pe termen lung (1976—2010), precum și programe speciale pentru exploatarea și valorificarea superioară a lemnului și a celorlalte produse ale pădurii, programe pe care Revista pădurilor le-a popularizat și le-a susținut consecvent prin materiale tehnico-științifice publicate.

În perioada actuală Revista pădurilor este plener angajată în susținerea științifică și tehnică a căilor de realizare a Directivelor Congresului al XIII-lea al P.C.R., referitoare la creșterea aportului silviculturii la dezvoltarea economico-socială a României în cincinalul 1986—1990 și în perspectivă, așa cum s-a arătat în articolul „Dezvoltarea multilaterală a silviculturii și valorificarea complexă a potențialului fondului forestier, sarcini prioritare în etapa actuală”, publicat de tovarășul I. Cioară, ministrul silviculturii, în Revista pădurilor nr. 1/1985.

Timp de un secol revista a stat de strajă la hotarele fondului forestier, a fost un sfetnic pentru o rațională gospodărire a pădurilor, militantă pentru o silvicultură autentică cu specific național, tribună a ideilor înnoitoare și de progres, cronicar al silviculturii românești, punte de legătură cu silvicultura și știința forestieră internațională, luminînd ea o eternă torță calea viitorului în economia noastră forestieră.

Revista pădurilor este astăzi decanul de vîrstă al revistelor tehnico-științifice românești. Este adevărat, la data apariției revistei noastre, funcționau deja alte reviste de specialitate, cum erau: „Economia națională” (1873), „Revista științifică” (1870), „Economia rurală”, „Buletinul societății de geografie” (1876), „Spitalul” (1881). Pe parcurs, însă, acestea și-au încetat pe rînd activitatea, astfel că, la venerabila etate de un secol, Revista pădu-

* În această publicație, în intervalul 1870 — 1882, distinsul silvicultor român G. F. Robescu, corector al revistei, a publicat un mare număr de articole pe teme forestiere, pregătind astfel terenul pentru Revista pădurilor, ce urma să apară în curînd.

rilor devine decanul de vîrstă al tuturor revistelor tehnice și științifice românești. Totdată, se situează printre cele mai vîrstnice reviste de specialitate forestieră pe plan internațional, ceea ce constituie o mîndrie, dar și o obligație pentru noi.

Revista pădurilor a continuat să apară și în anii grei ai celui de-al doilea război mondial; scurta întrerupere din timpul primului război mondial n-a afectat continuitatea revistei. Demn de remarcat este înaltul patriotism manifestat în coloanele revistei, mai ales în problemele relației dintre pădure și apărarea națională. Astfel, P. Antonescu și M. Florescu (Rev. pădurilor, 1916) atenționau asupra rolului antinațional al societăților forestiere străine care acționau în zonele de graniță din Carpați în ajunul intrării României în război; cu înalt patriotism au militat pentru întregirea neamului și a fondului forestier național. După război, în revistă s-au consemnat faptele de eroism ale silvicilor participanți la făurirea unității naționale (Revista pădurilor, 1919—1920).

Timp de un secol revista a stat de strajă la hotarele pădurii. Fidelă scopurilor ei, definite cu claritate încă de la primele pagini apărute, țeluri reafirmate și reactualizate periodic în raport cu specificul etapelor de dezvoltare socială a țării, Revista pădurilor, cu fermitate, dîrzenie și perseverență s-a pus în slujba ocrotirii și conservării pădurilor țării. Semnificativ este titlul și conținutul unuia dintre primele articole publicate în revistă: „Despre conservarea pădurilor în România și despre importanța lor”, în care, cu un secol în urmă, se lansa următorul adevăr peren: „În România conservarea pădurilor poate fi, mai mult decît în orice țară, de un interes public”. Prof. P. Antonescu demonstra că „Nu este interes mai primordial, mai de înaltă însemnătate pentru propășirea României, decît conservarea și îngrijirea pădurilor (Rev. pădurilor, nr. 2/1894). În anul 1902 se arată că: „nici un popor nu poate fi mai interesat și mai obligat la păstrarea și cultura pădurilor, precum este poporul român, fiindcă în codrii falnici ai Carpaților a scăpat și s-a reconstituit nația românească”, idee preluată și temeinic argumentată științific de către acad. G.C. Giurescu (1975). Cu toate acestea, forțe oarbe ale societății au îngustat mereu fondul forestier; hotarele acestuia au fost nesocotite, trupul pădurii sîngera sub loviturile securii. În anul 1923—respectiv în perioada masivelor defrișări de păduri —, revista cerea cu insistență și euroj că este necesar „în interesul superior al națiunii . . . să se înscrie în legea fundamentală principiul integrității domeniului nostru silvic, nepermițîndu-se sub nici un cuvînt ca el să mai fie micșorat”. În anii noștri, „Programul național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976—2010”, publicat în întregime în Revista pădurilor (nr. 2/1976), ca și alte acte normative, legisfează integritatea fondului forestier. În prezent, revista militază, în continuare, pentru stricta aplicare a acestor prevederi legale, de o importanță existențială pentru nașinea noastră. Este absolut necesar să se promoveze o atitudine fermă cu privire la menținerea integrității pădurilor, intrucît într-un secol, respectiv de la înființarea revistei pînă astăzi, fondul forestier național s-a îngustat cu peste 2 milioane ha, în medie cu peste 20 mii ha anual, iar populația țării s-a triplat.

Din primii ani de la apariție, Revista pădurilor a acționat cu fermitate pentru naționalizarea pădurilor. Iată punctul de vedere exprimat de revistă în primul său an de apariție: „Pădurile constituie o proprietate națională, un domeniu de utilitate publică, pe care numai statul este capabil a-l menține” (Revista pădurilor, pag. 98—99). Această luptă s-a încheiat odată cu etatizarea pădurilor în anul 1948, cînd fondul forestier, potrivit Constituției, a devenit „bun al întregului popor”, așa cum ceruse revista noastră cu peste șase decenii în urmă.

REVISTA PADURILOR

No. 1

SCOPUL REVISTEI

Mulț timp s'a contestat și la noi în România, importanța ce pot avea pădurile din punctul de vedere agricol, climateric și chiar din punctul de vedere al industriei naționale și comerțului în general.

Grăție progresului realizat de estivații, în toate ramurile activității noastre naționale, și mai cu seamă grăție științei care începe a pătrunde în toate sferele societății, cultiva pădurilor începe să deosească și să ia un loc în solitudine noastră de tot ce atinge progresul economic al patriei. Protecțiunea pădurilor în contra devastărilor inconștiente, a fierei și a pînii luminate, căsu slabă, dară totuși se manifestă prin apărarea pădurilor de la moarte. Sperăm că va veni rîndul și celor de la câmp.

Pentru cultura rațională și exploatațiunea științifică a pădurilor statului, cari trebuie să serve de model particularilor, s'au făcut încercări laudabile prin răspîndirea științei silvice, sau prin instruirea agenților silvici în școli speciale.

Cînd cultiva școlii silvice și va lua o soluțiune definitivă, trecînd din starea de purgare în care se află, într'o stare normală, vom pune o temelie solidă chiar întregului serviciu silvic.

Pe atari baze culte, se va putea dezvolta cu înlesnire administrațiunea silvică. Fruziile ce ne va da, vor proba că o bună gospodărie silvică, înstituită chiar cu sacrificii bănești la început, nu va întârzi în prola chiar și celor mai săceplici, ca ora indispensabile.

Pentru dezvoltarea acestor factori ai prosperității noastre, pentru răspîndirea obiceiurilor practice de cultiva pădurilor a fost creată revista pădurilor.

Unii s'ar putea da și o mică parte a scopului ce ne am propus, împreună cu colaboratorii acestei reviste, cu înțelegință; însă pentru aceasta, concursul celor ce se interesează de acest avot național, ne este indispensabil.

C. F. Robescu.

Fig. 2. Scopul revistei văzut de C. F. Robescu (1886).

Caracteristic este și faptul că revista a acționat activ împotriva suprasolicității pădurilor. Chiar de la început, revista a promocat cu consecvență ideea potrivit căreia „pădurile sînt o avuție națională, care nu aparține numai generației actuale ci și celor viitoare. Fiecare generațiune este uzufructuarul pădurilor; fiecare are dreptul de a ridica o cantitate de material lemnos echivalentă cu producția anuală, iar fondul și capitalul lemnos din pădure trebuie să rămână intacte” (Revista pădurilor, 1888, pag. 161—165). Au fost demascate mijloacele prin care pădurea era crunt exploatată: „cu cuvinte frumusele, cu bănișori sunători și jel de fel de ademeniri, speulanții cumpără pădurile cu concursul samsarilor, pentru a le lăsa în scurt timp, lăsînd dealurile goale și triste”. Sau, un alt adevăr trist: „ceea ce am făcut și facem acum nu este o gospodărire, ci o secătuire a izvorului nostru forestier” (Revista pădurilor, 1902).

Revista, militînd în permanență pentru dotarea fondului forestier cu drumuri, a luptat fără încetare, cu perseverență, împotriva suprasolicității pădurilor, pentru amenajamente rațional înlocuite care să nu forțeze fondul de producție, împotriva tăierilor rase sau ctasirase, pentru aplicarea de tratamente intensive. Cum supraexploatarea a constituit factorul principal de anormalizare și înrăutățire a stării pădurilor, revista — fidelă scopurilor ei tradiționale — va milita în continuare pentru tăieri normale în păduri, solicitînd aplicarea cu strictețe a indicațiilor secretarului general al partidului, țevărășul Nicolae Ceaușescu: „Să nu mai admitem sub nici un motiv tăieri mai mari decît cele normale, să asigurăm o creștere corespunzătoare, anuală a fondului forestier”. Desigur, aceasta presupune respectarea posibilității anuale a pădurilor, la nivelul fiecărei unități de producție.

Rămîn mereu în minte cuvintele inserate în revistă (1937), după care „Am doborît întinsele păduri de stejari de le-a dispărut aproape urma în regiunile de șes și de deal. Am doborît masive păduroase de fagi și de brazi spre a aproviziona fără nici un discernămint toate piețele lumii, bucurîndu-se că putem importa în schimb articole de lux și de ostentație și toate nimicurile străinătății. Atît de nesăbuit, atît de lipsit de rațiune a fost exportul nostru de material forestier, încît toate țările producătoare s-au înspăimîntat, atrăgîndu-se atenția asupra nălnngiei noastre și chemîndu-ne la un aranjament în vederea raționalizării exportului” (Revista pădurilor, 1937, pag. 167). Mai tîrziu, în zilele noastre, pe aceeași temă, în revistă se arată că: „se impune o adevărată reconciliere a noastră cu pădurea... aceasta presupune ca silviculturn să nu folosească violența împotriva pădurii, niciodată și sub nici un motiv, invocînd, de pildă, necesități economice imediate, probleme energetice sau exportul, căci — pe o asemenea cale — am risca să subminăm însași bazele dezvoltării noastre ciitoare. Respectul și grija față de natură și de pădure este un element esențial al politicii noastre de dezvoltare, el se integrează organic în filozofia partidului precum și în atenția întregului nostru popor foarte sensibil la problemele ecologice, implicînd ale pădurii” (Revista pădurilor, 1979, pag. 193).

Revista pădurilor a militat în permanență pentru o silvicultură autentică cu specific național. Încă din „Precuvîntarea” la prima revistă a pădurilor din anul 1881 se menționa felul acestei publicații, care era acela de „a inaugura silvicultura română, raportată la cerințele solului, climatei, esențelor ce populează pădurile și starea economică a țării”. Apărută la numai 4 ani de la războiul neațirării din 1877, revista editată de P.S. Antonescu-Remus s-a pronunțat — încă din primul său număr — pentru promulgarea unui cod silvic, înființarea de școli forestiere, organizarea corpului silvic ș.a., susțînînd că „a purta numai laurii independenței nu este în destul, mai trebuie încă puse bazele viitorului economic al țării, fără de care independența ne va fi efemeră”.

În perioada de început, multora le pluteau în față, ca model, publicațiile de profil din străinătate. Dar, Revista pădurilor și-a găsit individualitatea sa, adaptată condițiilor românești, fiind mereu promotora unei silviculturi autentice cu specific național. Chiar dacă, forțată de împrejurări, ea a fost nevoită să însereze și puncte de vedere opuse, susținute oficial sau de adepți ai încovațiilor de peste hotare-aplicabile acolo, dar nepotrivite condițiilor naturale și social-economice ale țării noastre întotdeauna s-au găsit suficiente argumente pentru a combate asemenea tendințe, concepte la modă sau orientări impuse. Poate cel mai elocvent exemplu este problema stejarilor, mult discutată încă din secolul trecut. Încă de atunci revista a fost nevoită să ia apărarea stejarului împotriva salcîmizării, tot așa cum, mai recent, ea s-a ridicat cu hotărîre pentru salvagardarea acestui „simbol al silviculturii românești”, un „aristocrat al pădurilor și diamant al lemnelor” amenințat cînd de pino-și plopomanie, cînd de fenomenul „uscării în masă”.

De-a lungul secolului expirat, paginile Revistei pădurilor s-au transformat într-o tribună împotriva molidomaniei care amenința cele mai productive făgete, brădete, chiar goruneto-făgete. După o perioadă, în care s-a insistat pe înrășinarea forțată a făgetelor, această specie a fost reconsiderată și repusă în drepturi, ea avînd „un rol unic și netransmisibil în menținerea echilibrului ecologic în patruleterul nostru carpatic” (Revista pădurilor, 1980, pag. 333).

Largi discuții, finalizate în favoarea conceptului de silvicultură pe baze ecologice, au avut loc pe tema optimizării raporturilor dintre regenerarea naturală și cea artificială a pădurilor, dovedindu-se oă prima modalitate de reînnoire corespunde mai bine condițiilor naturale și obiectivelor social-economice ale silviculturii românești, fără însă a se neglija locul de i se ouvine regenerării artificiale. Astfel, Revista pădurilor a luat poziție fermă de partea silviculturii ecologice, împotriva artificializării exagerate a pădurilor țării.

Revista noastră a fost o tribună a ideilor sănătoase, înnoitoare, de progres în silvicultură. La aniversarea semicentenarului revistei, se prezentase următoarea caracterizare, plină de semnificații și adevăr și pentru momentul actual, „Revista a fost tribuna de unde corpul (silvic) și-a exprimat în libertate, dar obiectiv părerile asupra tuturor chestiunilor la ordinea zilei. Dar, chiar în vremurile celor mai înflăcărâte lupte, ea nu a părăsit făgașul preocupărilor pentru interesul general a corpului și pentru propășirea economiei forestiere a țării. Trecutul a cunoscut, e adevărat, destule încercări de a scoate această revistă de specialitate a unui corp întreg, din linia dreptelor sale revendicări. Curente au sîznit viguros, într-o parte și alta, spre a curge o bucată de vreme paralel cu drumul revistei și spre a înceta după scurt timp, sau, în cazurile mui fericite, spre a se întoarce la matcă”.

Pe un bun făgaș au fost analizate și preocupările privind problemele de fond ale culturii pădurilor și exploatărilor forestiere, cum sînt cele privind: organizarea învățămîntului și a cercetării științifice forestiere naționale; dotarea pădurilor cu mijloace de transport; promovarea metodelor și a tehnologiilor noi de regenerare și exploatare a pădurilor; introducerea unor forme evoluate de organizare a muncii și a întreprinderilor forestiere ș.a. Organizarea recentă a Ministerului Silviculturii este și o finalizare a repetatelor apături lansate prin revistă de-a lungul unui secol pentru înființarea unui „minister al pădurilor”.

Pe toată durata existenței sale revista a fost un autentic stegar al ideilor de progres în silvicultură, precum și „un organ activ de atitudine, care a apărut cu curaj bunăstarea economiei forestiere și a lemnului” (Prof. M. Drăcea, Revista pădurilor, nr. 11, 1956). Odată cu creșterea ponderei problemelor legate de exploatarea produsului principal al pădurii — lemnul —, au fost dezbătute pe larg probleme de organizare, tehnologie și tehnică, specifice exploatărilor forestiere.

Fără excepție, toate orientările, concepțiile, metodele și procedeele aplicate pe parcursul unui secol în silvicultura noastră au fost, într-un mod sau altul, lansate inițial și supuse discuției, în prealabil, în Revista pădurilor. Exemple sînt multiple; articolele ce se publică pe discipline forestiere în acest număr sînt ilustrative în acest sens.

Tezaurul științific cuprins în paginile colecției seculare a Revistei pădurilor, în cea mai mare parte, își păstrează valabilitatea pînă în zilele noastre, precum și pentru viitor. Din necunoașterea lui, apar frecvente cazuri de repetare, de redescoperire a unor adevăruri de mult consemnate în revistă. De aceea, contemporaneitatea multor idei, concepte și metode acumulate de-a lungul secolului parcurs de revistă, obligă la o taminiasă cunoaștere a lor de către silvicultorul sau cercetătorul exigent cu el însuși.

De-a lungul timpului, Revista pădurilor a devenit un liant al unității între membrii corpului silvic: prin revistă s-a creat limba forestierilor de azi. Întotdeauna, întîrzierea apariției a neliniștit pe cititorii ei. Ea a fost, totodată, cronicar și istoric al silviculturii românești. An de an, s-au consemnat pe răbojul silviculturii românești faptele pădurărești mai însemnate, de la apariția de acte normative și cărți cu profil forestier, simpoziune, consfătuiri, aniversări, jurnării, pînă la relatarea evenimentelor oficiale legate de pădure

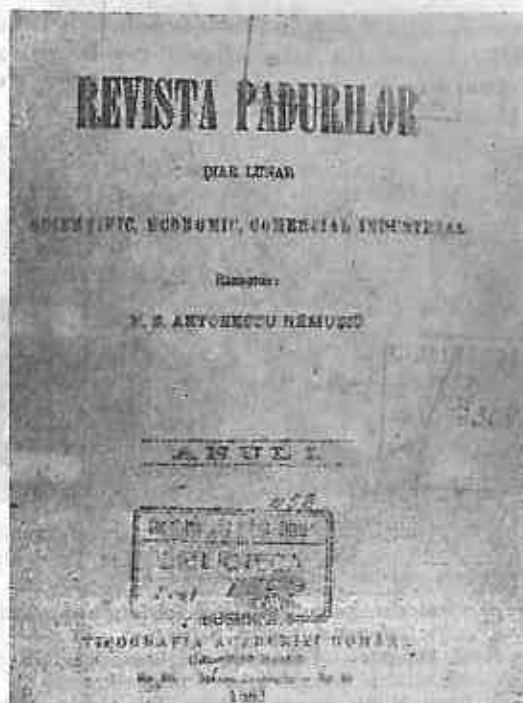

Fig. 3. Coperta primului număr din anul 1881 al Revistei pădurilor.

și economia forestieră. Conținutul revistei, studiat în seria lui dinamică pe ultimul secol, reflectă evoluția silviculturii românești, din toate punctele de vedere: științific, tehnic, organizatoric, administrativ, economic, juridic ș.a.

Fig. 4. Membri ai Societății „Progresul silvic” în anul 1888. Distingem figurile unor membri ai Colegiului de redacție și colaboratori ai revistei:

- G. Stătescu, primul redactor șef, al patrulea din dreapta, rândul 3 de jos;
- N. G. Popovici, al cincilea din dreapta, rândul 3 de jos;
- V. Cîrnu-Munteanu, al patrulea din stînga, rândul 3 de jos;
- P. Antonescu, redactor șef, al treilea din dreapta, rândul 3 de sus;
- T. Petraru, al treilea din stînga, rândul 2 de jos;
- I. Chibaiu, al patrulea din stînga, rândul 2 de jos.

trecînd prin prezent, vine din trecut cu o mare încărcătură spirituală înregistrată în paginile revistei. Prin revistă, înaintașii și generațiile actuale transmit viitorului o zestre culturală de interes general, ce se cere pretuită și valorificată în scopul propășirii silviculturii naționale.

După cum afirmă acad. Gh. Ionescu-Sișești, Revista pădurilor „reprezintă un pivot în cultura și economia țării noastre. Ea nu este revista unui corp, ci revista unui imperativ național” (Revista pădurilor, nr. 11, 1956), care reușește să îmbine prezentul cu trecutul, dar și prezentul cu viitorul. Scriitorii vor găsi în cele 100 de colecții anuale ale revistei un bogat izvor de inspirație; acest imens potențial cultural-științific va trebui valorificat pe multiple planuri ale vieții noastre spirituale.

Revista pădurilor a fost și este nu numai o școală activă pentru ridicarea nivelului de viață spirituală a silviculturilor din țara noastră, pentru perfecționarea tehnică a tuturor oamenilor muncii aflați în slujba pădurii românești, dar și o punte de legătură cu silvicultura internațională. Prin ea se transmit pe plan internațional realizări ale științei și tehnicii forestiere românești; totodată, se obțin din străinătate informații prețioase despre tot ce apare nou și aplicabil în condițiile țării noastre.

Schimburile de reviste de specialitate cu peste 50 de țări susțin afirmațiile de mai sus. Prin Revista pădurilor lumea a descoperit România forestieră și îi recunoaște acum contribuțiile la dezvoltarea științei silvice internaționale.

Pe mai departe, Revista pădurilor rămîne o nestinsă torță pe căile viitorului. Lumina aprinsă în întunericul primilor zori ai silviculturii românești, după un secol, nu numai că nu s-a epuizat, dar, alimentîndu-se din trecut, din interesele permanente ale patriei și din cele mai înaintate realizări ale științei, a devenit tot mai strălucitoare — o nestinsă faclă capabilă să lumineze puternic toate căile ce duc spre un viitor plin de speranțe, în vederea instaurării unei gospodării intensive a pădurilor țării.

La acest centenar al revistei, coincidența face ca omenirea să sărbătorească Anul internațional al pădurilor, așa cum a fost declarat anul 1985; aceeași fericită coincidență a suprapus în timp sărbătorirea revistei noastre cu cel de-al IX-lea Congres Forestier Mondial. Prin aceste coincidențe, centenarul Revistei pădurilor dobîndește caracterul unui simbol internațional ce se impune difuzat în lumea forestierilor.

Revista pădurilor a dovedit că poate îmbina tradiția cu inovația, trecutul cu prezentul, în vederea definirii viitorului desirabil al pădurii și silviculturii românești.

În cele 100 de colecții anuale ale revistei, respectiv în cele peste 6000 titluri de articole publicate, s-a acumulat un adevărat tezaur al creației tehnico-științifice românești în domeniul silviculturii și exploatărilor forestiere, fapt explicabil dacă avem în vedere că zece decenii de-a rîndul, revista noastră a fost organul și tribuna cugetării silvice în spațiul carpato-ponto-danubian. Onorată este biblioteca și fericit este acel silvicultor care posedă colecția seculară a Revistei pădurilor.

Ga și stejarul multiseclar ce își scrie prin inelele sale anuale propria istorie; tot așa corpul silvic, prin aparițiile periodice ale revistei sale — adevărate inele anuale de inteligență silvică —, scrie cu răbdare și conștiinciozitate istoria silviculturii naționale. Cronicar imparțial, revista a înregistrat faptele așa cum s-au petrecut.

În același timp, revista a militat pentru solidaritate între generații, pentru solidaritate cu viitorul. Prin îndelungata viață, prin perseverența ei, Revista pădurilor constituie un autentic liant spiritual între generațiile trecute, prezente și viitoare de silvicultori. Slujitorii pădurii nu uită adevărul potrivit căruia traiectoria viitorului progres silvic,

Astfel, a oferit paginile ei altă prezentării experienței acumulate în trecut, cât și expunerii ideilor innoitoare și de progres în silvicultură, culminând în ultimul timp cu cele privind: genetica, inclusiv ingineria genetică, fiziologia, ecologia, informatica, cercetările operaționale și alte realizări ale științelor de vîrf aplicabile în silvicultură și exploatarea forestiere.

Succesul de prestigiu al Revistei pădurilor se datorește și contribuțiilor aduse de-a lungul secolului de oameni de știință din afara silviculturii care, cu o profundă conștiință națională și umanitară, au militat pentru apărarea pădurii și, prin aceasta, pentru protejarea mediului de viață al poporului român. Găsim în paginile revistei gânduri exprimate de prestigiosii agronomi P. S. Aurelian, acad. Ionescu-Șișești, acad. N. Giosan ș.a., precum și de istoricii și geografii A. D. Xenopol, I. Simionescu, G. Mehedinți, I. Grințescu, C. C. Giurescu ș.a. Revista pădurilor este, după C. C. Giurescu, „un adevărat tezaur pentru istoria silviculturii românești”. Pe de altă parte, paginile revistei au fost onorate de prestigioși autori și oameni de știință din străinătate. Timp de un secol, mulți slujitori ai pădurii au militat în paginile revistei pentru o știință forestieră românească, ridicînd conștiința forestieră pînă la nivelul conștiinței naționale, au creat silvicultura cu specific național, care astăzi s-a conturat ca o silvicultură cu țeluri multiple pe baze ecologice. Revista susține respectarea cu strictețe a politicii partidului în domeniul forestier, pentru punerea în aplicare a noii strategii de conservare și dezvoltare a fondului forestier. În acest scop, revista va promova publicarea de rezultate ale cercetărilor prin care se elaborează bazele științifice pentru punerea în aplicare a acestei noi strategii forestiere. Se are în vedere următoarele domenii prioritare: genetica forestieră și ameliorarea arborilor; stabilirea metodelor pentru conservarea diversității biologice a pădurilor; cunoașterea structurii și a legilor de funcționare a ecosistemelor forestiere; stabilirea capacității de suport a ecosistemelor forestiere la intervențiile umane; aplicații ale fiziologiei în silvicultură; ameliorarea condițiilor staționale: elaborarea de noi tehnologii ecologic fundamentate și mai economice pentru regenerarea, conducerea, protecția și exploatarea pădurilor; ameliorarea terenurilor degradate; dotarea fondului forestier cu drumuri; amenajarea pădurilor pe baze ecologice; amenajarea bazinelor hidrografice torrențiale; informatizarea silviculturii și a exploatărilor forestiere; fundamente economice moderne și noi forme organizatorice în silvicultură și exploatarea forestiere; probleme de ergonomie forestieră; relațiile dintre pădure și protecția mediului înconjurător; tehnologii pentru folosirea rațională a tuturor resurselor pădurii ș.a.

Cu prilejul aniversării unui secol de existență a Revistei pădurilor, actuala generație de silvicultori, împreună cu toți prietenii pădurii, își înalță gândurile de recunoaștință către generația de silvicultori progresiști și patrioți, care au înființat și dat viață acestei opere perene, de știință, tehnică și cultură națională.

Silvicultorii de astăzi, respectiv „generația centenarului” cum au denumit-o înaintașii noștri (Revista pădurilor, 1936, pag. 656), au sufletul încărcat nu numai de bucuria prilejuită de anul aniversal, ci și de răspunderile față de prezentul și viitorul pădurii românești. Împreună cu ei, Revista pădurilor, alimentîndu-se din trecut, din interesele permanente ale țării — reflectate în politica forestieră a partidului — și din cele mai innoitoare realizări ale științei, va rămîne fidelă tradiției sale, ca purtătoare de steag în lupta pentru apărarea, conservarea și folosirea cu scumpătate a multiplelor resurse productive și ecoprotective ale pădurilor, spre binele general al patriei noastre socialiste.

The Centennial of the Revista pădurilor

There will be a century of continuous publication of the Revista pădurilor in December 1985. For one century it has been shining like an inextinguishable torch over the difficult way of the ever developing Romanian silviculture.

The Revista pădurilor has had an important contribution to the foundation and development of Romanian silviculture. It has also helped to the forest language formation, which the present generation of foresters inherited.

Nowadays, the Revista pădurilor is the senior of the Romanian scientific and technological journals. All along the 100 years of publication it has militated for the conservation and development of the forest fund, the normalization of fellings in forests, the application of a rational silviculture on the basis of the results of personal scientific research.

The yearly 100 collections of the Revista pădurilor (which means more than 6.000 titles of articles) comprise an actual treasure of the Romanian scientific and technological creation in silviculture. The Revista pădurilor has reflected the evolution of the Romanian silviculture from all the points of view: scientific, technological, organizational, administrative, economic, social and legal. In the end the article shows the aims of the review for the future.

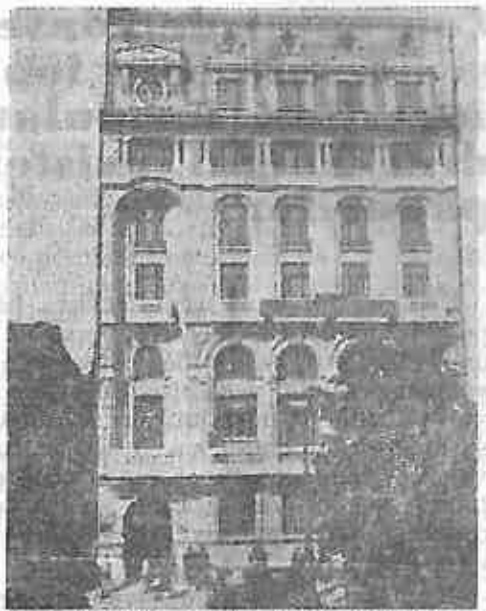

Fig. 5. Sediul Societății „Progresul silvic” în care a funcționat, începînd cu anul 1926, redacția Revistei pădurilor. În această clădire funcționează și astăzi Redacția revistei noastre.

Conceptul de conservare și dezvoltare a fondului forestier, formulat și dezvoltat de-a lungul existenței Revistei pădurilor

Dr. Ing. I. MILESCU
Membru corespondent al Academiei
de Științe Agricole și Silviculturale

De-a lungul unui secol, Revista pădurilor a publicat numeroase lucrări și opinii pe marginea unor manifestări științifice consacrate funcțiilor pădurii și rolului vegetației forestiere în conservarea mediului înconjurător. În mod constant și bine argumentat s-a insistat asupra polivalenței pădurilor, funcțiilor prioritare ale acestora și pentru adoptarea de soluții tehnice corespunzătoare unui nivel de gospodărire silvică intensivă.

Credința precursorilor silviculturii contemporane în valoarea inestimabilă a pădurilor pentru ființa națiunii române era nestrămutată. În ciuda unor condiții politice și sociale deloc prielnice, grija de conservare a pădurilor a constituit un crez și o permanență pentru fondatorii Revistei pădurilor, ca și pentru toate generațiile de silvicultori care de-a lungul acestui arc de timp au militat cu consecvență pentru dezvoltarea fondului forestier național. C. F. Robescu, în primul an al revistei, definind scopul acesteia scria: „Protecțiunea pădurilor în contra devastărilor inconștiente, a făcut un pas înainte, cam slab, dară totuși se manifestă prin apărarea pădurilor de la munte. Sperăm că va veni rîndul și celor de la cîmp”.

În mod concertat, silvicultorii luminați ai timpului sau exprimat încă de la apariția revistei, cu deosebită hotărîre, pentru trecerea pădurilor în proprietatea statului pentru gospodărirea lor unitară. În nr. 4/1886, George Stătescu, într-un articol intitulat „Cum trebuie considerate pădurile”, scria: „Pădurile la noi, din toate punctele de privire, formează fondul cel mai prețios și prin urmare interesul ce trebuie să le purtăm ar fi un interes legitim, corespunzător aspirațiilor noastre de a ne ridica economic. Dacă pădurile nu vor fi protejate, continuă în același articol George Stătescu, prin un scut puternic, ele se vor degrada și cu atât mai lesne cu cît piedicele de reconstituire sînt mai numeroase pe de o parte și cu cît pe de altă parte drumul ruinei e mai ușor de urmat”.

În coloanele Revistei pădurilor găsim nenumărate articole prin care silvicultorii cu vederi progresiste dezvăluie adevărata situație a exploatărilor de pădure și cer etatizarea acestora în speranța că astfel ele pot fi protejate. În articolul intitulat: „Necesitatea ameliorării fondului păduresc al țării” (nr. 1/1909), Mihail Tănăsescu scria: „Societățile pentru

exploatări forestiere, în majoritate cu capitaluri străine, contribuiesc în cea mai mare parte la completarea dezastrului și ce este mai curios, restricțiunile prevăzute de Codul silvic și obligațiunea amenajamentelor nu constituie nici o piedică la aceste devastări din cauze multiple”. Pledînd pentru folosirea rațională a propriilor noastre resurse forestiere, în același articol se susține: „Toate aceste considerente ca și altele ce om putea invoca ne conduce a stabili că pădurile țării noastre trebuie îngrijite, că nu trebuie să le sleim, sau să le silim, ca să dea, materiale în special de lucru mai mult decît o rotațiune normală, bazată pe un raport susținut, ar permite-o”.

Sînt numeroase, de asemenea, situațiile cînd se promovează cu insistență o recoltare îngrijită a lemnului, o strictă dimensionare a exploatărilor anuale de masă lemnoasă, în limitele posibilității normale a pădurilor. În nr. 8/1889, Th. G. Petraru, referindu-se la exploatarea pădurilor din regiunile muntoase susține cu tărie necesitatea amenajamentelor silvice. El scrie: „Trebuie neapărat a amenaja pădurile noastre prescriind reguli simple, potrivite condițiilor în care ne găsim și prin care să asigurăm menținerea speciilor de valoare. Starea pădurilor noastre fiind foarte neregulată trebuie a întocmi amenajamente transitorii prin care să introducem oarecare regulă ca apoi să putem face pe cele definitive”.

Ideea de amenajament, introdusă în legislația noastră silvică încă din 1791 prin „Orinđuala de pădure” din Bucovina, capătă materializare faptică prin realizarea primelor studii de amenajare a pădurilor de către Th. Galleriu și N. R. Danilescu. Multe dintre studiile de amenajare au fost prezentate și în Revista pădurilor, cu scopul declarat de a fundamenta tehnic și economic rolul multifuncțional al vegetației forestiere și a asigura trecerea sul regim silvic a tuturor pădurilor țării.

Cum prevederile Codului silvic din 1881 nu sîr răsfrîngeau și asupra pădurilor proprietate particulară, primele amenajamente cuprîndeau din ce în ce mai multe trupuri de păduri. Concomitent, în coloanele revistei se promova în mod sfârșit ideea trecerii sub regim silvic a tuturor pădurilor țării, indiferent de natura proprietății acestora, fapt ce se realizează prin Codul silvic din 1910. Primul articol din această Lege larg dezbătut în Revista pădurilor, prevede

„Sint supuse regimului silvic și se vor administra conform legii de față: a) Pădurile ce aparțin statului, Domeniului Coroanei, Casei Școalelor, Casei Bisericii, județelor, comunelor, Eforiei spitalelor civile din București și Epitropiei Sfintului Spiridon din Iași; b) Pădurile așezămintelor de binefacere, de cultură națională, ale bisericilor de mir, ale comunităților, ale fundațiilor publice și private, ale societăților anonime și ale oricăror persoane juridice; c) Pădurile pe care Statul, fundațiile și persoanele prevăzute la aliniatele a și b ale acestui articol le stăpinesc în indiviziune cu asemenea instituții și persoane sau cu orice alt proprietar particular; d) Pădurile pe care moșnenii sau răzeșii le stăpinesc în devălmășie; e) Pădurile particulare situate pe vîrfurile, crestele munților precum și pe dealurile regiunilor muntoase; f) Pădurile particulare zise de protecție; g) Pădurile sau părțile de pădure a căror menținere este necesară pentru protejarea malurilor riurilor... și acelea care asigură cursul regulat al apelor și conservarea izvoarelor; h) Pădurile trebuincioase pentru apărarea teritoriului țării, a fruntăriilor și orașelor”.

Este binecunoscut aportul Revistei pădurilor cu privire la dezvoltarea activității de amenajare a pădurilor; am redat cele de mai sus pentru că, au avut o importanță covârșitoare asupra conservării resurselor forestiere naționale. Revenind la preocupările pentru o exploatare rațională a pădurilor noastre, evocăm considerentele lui G. D. Belinsky. În nr. 1/1922, în articolul: „Pădurile moșnenesti din Vrancea” el scrie: „... din mii de hectare de păduri exploatare, nu s-a plantat sau împădurit prin însămințare nici un hectar. Primele exploatări care se pot numi cu drept cuvînt devastări, se fac de societatea anonimă Forestieră Română a Baronilor Groedl, care achiziționează cele mai frumoase masive din Vrancea, masive virgine”.

Perseverența cu care precursorii noștri au apărut, în coloanele revistei, pădurile de tăieri neraționale și defrișări este demnă de recunoștința tuturor generațiilor de silvicultori. Tristele consecințe ale delimitării de păduri comunale și ale defrișărilor care au avut loc în urma reformelor agrare din 1908 și 1923, au redus sensibil fondul forestier al țării, fapt amplu ilustrat și în presa de specialitate a vremii. Se cuvin menționate, la ora acestui centenar, două dintre cele mai autorizate opinii: în nr. 2/1923, Petre Antonescu scria: „În interesul superior al țării, noi am dori totuși să se înscrie în legea fundamentală principiul integrității domeniului nostru silvic, nepermițându-se sub nici un cuvînt ca el să mai fie micșorat, deoarece prin aplicarea menționatei legi de reformă agrară a fost redus într-o așa proporție, încît nu numai agricultura și regimul apelor vor suferi, dar cu greu vom mai putea susține

un comerț activ de exportățiuni în viitor, în ce privește lemnele și produsele lemnoase”.

În nr. 3273 din 20 martie 1924 al ziarului Argus-republicat și în Revista pădurilor, G. Ionescu-Șișești, pe atunci profesor de agricultură generală la Școala superioară de agricultură generală de la Herestrau, arată consecințele nefaste ale defrișărilor și recomandă înființarea de păduri comunale de către comune însăși prin replantarea terenurilor dezgolite, improprii pentru folosințe agricole. El scria în Revista pădurilor (1926): „În regiunile în care pădurile au fost conservate, în care pășunile sint exploatate rațional, debitul riurilor este foarte regulat, nu se formează torenți, nu se distruge solul, primejdia inundațiilor este redusă la minim. În regiunile în care pădurea a fost sacrificată și pantele au rămas goale, scurgerea apei la suprafață în urma unei ploii torențiale sau topirea zăpezii atinge 75% din cantitatea totală și numai restul de 25% se infiltrează; 3/4 așadar din masa totală de apă se precipită instantaneu la vale, formează torenți, care dărîmă totul în drumul lor, umflă riurile care ies din maluri și produc inundații”.

Acțiuni neinspirate, care au condus la dispariția pădurilor de pe suprafețe întinse, nu numai la cîmpie dar și la munte, au determinat ca o serie de specialiști — silvicultori, agronomi, minieri — cu vederi progresiste, să ia atitudine fermă în apărarea pădurilor țării, argumentînd în ocazii diferite foloasele multiple pe care acestea le pot aduce pentru generațiile viitoare. Aceasta, ca o reflecție a conștiinței formate și în permanență alimentată, de revista astăzi centenară că, indiferent de stadiul de dezvoltare, funcțiile sociale și de protecție ale pădurilor pot fi și trebuie considerate tot atît de importante ca funcțiile de producție.

Revista pădurilor, prin tot ceea ce a publicat în legătura cu ocrotirea patrimoniului silvic, atestă fără tăgadă ideea că silvicultorii, care prin profilul profesunii lor le revine obligația de a-și asuma răspunderea în legătură cu viitorul omenirii, militează cu insistență pe lângă autoritățile competente ale timpului să definească cît mai corect conceptul de prioritate în po'ivalența fondului forestier. Armonizarea tendințelor de îndeplinire a imperativelor de eficiență și de acoperire a unor trebuințe, cu cerințele de protecție a omului contra pericolelor sale acțiuni, ține de natura biologică specifică ecosistemelor forestiere. Găsim multiple exemple în coloanele revistei prin care silvicultorii români au promovat ideea realizării unui echilibru în folosințele date pădurii, printr-o combinație cît mai justă a avantajelor sociale, economice și cele proprii mediului înconjurător.

Aceste ultime aspecte merită o atenție particulară; este deosebit de valoroasă contribuția

Revistei pădurilor la dezbateră problemelor legate de consumul de lemn și produse pe bază de lemn în viziunea conservării și dezvoltării propriilor resurse forestiere. Lă noi, ca și în alte părți ale lumii, omul și-a dat seama, într-un tirziu, că este de datoria lui să salveze resursele în scădere, să conserve și să dezvolte fundamentul existenței sale, complexul soluri — ape — păduri, pentru a răspunde celor mai imperioase cerințe ale unei populații în constantă creștere. Și-a dat seama, după ce au urmat despăduririle din bazinul Mării Mediterane, partea centrală a Americii de Nord, coastele estice ale Australiei și din alte zone ale globului, că solul și apa pot avea stabilitate și abundență numai în prezența unui acoperământ silvatic.

Mai mult ca oricând, deci, oamenii au dobândit comprehensiunea multiplelor contribuții pe care complexul de resurse naturale soluri — ape — păduri le aduce bunăstării lor. Acest lucru este în prezent pe deplin justificat de faptul că, toate țările se confruntă cu probleme deosebite, cum sînt: sporirea productivității solurilor, asigurarea necesarului de apă, combaterea efectelor dăunătoare ale apelor (inundații, eroziunea solului, excesul de umiditate etc.), protecția mediului inconjurător împotriva noxelor industriale. Importanța apei și pădurilor pentru existența omenirii și a dezvoltării acesteia în perspectivă a luat proporții nebănuite ca urmare a creșterii populației și aglomerării sale în mai multe centre urbane, a dezvoltării industriei, transporturilor, comerțului și turismului etc.

Pe fondul acestor realități contemporane, apar cît se poate de actuale o serie de opinii exprimate cu mai multe decenii în urmă în Revista pădurilor. Astfel, în nr. 8/1886, N. N. Andreescu scria: „Pădurile influențează asupra stării fizice și intelectuale a omului nu numai în mod indirect dar și direct”, autorul referindu-se la influența binefăcătoare a pădurilor asupra sănătății și înfrumusețării chipului uman. În continuare, același autor arată că „pădurile exercită o influență foarte mare asupra caracterului poporului. Prin locurile frumoase oamenii sînt totdeauna mai buni, mai primitivi și mai mult dotați de sentimente frumoase, decît prin locurile posomorîte și uniforme”.

Tot N. N. Andreescu, scria în același an (nr. 11/1886) următoarele: „Pădurile bine păstrate nu numai că măresc fertilitatea solului dar și împodobesc localitățile. Unde lipsesc pădurile, ochiul rătăcesce obosit pe deasupra munților, dealurilor și câmpiilor goale, el nu este desmierdat la o privire uniformă. Unde din contră, localitățile sînt prevăzute de păduri frumoase, munții acoperiți de arborii lor cei mai mindri, acolo orice anotimp are farmecul său și oricine care nu este indiferent în fața frumuseților naturii le privește totdeauna cu plăcere”.

În mod similar, pot fi evocate multe mărturii cuprinse în paginile prestigioasei noastre reviste; redăm din articolul „Despre conservarea pădurilor în România și despre importanța lor”, publicat în nr. 9/1891 următoarele: „În România, conservarea pădurilor poate fi mai mult decît în orice altă țară, de un interes public, demonstrîndu-se aceasta din punct de vedere al climii și al igienei, al regimului apelor și al întăririi pămîntului, al agriculturii, al comerțului, al industriei și al consumațiunii domestice, al trebuințelor, serviciilor publice și a apărării teritoriului”.

În paginile Revistei pădurilor s-a susținut cu deosebit curaj și ideea etatizării pădurilor, aceasta cu scopul de a se asigura și generațiilor viitoare posibilitatea folosirii din plin a acestei inestimabile bogății a patriei noastre. În articolul „Unități economice forestiere și amenajamente”, publicat în 1933, P.C. Chervasia scria: „Prin prevederile de pînă acum s-a amenajat pădure cu pădure, trup cu trup, turnate în serii, fie după aprecierile fiecăruia, fie după norme didactice. Este evident că cu lucrări incoherente nu putem dobîndi izbîndă în contracrizii economice actuale. Așa se prezintă Valea Bistriței și, ca ea, probabil toate bazinele păduroase din țară — fără planuri economice generale, centralizate în mina regionalelor, cu un scop și o vedere unică, în funcție de care să fie țesut firul de amenajare, implicit modalitatea de atacare a materiei prime — lemnul — și pe măsură cît permite acel plan ce s-a studiat și fixat în funcție de întreg complexul de factori economico-sociali și culturali”.

Aspirațiile acelor generații de silvicultori și-au găsit însă o primă realizare în „Legea pentru apărarea patrimoniului forestier” din iunie 1947.

Prin această lege conceptul de conservare și dezvoltare a fondului forestier se definește mai bine. Astfel, se extinde regimul silvic asupra tuturor pădurilor țării, se pune stavilă recoltelor neregulate, se legitimează obligativitatea amenajării pădurilor, se iau măsuri de reîmpădurire a suprafețelor exploatare și neregenerate. Producția de lemn este dirijată de către stat pe linia satisfacerii adevăratelor interese ale economiei naționale.

În anul 1948 se declanșează prima campanie de amenajare unitară a tuturor pădurilor țării. Se fundamentează o tehnică proprie de lucru, pe baza căreia se desfășoară lucrările de teren și se redactează noile amenajamente. În toată această perioadă, Revista pădurilor publică cu regularitate articole privind rezultatele cercetărilor întreprinse în direcția determinării formei și conținutului în lemn al arborilor și arborițelor ce vegetează în țara noastră, precum și articole documentare cu caracter de lămurire și îndrumare, toate cu scopul de a fundamenta

tehnic și economic măsurile adoptate pentru dezvoltarea continuă a fondului forestier.

Sînt remarcabile contribuțiile Revistei pădurilor din ultimele decenii cu privire la promovarea „Programului național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976—2010”, precum și a tuturor acțiunilor menite să ducă la îndeplinirea principalilor săi indicatori. Coordonatele dezvoltării de lungă durată ale silviculturii, definite în sensul acestui program, au fost larg expuse în revistă, fapt ce a realizat o integrare a producției silvice cu cercetarea, proiectarea și învățămîntul, cu rezultate pozitive în direcția diversificării valențelor economice ale acestei importante ramuri a economiei naționale.

Menținerea integrității fondului forestier, creșterea ponderii regenerării pe cale naturală, optimizarea compoziției pădurilor prin folosirea în mai mare măsură a speciilor valoroase autohtone, asigurarea condițiilor necesare pentru realizarea accesibilității integrale a fondului forestier, sînt cîteva dintre direcțiile de acționat în perspectiva anilor ce vor veni, care își găsesc o reflectare deplină în problematica actuală a Revistei pădurilor. Omagiul binemeritat al generațiilor prezente și viitoare, adus predecesorilor noștri, se reflectă în tot ceea ce întreprindem pentru perenitatea pădurii românești, ca factor de primă importanță pentru menținerea stabilității ecosistemelor naturale, conservarea mediului inconjurător și dezvoltarea economico-socială a țării.

Conservation and development of the forest fund reflected in the pages of the Revista pădurilor

The Revista pădurilor has been fighting for the conservation of the country's forests since the first year of its existence. Important contributions have had some foresters such as C. F. Robescu, Gh. Stătescu, P. Antonescu, M. Drăcea etc.

The concept according to which "the conservation of forests in Romania may be of public interest, much more than in any other country" has been formulated.

The Revista pădurilor has also had a remarkable contribution to the promotion of the "National Programme for the Conservation and Development of the Forest Fund between 1976—2010". In this context, it has militated for the increase of the forest fund and the observance of the normal annual cut, for the improvement of the technologies in silviculture and forest operations as well as for the optimization of stand structure

Din paginile Revistei pădurilor

Nu mă înșel, cred, dacă, lăsînd la o parte unele excepții afirm că în literatura și arta anilor dintre cele două războaie mondiale, tematica frumuseții codrului a fost părăsită. Vitalitatea lui nu se împacă nicidecum cu o poezie decadentă, crescută anemic, în cinacluri literare și cu o pictură a decompoziției.

Din nefericire, codrul se făcea tot mai rar, nu numai în literatură, ci și în cuprinsul țării întreagă. S-a despădurit nu numai cu nesocotință, ci și cu sălbăticiile. Munți întregi au rămas pleșuvi, iar povirnișurile lor, altădată umbrite de păduri mărete, acum măcinate de zăpezi și geruri, s-au prefăcut tot mai mult în grohotișuri aride. Nimeni parcă nu-și dădea seama că aceasta este mai mult decît o greșeală economică, e o muflare a sufletului poporului nostru.

Acad. Camil Petrescu
(Revista pădurilor, nr. 4, 1954)

Cel ce au apărut pînă nu de mult pădurea actuală și viitoare arătînd dezastrul produs prin exploatarea abuzivă din

trecut, trebuiau să lupte cu șanse discutabile, spre a deștepta și a stimula înții o convingere, o conștiință a marelui public și a dregătorilor cu răspundere pentru acțiunea lor. De această dată conștiința populară și convingerea conducătorilor de state în privința ideii de care ne ocupăm este o realitate în plină evoluție. Ea trebuie să dea noi puteri și mai ales un indestructibil optimism specialiștilor care știu să aprecieze în mod realist ispășirea omului nevinovat pentru păcatul milenar al despăduririlor și degradărilor nechibzuite, dar care știu și pot să ofere în același timp sugestii și planuri de remediere în sensul unei concepții economice, în al cărei centru de greutate trebuie să rezide însă omul cu sănătatea lui și a urmașilor lui, amenințată. Îndatorirea lor de ordin moral, sprijinită de convingerea și conștiința noastră a tuturor, este să nu mai cruțe nici un efort pentru a izbuti cît mai curînd și cît mai temeinic în sublima lor misiune.

Acad. Emil Pop
(Revista pădurilor, 1971, pagina 498)

„Sint supuse regimului silvic și se vor administra conform legii de față: a) Pădurile ce aparțin statului, Domeniului Coroanei, Casei Școalelor, Casei Bisericii, județelor, comunelor, Eforiei spitalelor civile din București și Epitropiei Sfintului Spiridon din Iași; b) Pădurile așezămintelor de binefacere, de cultură națională, ale bisericilor de mir, ale comunităților, ale fundațiilor publice și private, ale societăților anonime și ale oricăror persoane juridice; c) Pădurile pe care Statul, fundațiile și persoanele prevăzute la aliniatele a și b ale acestui articol le stăpinesc în indiviziune cu asemenea instituții și persoane sau cu orice alt proprietar particular; d) Pădurile pe care moșnenii sau răzeșii le stăpinesc în devălmășie; e) Pădurile particulare situate pe virfurile, crestele munților precum și pe dealurile regiunilor muntoase; f) Pădurile particulare zise de protecție; g) Pădurile sau părțile de pădure a căror menținere este necesară pentru protejarea malurilor râurilor... și acelea care asigură cursul regulat al apelor și conservarea izvoarelor; h) Pădurile trebuincioase pentru apărarea teritoriului țării, a fruntăriilor și orașelor”.

Este binecunoscut aportul Revistei pădurilor cu privire la dezvoltarea activității de amenajare a pădurilor; am redat cele de mai sus pentru că, au avut o importanță covârșitoare asupra conservării resurselor forestiere naționale. Revenind la preocupările pentru o exploatare rațională a pădurilor noastre, evocăm considerentele lui G. D. Belinsky. În nr. 1/1922, în articolul: „Pădurile moșnenesti din Vrancea” el scrie: „... din mii de hectare de păduri exploatare, nu s-a plantat sau împădurit prin însămințare nici un hectar. Primele exploatări care se pot numi cu drept cuvânt devastări, se fac de societatea anonimă Forestieră Română a Baronilor Groedl, care achiziționează cele mai frumoase masive din Vrancea, masive virgine”.

Perseverența cu care precursorii noștri au apărut, în coloanele revistei, pădurile de tăieri neraționale și defrișări este demnă de recunoștința tuturor generațiilor de silvicultori. Tristele consecințe ale delimitării de păduri comunale și ale defrișărilor care au avut loc în urma reformelor agrare din 1908 și 1923, au redus sensibil fondul forestier al țării, fapt amplu ilustrat și în presa de specialitate a vremii. Se cuvin menționate, la ora acestui centenar, două dintre cele mai autorizate opinii: în nr. 2/1923, Petre Antonescu scria: „În interesul superior al țării, noi am dori totuși să se înscrie în legea fundamentală principiul integrității domeniului nostru silvic, nepermițându-se sub nici un cuvânt ca el să mai fie micșorat, deoarece prin aplicarea menționatei legi de reformă agrară a fost redus într-o așa proporție, încât nu numai agricultura și regimul apelor vor suferi, dar cu greu vom mai putea susține

un comerț activ de exportățiuni în viitor, în ce privește lemnele și produsele lemnoase”.

În nr. 3273 din 20 martie 1924 al ziarului Argus-republicat și în Revista pădurilor, G. Ionescu-Șișești, pe atunci profesor de agricultură generală la Școala superioară de agricultură generală de la Herestrău, arată consecințele nefaste ale defrișărilor și recomandă înființarea de păduri comunale de către comune însăși prin replantarea terenurilor dezgolite, improprie pentru folosințe agricole. El scria în Revista pădurilor (1926): „În regiunile în care pădurile au fost conservate, în care pășunile sint exploatate rațional, debitul râurilor este foarte regulat, nu se formează torenți, nu se distruge solul, primejdia inundațiilor este redusă la minim. În regiunile în care pădurea a fost sacrificată și pantele au rămas goale, scurgerea apei la suprafață în urma unei ploii torențiale sau topirea zăpezii atinge 75% din cantitatea totală și numai restul de 25% se infiltrează; 3/4 așadar din masa totală de apă se precipită instantaneu la vale, formează torenți, care dărâmă totul în drumul lor, umflă râurile care ies din maluri și produc inundații”.

Acțiuni neinspirate, care au condus la dispariția pădurilor de pe suprafețe întinse, nu numai la cîmpie dar și la munte, au determinat ca o serie de specialiști — silvicultori, agronomi, minieri — cu vederi progresiste, să ia atitudine fermă în apărarea pădurilor țării, argumentînd în ocazii diferite foloasele multiple pe care acestea le pot aduce pentru generațiile viitoare. Aceasta, ca o reflecție a conștiinței formate și în permanență alimentată, de revista astăzi centenară că, indiferent de stadiul de dezvoltare, funcțiile sociale și de protecție ale pădurilor pot fi și trebuie considerate tot atât de importante ca funcțiile de producție.

Revista pădurilor, prin tot ceea ce a publicat în legătură cu ocrotirea patrimoniului silvic, atestă fără tăgadă ideea că silvicultorii, care prin profilul profesunii lor le revine obligația de a-și asuma răspunderea în legătură cu viitorul omenirii, militează cu insistență pe lângă autoritățile competente ale timpului să definească cât mai corect conceptul de prioritate în polivalența fondului forestier. Armonizarea tendințelor de îndeplinire a imperativelor de eficiență și de acoperire a unor trebuințe, cu cerințele de protecție a omului contra propriilor sale acțiuni, ține de natura biologică specifică ecosistemelor forestiere. Găsim multiple exemple în coloanele revistei prin care silvicultorii români au promovat ideea realizării unui echilibru în folosințele date pădurii, printr-o combinație cât mai justă a avantajelor sociale, economice și cele proprii mediului înconjurător.

Aceste ultime aspecte merită o atenție particulară; este deosebit de valoroasă contribuția

Revistei pădurilor la dezbaterea problemelor legate de consumul de lemn și produse pe bază de lemn în viziunea conservării și dezvoltării propriilor resurse forestiere. La noi, ca și în alte părți ale lumii, omul și-a dat seama, într-un tirziu, că este de datoria lui să salveze resursele în scădere, să conserve și să dezvolte fundamentul existenței sale, complexul soluri — ape — păduri, pentru a răspunde celor mai imperioase cerințe ale unei populații în constantă creștere. Și-a dat seama, după ce au urmat despăduririle din bazinul Mării Mediterane, partea centrală a Americii de Nord, coastele estice ale Australiei și din alte zone ale globului, că solul și apa pot avea stabilitate și abundență numai în prezența unui acoperământ silvatic.

Mai mult ca oricând, deci, oamenii au dobândit comprehensiunea multiplelor contribuții pe care complexul de resurse naturale soluri — ape — păduri le aduce bunăstării lor. Acest lucru este în prezent pe deplin justificat de faptul că, toate țările se confruntă cu probleme deosebite, cum sunt: sporirea productivității solurilor, asigurarea necesarului de apă, combaterea efectelor dăunătoare ale apelor (inundații, eroziunea solului, excesul de umiditate etc.), protecția mediului inconjurător împotriva noxelor industriale. Importanța apei și pădurilor pentru existența omenirii și a dezvoltării acesteia în perspectivă a luat proporții nebănuite ca urmare a creșterii populației și aglomerării sale în mai multe centre urbane, a dezvoltării industriei, transporturilor, comerțului și turismului etc.

Pe fondul acestor realități contemporane, apar cit se poate de actuale o serie de opinii exprimate cu mai multe decenii în urmă în Revista pădurilor. Astfel, în nr. 8/1886, N. N. Andreescu scria: „Pădurile influențează asupra stării fizice și intelectuale a omului nu numai în mod indirect dar și direct”, autorul referindu-se la influența benefică a pădurilor asupra sănătății și înfrumusețării chipului uman. În continuare, același autor arată că „pădurile exercită o influență foarte mare asupra caracterului poporului. Prin locurile frumoase oamenii sunt totdeauna mai buni, mai primitori și mai mult dotați de sentimente frumoase, decât prin locurile posomorite și uniforme”.

Tot N. N. Andreescu, scria în același an (nr. 11/1886) următoarele: „Pădurile bine păstrate nu numai că măresc fertilitatea solului dar și împodobesc localitățile. Unde lipsesc pădurile, ochiul rătăcesce obosit pe deasupra munților, dealurilor și cîmpiilor goale, el nu este desmierdat la o privire uniformă. Unde din contră, localitățile sunt prevăzute de păduri frumoase, munții acoperiți de arborii lor cei mai mindri, acolo orice anotimp are farmecul său și oricine care nu este indiferent în fața frumuseților naturii le privește totdeauna cu plăcere”.

În mod similar, pot fi evocate multe mărturii cuprinse în paginile prestigioasei noastre reviste; redăm din articolul „Despre conservarea pădurilor în România și despre importanța lor”, publicat în nr. 9/1891 următoarele: „În România, conservarea pădurilor poate fi mai mult decât în orice altă țară, de un interes public, demonstrându-se aceasta din punct de vedere al climii și al igienei, al regimului apelor și al întăririi pământului, al agriculturii, al comerțului, al industriei și al consumațiunei domestice, al trebuințelor, serviciilor publice și a apărării teritoriului”.

În paginile Revistei pădurilor s-a susținut cu deosebit curaj și ideea etatizării pădurilor, aceasta cu scopul de a se asigura și generațiilor viitoare posibilitatea folosirii din plin a acestei inestimabile bogății a patriei noastre. În articolul „Unități economice forestiere și amenajamente”, publicat în 1933, P.C. Chervasia scria: „Prin prevederile de până acum s-a amenajat pădure cu pădure, trup cu trup, turnate în serii, fie după aprecierile fiecăruia, fie după normele didactice. Este evident că cu lucrări incoherente nu putem dobîndi izbîndă în contra crizei economice actuale. Așa se prezintă Valea Bistriței și, ca ea, probabil toate bazinele păduroase din țară — fără planuri economice generale, centralizate în mina regionalelor, cu un scop și o vedere unică, în funcție de care să fie țesut firul de amenajare, implicit modalitatea de atacare a materiei prime — lemnul — și pe măsură cit permite acel plan ce s-a studiat și fixat în funcție de întreg complexul de factori economico-sociali și culturali”.

Aspirațiile acelor generații de silvicultori și-au găsit însă o primă realizare în „Legea pentru apărarea patrimoniului forestier” din iunie 1947. Prin această lege conceptul de conservare și dezvoltare a fondului forestier se definește mai bine. Astfel, se extinde regimul silvic asupra tuturor pădurilor țării, se pune stavilă recoltelor neregulate, se legitimează obligativitatea amenajării pădurilor, se iau măsuri de reimpădurire a suprafețelor exploatate și neregenerate. Producția de lemn este dirijată de către stat pe linia satisfacerii adevăratelor interese ale economiei naționale.

În anul 1948 se declanșează prima campanie de amenajare unitară a tuturor pădurilor țării. Se fundamentează o tehnică proprie de lucru, pe baza căreia se desfășoară lucrările de teren și se redactează noile amenajamente. În toată această perioadă, Revista pădurilor publică cu regularitate articole privind rezultatele cercetărilor întreprinse în direcția determinării formei și conținutului în lemn al arborilor și arboritelor ce vegetează în țara noastră, precum și articole documentare cu caracter de lămurire și îndrumare, toate cu scopul de a fundamenta

tehnic și economic măsurile adoptate pentru dezvoltarea continuă a fondului forestier.

Sînt remarcabile contribuțiile Revistei pădurilor din ultimele decenii cu privire la promovarea „Programului național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976 — 2010”, precum și a tuturor acțiunilor menite să ducă la îndeplinirea principalilor săi indicatori. Coordonatele dezvoltării de lungă durată ale silviculturii, definite în sensul acestui program, au fost larg expuse în revistă, fapt ce a realizat o integrare a producției silvice cu cercetarea, proiectarea și învățămîntul, cu rezultate pozitive în direcția diversificării valențelor economice ale acestei importante ramuri a economiei naționale.

Mentținerea integrității fondului forestier, creșterea ponderii regenerării pe cale naturală, optimizarea compoziției pădurilor prin folosirea în mai mare măsură a speciilor valoroase autohtone, asigurarea condițiilor necesare pentru realizarea accesibilității integrale a fondului forestier, sînt cîteva dintre direcțiile de acționat în perspectiva anilor ce vor veni, care își găsesc o reflectare deplină în problematica actuală a Revistei pădurilor. Omagiul binemeritat al generațiilor prezente și viitoare, adus predecesorilor noștri, se reflectă în tot ceea ce întreprindem pentru perenitatea pădurii românești, ca factor de primă importanță pentru menținerea stabilității ecosistemelor naturale, conservarea mediului înconjurător și dezvoltarea economico-socială a țării.

Conservation and development of the forest fund reflected in the pages of the Revista pădurilor

The Revista pădurilor has been fighting for the conservation of the country's forests since the first year of its existence. Important contributions have had some foresters such as C. F. Robescu, Gh. Stătescu, P. Antonescu, M. Drăcea etc.

The concept according to which "the conservation of forests in Romania may be of public interest, much more than in any other country" has been formulated.

The Revista pădurilor has also had a remarkable contribution to the promotion of the "National Programme for the Conservation and Development of the Forest Fund between 1976—2010". In this context, it has militated for the increase of the forest fund and the observance of the normal annual cut, for the improvement of the technologies in silviculture and forest operations as well as for the optimization of stand structure

Din paginile Revistei pădurilor

Nu mă înșel, cred, dacă, lăsînd la o parte unele excepții afirm că în literatura și arta anilor dintre cele două războaie mondiale, tematica frumuseții codrului a fost părăsită. Vitalitatea lui nu se împacă nicidecum cu o poezie decadentă, crescută anemic, în cenacluri literare și cu o pictură a decompoziției.

Din nefericire, codrul se făcea tot mai rar, nu numai în literatură, ci și în cuprinsul țării întregă. S-a despădurit nu numai cu nesocotință, ci și cu sălbăticie. Munți întregi au rămas pleșuvi, iar povirnișurile lor, altădată umbrite de păduri mărețe, acum măcinate de zăpezi și geruri, s-au prefăcut tot mai mult în grohotișuri aride. Nimeni parcă nu-și dădea seama că aceasta este mai mult decît o greșeală economică, o mutilare a sufletului poporului nostru.

Acad. Camil Petrescu
(Revista pădurilor, nr. 4, 1954)

Cei ce au apărut pînă nu de mult pădurea actuală și viitoare arătînd dezastrul produs prin exploatarea abuzive din

trecur, trebuiau să lupte cu șanse discutabile, spre a deștepta și a stimula înții o convingere, o conștiință a marelui public și a dregătorilor cu răspundere pentru acțiunea lor. De această dată conștiința populară și convingerea conducătorilor de state în privința ideii de care ne ocupăm este o realitate în plină evoluție. Ea trebuie să dea noi puteri și mai ales un indestructibil optimism specialiștilor care știu să aprecieze în mod realist ispășirea omului nevinovat pentru păcatul milenar al despăduririlor și degradărilor nechibzuite, dar care știu și pot să ofere în același timp sugestii și planuri de remediere în sensul unei concepții economice, în al cărei centru de greutate trebuie să rezide însă omul cu sănătatea lui și a urmașilor lui, amenințată. Îndatorirea lor de ordin moral, sprijinită de convingerea și conștiința noastră a tuturor, este să nu mai cruțe nici un efort pentru a izbuti cît mai curînd și cît mai temelnic în sublima lor misiune.

Acad. Emil Pop
(Revista pădurilor, 1971, pagina 498)

Revista pădurilor în sprijinul promovării cercetării științifice în silvicultură și amenajării pădurilor.

Ing. M. IANCULESCU
Dr. ing. L. CATRINA
Dr. ing. F. CARCEA
Institutul de cercetări și amenajări
silvice

I. Aportul Revistei pădurilor în promovarea științei silvice *

Prin concepția enciclopedică adoptată în urmă cu 100 ani, chiar de la apariția prestigioasei noastre reviste, înaintașii silviculturii românești au intuit prospectiv importanța pădurilor și activităților forestiere în dezvoltarea economico-socială a străvechilor teritorii dacice în unitatea lor etnică, geografică și politică, cu largi incidente în agregarea preocupărilor științifice și încurajarea inițiativelor legate de cunoașterea pădurilor și a fenomenelor specifice acestora.

În primul număr al revistei din anul 1881, P. S. Antonescu-Remus, cel care a și întemeiat-o, a ținut să precizeze că „Revista pădurilor, ziar lunar, ce vom publica cu începere de acum, va conține pe lângă scrieri administrative, științifice și observațiuni culturale dobândite în țară, în diferite localități ale ei; ele vor servi a inaugura silvicultura română, raportată la cerințele solului, climatei, esențelor ce populează pădurile și la starea economică a țării”.

La scurt timp, în conferința ținută la 20 aprilie 1887 de V. Cîrnu-Munteanu, intitulată „Rolul experimentațiunii în silvicultură”, el insistă ca alături de obsevații să se introducă și metoda experimentală, punind în discuție un program de cercetare pentru stațiunile de cercetări forestiere.

Silvicultorii timpului militează pentru înființarea unei stațiuni de experimentație forestieră sau chiar a unui institut în România (Popovici, 1901), reușindu-se ca în proiectele de buget ale serviciului silvic pe anii 1902—1903 și 1904—1905 să se prevadă suma de 2000 lei, respectiv 2500 lei pentru crearea unei stațiuni experimentale.

Din 1907 și pînă în 1922, Petre Antonescu s-a angajat pe un front larg în a susține ideea creării unei stațiuni de experimentație forestieră, spre a pune o bază științifică silviculturii naționale. Între timp, acest deziderat și necesitatea vitală pentru dezvoltarea silviculturii românești a rămas în stadiul de germen, ca în anul 1920 să fie organizată Stațiunea de experimentație forestieră, cu sediul la Sinaia. Stațiunea reunea Ocolul silvic experimental Sinaia, condus de V. Stinghe și Ocolul silvic Țigănești, condus de M. Drăcea.

În această formă, prima instituție de cercetare forestieră din România a funcționat pînă

la crearea în anul 1933 a „Institutului de cercetări și experimentație forestieră” (ICEF), în condițiile în care ea n-a avut un program clar al său de cercetare și experimentație, fondurile și personalul necesar pentru o asemenea activitate. Din cele consemnate în Revista pădurilor rezultă că preocupările stațiunii s-au axat pe cele ale celor doi șefi de ocoale sus-menționați.

La Țigănești, activitatea s-a rezumat la cercetările inițiate de M. Drăcea asupra culturi salicului și aplicării tăierilor în ochiuri în stejăretele de stejar pedunculat, dovedind în oportunitatea tratamentului tăierilor succesive pentru această formație. De asemenea, a introdus în țară plopul de Canada, a instalat primele plantații experimentale, pe care le-a urmărit și apoi le-a lăsat în grija colaboratorilor săi.

La Sinaia, V. Stinghe a instalat un experiment în arborele evasivirgine de brad de la Piscul Cînelui, prin care a urmărit să obțină arborete de brad structurate normal sub raportul distribuției arborilor pe clase de diametre. Experimentul a fost continuat de C. Emanoil reușindu-se realizarea treptată a unei structuri de tip grădinărit în brădetul luat în cercetare care în prezent este singurul arboret de referință în acest sens. În paralel, tot la Ocolul silvic experimental Sinaia s-au cules date biometrice pentru tabele de cubaj românești la fag și la molid.

După acest început timid de cercetare forestieră în slujba pădurilor țării, sub influența și cu contribuția silvicultorilor acestei epoci, care au apelat din plin la serviciile revistei, în anul 1933 a fost creat Institutul de cercetări și experimentație forestieră, ca institut departamental, una din cele mai vechi instituții de cercetare științifică din țara noastră, care — pînă astăzi — a cunoscut o dezvoltare fără precedent, ocupînd un loc de frunte în rîndul marilor institute de știință și tehnologie din țară și din străinătate.

De menționat, că în anul 1930, a apărut în paginile Revistei pădurilor un articol intitulat „Cercetarea forestieră în legătura ei cu practica silvică” (Eliescu, 1930), în care se clarifică relația dintre știința pură și știința aplicată, în conceptul că știința este una singură iar științele aplicate sînt părți ale acesteia. Se arată că științele silvice pentru a fi promovate, este necesar să se efectueze cercetări, să se aducă

* Autori: Ing. M. Ianculescu și dr. ing. I. Catrina

la lumină adevăruri științifice noi asupra fenomenelor ce guvernează evoluția pădurilor ca entități biologice distincte.

Revista a oferit cadrul adecvat și a militat pentru organizarea și apoi dezvoltarea cercetării și experimentației forestiere în România.

După înființarea Institutului de cercetări și experimentație forestieră și organizarea cercetării științifice forestiere în țara noastră, Revista pădurilor, în ciuda unor perioade de neclarități, a contribuit permanent la difuzarea largă a rezultatelor cercetării științifice și la informarea pe o arie largă de preocupări a specialiștilor din silvicultură și din activitățile forestiere.

Pe o lungă perioadă de timp, în paginile revistei, se regăsesc idei, concepții și rezultate ale cercetării silvice, aparținând unor pleiade de cercetători consacrați, din generațiile anilor 1933-1960 și îndeosebi celor din generația actuală.

În etapa de agregare a cercetării forestiere din România, de inițiere și dezvoltare a studiilor, experimentelor și cercetărilor științifice la obiect, revista a oferit un cadrul adecvat de comunicare a rezultatelor obținute de cadrele silvice competente din acest timp, dintre care s-au remarcat în mod deosebit: M. Drăcea, V. Stinghe, D. Drimbă, C. C. Georgescu, Gr. Eliescu, I. Popescu-Zeletin, C. Chiriță, M. Petcuț, T. Bălănică, A. Haralamb, I. Lupe, S. Pașcovschi, Al. Beldie, N. Rucăreanu, D. Sburlean, I. Pavelescu, N. Ghelmezii, E. Vintilă.

Dintre rezultatele științifice mai importante expuse în paginile revistei de aceste personalități ale silviculturii noastre, rețin atenția următoarele:

— precizarea ariei de răspândire a principalelor specii de arbori din dendroflora țării (stejar pedunculat, gorun, cer, girniță, stejar pufos, stejar brumăriu, frasin comun, fag, pin silvestru, pin negru), semnalări floristice, privind exemplare sau insule de pin cembra (*Pinus cembra*), tisă (*Taxus baccata*), cărpiniță (*Betula orientalis*), liliac (*Syringa vulgaris*), alun turcesc (*Corylus colurna*), migdal pitic (*Amygdalus nana*);

— clasificarea după criterii geobotanice sau tipologie a pădurilor din Oltenia și a unor masive din Vrancea, Gurghiu, Slobozia, Cîmpia Vlăsiei;

— stabilirea însușirilor fizico-chimice ale solurilor forestiere și ale nisipurilor din sudul Olteniei și din zona Hanu Comachi, preconizându-se necesitatea unui studiu al solurilor pe tipuri de pădure, deziderat realizat recent;

— date asupra însușirilor semințelor forestiere, condițiilor de păstrare și semănare a acestora, precizări asupra metodelor de stabilire a calității și utilizării lor în cultură; frecvent s-au făcut referințe la ghinda de stejar pedunculat

și semințele de paltin, frasin, ulm de câmp, ulm de Turkestan, salcîm și glădiță;

— în ce privește lucrările de împădurire, s-au făcut recomandări pentru plantațiile de salcîm și plop pe nisipurile continentale, refacerea pădurii Comarova, regenerări artificiale în Ocetul silvic Mitreni;

Fig. 1. Suprafață de probă permanentă pentru cercetări auxologice în Pădurea Ștefănești.

— stabilirea prin experiment a superiorității tratamentului tăierilor progresive în ochiuri, față de cel al tăierilor succesive, pentru regenerarea naturală a stejăretelor de stejar pedunculat din Cîmpia Vlăsiei, precum și a unor soluții de regenerare a brădetelor și amestecurilor de brad cu fag din bazinul superior al Prahovei;

— studiile și soluțiile de amenajare prin lucrări de împădurire și construcții hidrotehnice a unor văi turețiale (Valea lui Bogdan, Valea Dochii);

— evoluția concepțiilor de amenajare a pădurilor, cunoașterea potențialului de producție al arboretelor de molid, stejar, gorun, plop de Canada și salcîm, consemnându-se și elaborarea tabelelor de cubaj pentru salcîmul din Oltenia și molidul din Călimani.

După naționalizarea pădurilor, în anul 1948, în consens cu acest act revoluționar de importanță hotărâtoare în istoria României, Revista pădurilor capătă o configurație nouă a problematicii, fondului de informație și de propagandă tehnico-științifică militantă.

Corespunzător condițiilor și cerințelor cu totul noi, și cercetarea silvică a fost restructurată radical, orientată și organizată pe noile coordonate ale dezvoltării social-economice. Prin măsurile de anvergură inițiate și urmărite cu fermitate de partid au fost pregătite cadrele tinere de cercetători, care treptat și-au preluat misiunea de a dezvolta cercetarea silvică într-o strînsă legătură cu cerințele economiei naționale și într-o concepție nouă realistă. Pe măsura obținerii de rezultate științifice, de prestigiu, revista și-a îmbunătățit simțitor conținutul, devenind pas cu pas o tribună de largă informare a specialiștilor din silvicultură și din alte

domenii de activitate, oferind la rîndul său posibilitatea de validare a rezultatelor și soluțiilor în noile condiții.

Ca realizări mai deosebite, difuzate prin revistă în secvența de timp 1948—1985, ne oprim la următoarele:

— **conceptul și utilitatea pentru silvicultură a hărții forestiere a României la scara 1 :200.000, pe baza căreia a fost întocmită și harta subzonei vegetației forestiere, lucrări apreciate și mult folosite de silvicultori;**

— **clasificarea tipologică a pădurilor a ocupat un spațiu larg în paginile revistei, aceasta contribuind la adoptarea sistemului românesc de încadrare tipologică a pădurilor în anul 1956, lucrare ce se utilizează și în prezent;**

— **clasificarea și descrierea solurilor și stațiunilor din fondul forestier cu incidente ecologice de proporție însemnată în fundamentarea măsurilor de gospodărire științifică a pădurilor;**

— **publicarea în paginile revistei a unui important stoc de informații privind introducerea arborilor exotici: duglasul verde și duglasul albastru, pinul strob, stejarul roșu, castanul comestibil etc., condițiile ecologice specifice pădurilor de silvostepă (stejărete de stejar brunăriu și salcîmete), crearea și îngrijirea perdelelor de protecție a cîmpurilor agricole, împădurirea terenurilor degradate și a nisipurilor, cultura plopului și salciei, primele rezultate în domeniul ameliorării arborilor;**

— **difuzarea de noi cunoștințe și recomandări cu privire la combaterea defoliatorilor stejarului (*Lymantria dispar*) și molichului (*Lymantria monacha*), a principalelor boli din pepiniere, ca făinarea la puietii de everincee, verticilioza la puietii de acerincee, eulcarea puietilor de rășinoase;**

— **informarea specialiștilor asupra conținutului și folosirii tabelelor de cubaj și a tabelelor de producție românești elaborate în această etapă, precum și asupra concepției, metodelor și realizărilor din domeniul amenajării pădurilor, economiei forestiere și studiul muncii în lucrările de silvicultură.**

În această etapă, revista a contribuit la afirmarea cu vigoare a cercetătorilor din generația nouă de silvicultori, formată și educată de Partidul Comunist Român.

După anul 1985, Revista pădurilor și-a îmbunătățit în permanență structura prin crearea de rubrici noi și și-a îmbogățit conținutul prin publicarea de articole de înalt nivel științific, elaborate pe baza lucrărilor de cercetare științifică executate de cadre cu o temeinică pregătire profesională. De menționat calitatea deosebită și volumul mare al informației științifice din țară și străinătate, din recenzarea lucrărilor științifice din domeniul silviculturii și din domenii înrudite, informarea documentară din revistele de specialitate.

La aceasta, o contribuție importantă au adus-o și cercetătorii și inginerii tehnologi din Institutul de cercetări și amenajări silvice. De fapt, revista a fost și este susținută activ de institut, deservind la rîndul său cercetarea științifică, ca organ de largă informare a specialiștilor, de promovare a noutăților științifice și de facilitare a schimbului cu străinătatea.

Integrarea pe plan larg a cercetării silvice în activitatea revistei a permis ca un mare volum de rezultate științifice și tehnologice să fie difuzate în paginile revistei. Dintre acestea, într-o scurtă sinteză, sînt de menționat următoarele:

— **regionarea și zonarea ecologică a pădurilor cu recomandări privind gospodărirea pădurilor în profil teritorial, elaborarea unui nou sistem de clasificare ecologică a pădurilor din R. S. România;**

— **constituirea rezervațiilor de semințe și a celor de conservare a dendrofondului genetic național, crearea plantajelor de semințe forestiere pe suprafața de 850 ha, experimente cu proveniențe de arbori în culturi comparative molid, gorun, stejar, gîrniță, frasin);**

Fig. 2. Aspect din sala calculătorului electronic CORAL — 4030 aflat în dotarea Institutului de cercetări și amenajări silvice.

— **problematika și unele realizări din domeniul geneticii cantitative, geneticii moleculare și ingineriei genetice, cu precizarea stadiului și aplicațiilor acestor cercetări în silvicultură;**

— **concepții, rezultate și aplicații ale fertilizării chimice și irigațiilor în solarii, pepiniere, răchitări și culturi de plop pentru celuloză, inclusiv ameliorarea condițiilor de creștere a puietilor din solarii și pepiniere prin utilizarea fertilizanților organici și organo-minerali;**

— **rezultate de importanță științifică și practică în domeniul nutriției minerale a principalelor specii de arbori (molid, pin negru, pin silvestru, duglas verde, gorun, cer, gîrniță, plopi euramericani, saleim) și recomandări cu privire la fertilizarea culturilor silvice și a arboritelor mature de molid, gorun, cer și gîrniță;**

— progrese și rezultate practice de mare importanță în ameliorarea îndeosebi prin selecția clonală a plopilor, sălcilor și salcîmului, cu recomandarea de extindere în producție a clonelor de plop I. 214, Sacrau 79, F. 45/46, I. 154, Deltoides 183, cu creșteri de 24–30 m³/an/ha; dintre clonele de salcie R. 201, R. 204, R. 325 realizează între 18–24 m³/an/ha iar clonele de salcîm din populațiile 14 — Mucicani, 14—Pisc și Olte-nica între 15–20 m³/an/ha;

— în domeniul împăduririlor și refacerii pădurilor degradate, au fost prezentate tehnologii adecvate, cu precizarea unor compoziții de regenerare bine fundamentate ecologic;

— corelat cu dezvoltarea pe scară mare a cercetărilor privind regenerarea naturală și îngrijirea arboretelor pe formațiile forestiere reprezentative, prin intermediul revistei au fost clarificate principalele aspecte de concepție și orientare a acestor probleme vitale pentru perpetuarea vestitelor păduri ale României moderne, consolidarea ecologică și valorificarea rațională a acestora pe termen lung;

Fig. 3. Puleți de salcîm obținuți din culturi de meristem „in vitro” la colectivul de genetică al Institutului de cercetări și amenajări silvice.

— un spațiu important a fost acordat în paginile revistei tehnicilor noi de păstrare a sănătății pădurilor prin utilizarea preparatelor

bacteriene și virale, a pesticidelor ușor biodegradabile, a faunei entomofage, a produselor feromonale și a unor antagoniști micotici sau extracte biologice puternic antiseptizante pentru combaterea micromicetelor din solarii și pepiniere;

— amenajarea complexă a bazinelor hidrografice torențiale prin lucrări de împădurire și prin construcții hidrotehnice fiabile este un domeniu care se regăsește cu mare pondere în paginile revistei, în perioada la care ne referim;

— întreaga activitate de biometrie forestieră, amenajament și informatică a fost supusă unor largi dezbateri științifice în cuprinsul revistei, dar în mod deosebit s-a acordat o mare atenție realizărilor de vîrf asociate tehnicii de calcul și cercetării operaționale.

Revista pădurilor și-a adus cu continuitate un mare aport în difuzarea unor rezultate și din alte domenii ale cercetării silvice (cinegetică, salmonicultură, produsele pădurii etc.) ca și în informarea curentă cu noutăți științifice la zi a specialiștilor din cercetarea științifică de profil.

Remarcabilă este și contribuția revistei, ca tribună științifică de deschidere în viitor a unor noi direcții de cercetare, privind conversia cu randamente superioare a energiei solare a arborilor și structurilor de pădure, crearea de noi tipuri de arbori superiori prin metodele ingineriei genetice, sisteme intensive de obținere a unor cantități mari de masă lemnoasă și de biomasă energetică, acclimatizarea arborilor de interes industrial (plută, rășină, coloranți, substanțe organice de extracție).

De menționat că o prezentare mai aprofundată a contribuției revistei la promovarea științei și tehnologiei silvice se face în articolele de specialitate.

Revista pădurilor, prin aportul adus cu claritate și continuitate la organizarea și dezvoltarea cercetării științifice și ingineriei tehnologice în domeniul silviculturii și în slujba pădurilor țării, își merită o deplină recunoaștere centenară de înalt prestigiu în eșalonul publicațiilor de gen din țară și din străinătate.

II. Revista pădurilor—promotoare a ideilor novatoare în amenajamentul românesc *

Revista pădurilor a acordat, chiar din primii ani de existență, o atenție deosebită problemei amenajării pădurilor. Era firesc să fie așa, ținînd seama de situația în care se aflau—la data respectivă—pădurile țării, sub raportul amenajării și gospodăririi lor.

Potrivit codului silvic apărut în 1881, erau supuse regimului silvic și trebuiau să fie obligatoriu amenajate pădurile aparținînd statului

și comunelor, pădurile stabilimentelor publice, comunităților și bisericilor, pădurile statului și ale celorlalte persoane juridice în indiviziune cu particularii și, în sfîrșit, unele păduri particulare din regiunile de munte cu rol de protecție pentru versanți sau de apărare a căilor ferate și a șoselelor. Codul prevedea ca amenajamentele să se întocmească de comisii speciale, constituite din cîte trei agenți silvici ai statului și să fie aprobate prin decret regal.

* Autori: dr. ing. F. Carcea și ing. M. Ianculescu.

În 1886, la data apariției revistei, deși trecuseră 5 ani de la promulgarea codului silvic, nu erau amenajate decât câteva păduri (G. Stătescu, *Rev. pădurilor*, nr. 2, 1886), deși codul prevedea obligația ca toate pădurile supuse regimului silvic să fie amenajate în decurs de 15 ani. Ținând seama de această situație și în dorința de a determina trecerea la o gospodărire rațională a pădurilor și la îngrădirea exploatării lor abuzive, silvicultorii proeminenți din acea vreme, ca P. S. Antonescu — Remuș, G. Stătescu, Th. P. Petraru, N. G. Popovici, M. Tănăsescu, N. R. Danilescu ș.a. abordează cu insistență problema amenajării pădurilor, atât sub raport organizatoric, respectiv al cadrului în care urma să se desfășoare acțiunea, cât și din punctul de vedere al concepțiilor și conținutului amenajamentelor pe diferite categorii de păduri.

Sub raportul propunerilor de natură organizatorică este de menționat, în primul rând, articolul lui G. Stătescu intitulat „Pădurile supuse regimului silvic” (*Rev. pădurilor*, nr. 2, 1886), în care autorul subliniază că „pădurile noastre trebuiesc studiate de aproape, și cât se va putea mai de grabă, spre a li se prescrie exploatarea sistematică în vederea regenerării lor”. El consideră necesară „constituirea unor comisiuni speciale de amenajament în mai multe regiuni ale țării” și înființarea unui „serviciu specializat de amenajare a pădurilor”.

De altfel, problema amenajării figurează ca temă de bază a primei adunări generale a Societății „Progresul silvic”, care în urma dezbaterilor — larg reflectate în paginile Revistei pădurilor — adoptă două rezoluții dintre care cea mai importantă avea următorul conținut: „În interesul unei bune și grabnice amenajări a pădurilor Statului, adunarea exprimă dorința a vedea înființate comisii speciale și permanente de amenajament, în număr proporțional cu cerințele pădurilor. Agenții care vor compune aceste comisii vor avea caracterul de funcționari publici și vor forma serviciul extraordinar al pădurilor. Agenții silvici ordinari nu vor avea alte atribuțiuni în aceste comisii decât ca informatori” (consultanți — n.n.). Prin această rezoluție, care se referea în special la amenajarea pădurilor particulare, adunarea generală „exprimă dorința că este necesitate a se organiza un corp de ingineri silvici, cari pe lângă lucrările de amenajare să aibă dreptul de a efectua ca și inginerii hotarnici lucrările de hotarnicie pe limitele pădurei ce amenajează” (*Rev. pădurilor*, nr. 4 și 5, 1887).

Pentru adoptarea acestor rezoluții, care prefigurează organizarea activității de amenajare a pădurilor de după naționalizare, s-au pronunțat — atât în cadrul adunării respective, cât și în paginile revistei — numeroși specialiști, printre care G. Stătescu, P. S. Antonescu-

Remuși, I. P. Chihaiu, M. Petrescu, T. Petraru, A. Lăzurian ș.a.

Din păcate, dezideratele din rezoluțiile adoptate nu s-au realizat. În perioada 1886 — 1891 au funcționat 1 — 3 comisii de amenajare, care însă își încetează activitatea după data respectivă. În 1896 sarcina amenajării pădurilor avea să fie trecută celor șapte inspecții silvice din acea vreme, fiecare din ele având obligația de a întocmi anual câte un amenajament.

Problema era într-adevăr dificilă. La lipsa de personal — dintr-o statistică oficială rezultă că în 1888 întregul personal silvic al statului număra doar 120 de specialiști (*Rev. pădurilor*, 1888) — se adăuga și lipsa unor concepții clare în legătură cu caracterul și conținutul amenajamentului.

Așa se explică faptul că pe fondul unor largi dezbateri din revistă privind sistemele de exploatare a pădurilor de munte (Stătescu, 1887; Tintăreanu, 1889; Apostolescu, 1889; Petraru, 1889 ș.a.), adunările generale ale Societății „Progresul silvic” din 1889, 1890 și 1891 iau din nou în discuție o problemă de amenajament, și anume care sînt, pentru pădurile noastre de munte amenajamentele cele mai simple și mai ușor de aplicat, potrivit condițiilor noastre economice”. Așa cum era firesc pentru etapa respectivă, dezbaterile — la care au participat cu propuneri concrete în special V. Cîrnă-Munteanu, N. G. Popovici, Fl. Davidescu și P. Antonescu — s-au axat pe problema sistemelor de exploatare, evident cu referiri la regimul și tratamentele de aplicat în diferite categorii de păduri. Nu insistăm asupra lor și nici asupra noțiunilor adoptate (*Rev. pădurilor*, 1891) deoarece, indiferent de conținutul lor, în practică s-a recurs — ca și pînă atunci — tot la „grădinăritul concentrat” și la vechiul sistem al parchetelor cu seminceri. Cu mențiunea că după 1893 începe un curent care a favorizat introducerea treptată a tăierilor rase, este de subliniat că pe linia tratamentelor — privity și ca bază de amenajare — un moment de cotitură se înregistrează în 1895, cînd N. G. Popovici într-o conferință intitulată „Codrul și tăierile de suprafață” (*Rev. pădurilor*, nr. 2, 3, 1895) propune ca pentru pădurile de codru să se aplice o formă modificată a metodei lămuririlor și a reinsămîntării naturale. Susținută și de T. Petraru (*Rev. pădurilor*, nr. 2, 1895), propunerea a contribuit mult la trecerea la metodele de amenajare bazate pe afectații, cu aplicarea de tăieri succesive, și la abandonarea treptată a grădinăritului concentrat și a sistemului parchetelor cu seminceri, aplicate de cele mai multe ori fără discernămint și cu rezultate catastrofale (Tănăsescu, 1889, Davidescu, 1898 ș.a.).

Revenind la activitatea practică de amenajare a pădurilor este de arătat că în paginile Revistei

pădurilor s-a subliniat în repetate rânduri că ritmul întocmirii amenajamentelor este foarte lent și că prevederile codului silvic referitoare la această problemă nu pot fi realizate. Până în 1896, respectiv după 15 ani de la apariția codului, cînd acțiunea de amenajare a pădurilor supuse regimului silvic ar fi trebuit să fie încheiată, erau amenajate doar circa 10% din pădurile statului. Această situație a impus ca în anul respectiv să fie votată o lege care prevede că pădurile supuse regimului silvic se vor amenaja în fiecare an „în limitele mijloacelor de care se dispune și că cele „care nu se vor putea amenaja la timp în vederea etății masivelor și a circumstanțelor economice locale se vor exploata după studii sumare pentru anumite porțiuni făcute de cîte un singur silviculor al statului sau recunoscut de stat, admise de Consiliul tehnic al pădurilor și aprobate de Minister” (Rev. pădurilor, nr. 3, 1896).

Soluția unor regulamente de exploatare pentru pădurile particulare și a studiilor sumare pentru pădurile mai mici de 25 hectare, cum și pentru cele moșnenesti a fost adoptată ulterior și prin codul silvic din 1910.

Deși în 1911 problema organizării activității de amenajare și de ridicări în plan a pădurilor formează obiectul unor noi preocupări, pînă după primul război mondial realizările pe linia amenajării pădurilor au fost neînsemnate. Evident, din cauza evenimentelor politice din această perioadă nici contribuțiile din cadrul Revistei pădurilor nu sînt semnificative pentru dezvoltarea amenajamentului.

Începînd cu anul 1923, dispozițiile codului silvic sînt extinse și asupra pădurilor din celelalte provincii românești, în urma formării în 1918 a statului național unitar român.

În perioada dintre cele două războaie mondiale, lucrările de amenajare s-au desfășurat într-un ritm lent. Așa se explică faptul că în 1948, cînd s-a trecut la amenajarea unitară a pădurilor țării, numai 39% din acestea erau gospodărite pe bază de amenajament; (Buzibu, Rev. Pădurilor, nr. 12, 1972). Cu toate acestea este de menționat că perioada respectivă s-a caracterizat prin numeroase frământări legate de amenajarea și gospodărirea rațională a pădurilor. În acest context, în Revista pădurilor apar articole cu privire la problematica amenajării în condițiile unificării și sporirii fondului forestier al țării, care de la circa două milioane hectare ajunge la peste șapte milioane hectare (Antonescu, 1920; Tănăsescu, 1920 ș.a.). O serie de dezbateri din revistă sînt generate de efectele aplicării unor studii sumare de amenajare și a unor regulamente de exploatare, precum și de devastările ce se produc pe această cale, mai ales în cazul pădurilor particulare, prin exploatarea mai multor posibilități într-un an, prin adoptarea „revoluțiilor tranzitorii” și a

„perioadelor de așteptare” etc. În paginile revistei, specialiști de prestigiu subliniază, în diferite etape, necesitatea întocmirii unor amenajamente bazate pe ideea normalizării și asigurării continuității producției sau cel puțin a unor regulamente de exploatare care să țină seama de aceste cerințe (Antonescu, 1930; Stinghe, 1930; Ionescu, 1926, 1932 ș.a.). Tot de înrăutățirea continuă a situației pădurilor particulare — pentru care și din cauza întinderii restrinse nu se putea întocmi un amenajament cu asigurarea continuității exploatărilor — a izvorit ideea opririi divizării pădurilor și a reunirii suprafețelor mici prin asociere și exploatare în comun. Ea a fost reluată în repetate rânduri în paginile Revistei pădurilor, cu propuneri privind întocmirea unor amenajamente colective pe bazine forestiere (Florescu, 1924; Agapie, 1931, 1932; Ghervasias, 1933; Dăscălescu, 1936; Rătan, 1940 ș.a.). Deși inclusă și într-un proiect din 1938 pentru modificarea codului silvic, ideea nu s-a putut totuși concretiza decît după 1948.

O puternică efervescență în problema amenajării pădurilor are loc în paginile revistei — sub îndrumul prof. V. N. Stinghe — începînd cu anul 1936. La rubrica „Problemele zilei” a numărului 4 din anul respectiv, într-un grupaj de articole semnate de C. P. Georgescu, V. N. Stinghe, Dem. Grozescu, A. Nedelcovici, A. I. Ionescu, I. Dăscălescu, E. Bondescu ș.a., se abordează o serie de probleme specifice amenajamentului, cu referire la continuitate, la inconveniențele afecțărilor permanente și a posibilității pe suprafață, criticîndu-se rigiditatea unor reglementări din amenajamentele întocmite și recomandîndu-se trecerea mai hotărîtă la posibilitatea pe volum și la o flexibilitate a amenajamentului, în așa fel încît să se asigure culturii silvice un cadru propriu realizării regenerării naturale. Într-un grupaj similar din nr. 12 din anul 1937, la care participă V. N. Stinghe, I. Popescu-Zeletin, I. C. Demetrescu, I. Rătan ș.a., se reia într-o lumină nouă problema continuității și raportului susținut. De asemenea, în cîteva articole se încearcă unele clasificări în problema bazelor de amenajare (Stinghe, 1937), inclusiv în ceea ce privește exploatabilitatea și revoluția (Grozescu, 1936; Grunau, 1936; Rucăreanu, 1941). În nr. 6 din 1937 este dezbătută din nou problema comisiilor de amenajament și ridicări în plan. Deși abordată încă din 1923 și reluată la înființarea în 1930 a Casei Autonome a Pădurilor Statului, problema organizării activității practice de amenajare a pădurilor nu-și găsisese încă o rezolvare corespunzătoare.

Premize pentru trecerea la amenajarea integrală, pe baze unitare, a fondului nostru forestier s-au creat în 1947—1948, inițial prin apari-

Rezultă din cele de mai sus că stăruința pentru înnoirea și modernizarea amenajamentului se face din ce în ce mai simțită în paginile Revistei pădurilor, în special sub incidența unor teorii științifice și tehnici moderne, cum sînt: teoria generală a sistemelor, teoria informației, cibernetica, știința conducerii ș.a.

Evident, acest proces de modernizare trebuie să fie continuat, urmînd ca el să se desfășoare în paralel cu fundamentarea ecologică și social-economică a tuturor reglementărilor din amenajament. Acest lucru se impune și

avînd seama de sarcinile amenajamentului privind valorificarea rațională a resurselor forestiere în condițiile accentuării continue a rolului pădurii, ca factor fundamental al mediului înconjurător.

Sîntem convinși că și în viitor Revista pădurilor va milita pentru ridicarea amenajamentului nostru la cote valorice superioare, preocupîndu-se concomitent și de problemele care condiționează aplicarea corectă a reglementărilor și măsurilor de gospodărire pe care le preconizează.

The Revista pădurilor — a promoter of the innovating ideas in Romanian forest management

Starting with its first issues, the Revista pădurilor militated for the promotion of scientific research, for the organization of forest scientific and experimental units.

Before the foundation of the Forest Research and Experiment Institute (1933), the Revista pădurilor encouraged the activities on scientific research by publishing the results of the experiments carried out by forest officials and university teaching staff.

After the foundation of the Research Institute, the Revista pădurilor became the center for the spreading and checking up of the results of forests research.

At the same time, the Revista had an important contribution to the development of forest management both from the point of view of concepts and practical activities.

Without the contribution of the Revista pădurilor, the great progress made in the two fields of activity wouldn't have been possible.

The article brings arguments in favour of the above mentioned ideas.

Din paginile Revistei pădurilor

În „Istoria pădurii românești”, apărută la finele lui 1975, am calificat Revista pădurilor drept „un adevărat tezaur pentru istoria silviculturii românești”. Într-adevăr, paginile acestei reviste însumează un foarte valoros material științific, informativ și statistic precum și numeroase studii semnate de cei mai competenți cunoscători ai pădurii românești. Fără consultarea și utilizarea Revistei Pădurilor n-aș fi putut scrie istoria pădurii românești în ultimii 90 de ani. Ce este

mai normal așadar dect să-l doresc din inimă acestui excelent și venerabil organ de specialitate o viață îndelungată și să exprim speranța că vom putea, cei ce facem în paginile revistei asemenea urări, să ne întrunim cu toții spre a sărbători împlinirea unui secol de bogată și valoroasă existență.

Acad. C. Giurescu
(Revista pădurilor, nr. 4, 1976)

Aportul Revistei pădurilor la fundamentarea ecologică a silviculturii

Prof. dr. doc. C. D. CHIRIȚĂ
Membru corespondent al Academiei
R. S. România
Dr. ing. N. DONIȚĂ
Institutul de cercetări și amenajări
silvice

Din multitudinea de materiale publicate într-un secol nu este ușor de conturat foarte exact aportul Revistei pădurilor la dezvoltarea ecologiei forestiere și la fundamentarea ecologică a silviculturii. Aceasta pentru că, pe de o parte, domeniul ecologiei este vast, iar pe de altă parte, multe date ecologice sînt dispersate în lucrări de silvicultură, de protecție, de auxologie sau cu alte subiecte, fiind deci mai greu de decelat din mîile de pagini de text publicate de la 1886 încoace.

În scurta prezentare ce urmează, ne vom referi de aceea doar la articolele cu profil ecologic precumpănitor, evidențiat ca atare chiar în titlurile acestora, și care se referă la:

— cunoașterea pădurilor naturale și a condițiilor lor de viață, a rolului pădurilor în cadrul mediului geografic;

— cunoașterea organismelor de pădure, a însușirilor lor autecologice (inclusiv a raporturilor dintre ele);

— cunoașterea structurii și funcționării comunităților forestiere în legătură cu condițiile și factorii mediului lor de viață;

— probleme ecologice generale (teorie, metodologie, aplicare în silvicultură etc.).

Din cele aproape 600 articole selecționate după acest conținut, 46 % se referă la autecologia organismelor de pădure (mai ales a plantelor), 15 % la mediul de viață (climă, sol, stațiune), 12 % la raporturile pădure—mediul geografic, 12 % la comunități, ecosisteme, tipologie, 10 % la fenomene de destabilizare ecologică a pădurii, 5 % la probleme de teorie, metode etc.

În timp, raportul între aceste categorii mari de subiecte a fost foarte diferit în funcție de evoluția generală a științelor, a preocupărilor și nevoilor producției, a progreselor înregistrate în cercetarea noastră forestieră etc. Tînd seama de profilul lucrărilor publicate, se pot deosebi patru perioade în dezvoltarea ideii de cunoaștere ecologică a pădurii și de fundamentarea ecologică a silviculturii: perioada pînă la primul război mondial (1882—1916), perioada interbelică și pînă la naționalizarea pădurilor (1920—1948), perioada de la naționalizare pînă în 1970, perioada ultimelor două decenii.

I. Prima perioadă (1882—1916) se caracterizează prin publicarea unui volum mare de date privind cunoașterea pădurilor noastre, a speciilor lemnoase autohtone, a climei și a raporturilor reciproce climă—pădure.

Chiar din primele numere ale revistei apar articole menite să familiarizeze pe silvicultori

cu speciile de arbori existente în țară (răspîndire și însușiri), cu formațiile forestiere și condițiile de relief și climatice în care se întîlnesc (Eleuterescu, 1882; Apostolescu, 1888/264; 1895/71, 146; Huffel, 1890/142, 1894/521; Gheorghiu, 1890/102, 1891/41, 81, 106, 198, 275, 336, 338; Danilescu, 1894/129; Ionică, 1896/296; Candiani, 1900/177; Codrescu, 1901/297; Mack, 1906/304; Antonescu, 1907/298, 343; 1912/236, 243; Eneulescu, 1909/177)*.

O importanță majoră se acordă climei, multe articole fiind consacrate discutării influențelor elementelor climei asupra pădurii, dar și efectului modificador de climă al pădurii (Ionescu, 1898/12; Chihaiia, 1898/257, 321, 359, 393; Hepites, 1899/33; 1904/299; Apostolescu, 1899/268). Este semnificativ faptul că pînă în 1916 în paginile revistei apar date climatologice lunare de la o serie de stații din rețeaua meteorologică.

Se insistă mult asupra rolului hidrologic—antieroziional al pădurii (Stătescu, 1886—87/117, 205; Nadejde, 1897/197, 309; Danilescu, 1894/161; Nadejde, 1897/197, 309; Gheorghiu, 1903/10, 45, 84, 99, 155; Crăciunescu, 1904/202, 231, 265; Rușetu, 1912/151).

Pornindu-se de la importanța pentru silvicultură a cunoașterii sezonale a speciilor lemnoase, în legătură cu factorii climatici, se elaborează programe de observații fenologice și sînt publicate date rezultate din observații (Hepites, 1886—87/185; 1888/90; Tețu, 1895/163).

Aspectele privind solurile (Antonescu—Remus, 1890/74, 113; Murgoci, 1907/283), ea și cele privind animalele din pădure (Botezat, 1915/217), sînt încă foarte rare în paginile revistei.

Deși articolele cu profil ecologic sînt relativ puține, trebuie ținut cont că multe date privind fundamentarea ecologică a silviculturii sînt conținute în materialele cu caracter silvicultural. Încă din 1882 redacția (sau un autor al cărui nume nu se menționează) sublinia necesitatea adaptării prescripțiilor silviculturale din alte țări la condițiile locale. Mai tîrziu, în articole consacrate mai ales problemelor de tratamente, sînt atinse aspecte privind ecologia speciilor, structura comunităților, condițiile de mediu (Danilescu, 1893/209, 273, 305, 337, 369; 1894/206; Stătescu, 1894/97; Mihăescu, 1894/167; Bulgăreanu, 1895/133; Popovici, 1901/79; Teodorescu, 1908/34 ș.a.)

* La numărător este indicat anul, iar la numitor pagina la care este publicat articolul în cauză.

Etapa de la înființarea Revistei pădurilor până în 1916 se poate caracteriza deci prin începuturi modeste de cunoaștere ecologică, având scopul de a înarma pe silvicultor cu informații privind natura pădurilor noastre, însușirile speciilor lemnoase componente, condițiile de mediu în care se dezvoltă aceste păduri. Așa cum s-a menționat, scopul acestor informații științifice, pe care le publica Revista pădurilor, era de a adapta metodele silviculturale elaborate în alte țări la condițiile specifice ale țării noastre. Este un merit deosebit al celor ce au condus revista în această perioadă, de a fi înțeles și promovat această idee, care va rămâne și în continuare directoare în modul de a gândi și acționa al silvicultorilor noștri. Nu mai puțin importantă a fost și promovarea cunoștințelor despre pădure ca sursă protector al mediului nostru de viață.

2. A doua perioadă, care începe din 1919 — 1920 și sfârșește odată cu naționalizarea pădurilor (1948), se caracterizează printr-o proliferare a direcțiilor de cercetare ecologică a pădurii, dar și a numărului de materiale publicate în fiecare direcție.

Astfel, se publică foarte multe materiale privind autecologia speciilor de plante de pădure (răspîndire, raporturi cu factorii de mediu). Dintre autorii cu contribuții mai substanțiale în această direcție pot fi menționați: Iacobescu, Cretzoiu, Georgescu, Haralamb, Pașcovschi, Petcuț, Coman, Morariu, Beldie, Constantinescu ș.a.

Relații ale speciilor lemnoase cu însușirile solurilor sînt prezentate de Chiriță (1922/522, 606); Chiriță și Bălănică (1931/745, 853).

Lucrări privind toleranțele speciilor lemnoase la factori climatici extremi publică Haralamb (1935/447); Chiriță (1936/5, 280); Pașcovschi (1941/6, 12, 81; 1942/10, 105); Georgescu (1928/107; 1941/197); Vlad (1944/85; 1948/38). Analize ecologice privind fenomene de uscăre a unor specii lemnoase și îndeosebi a stejarului, conțin lucrările: Rădulescu (1932/231; 1937/41); Petcuț și Eliescu (1938/865); Georgescu (1942/460; 1945/65); Eliescu (1943/453; 1944/192); Pașcovschi (1945/238).

Primele rezultate ale cercetărilor fiziologice autohtone la specii lemnoase sînt publicate de Georgescu (1932/739; 1933/449).

Asupra faunei de pădure, ca și în perioada anterioară, apar însă puține materiale (Georgescu 1925/46; Marcu 1931/3, 193; Pașcovschi 1937/865; Eliescu 1939/487).

Numeroase contribuții privesc cunoașterea comunităților forestiere și a marilor unități zonale de vegetație și a relațiilor acestora cu condițiile și factorii de mediu. Sînt de relevat în această direcție contribuțiile lui Georgescu (1931/965; 1933/135; 1941/444, 505), Pașcovschi (1935/323, 611; 1936/262), Petcuț (1937/165)

Enculescu (1939/255), Moraru (1944/257), Georgescu și Constantinescu (1945/277) ș.a.

Se analizează și raporturi între diferitele componente ale comunităților vegetale (Chiriță și Bălănică, 1932/439, Chiriță, 1936/978). Sînt publicate primele cercetări autohtone asupra succesiunilor în comunitățile forestiere (Witting, 1934/145, 1936/138; Pașcovschi, 1949/125, 169).

Revista pădurilor devine promotoarea concepției tipologice (Rubțov, 1933/461; Eliescu, 1939/904) și publică primele descrieri de tipuri de pădure (Rubțov, 1940/2, 81; Vlad, 1945/294; Georgescu, 1931/965). Paginile revistei reflectă interesul practicii pentru folosirea tipurilor de pădure (Ionescu, 1932/755).

Constituirea pedologiei forestiere și primele progrese în studiul solurilor de pădure se oglindesc și în paginile Revistei pădurilor (Chiriță, 1925/135, 424; 1930/707, 810; 1931/429; Rubțov, 1940/81).

Condițiile speciale ale nisipurilor sînt prezentate de asemenea în câteva lucrări (Ioan, 1927/13, 97; Constantinescu, 1935/542; Verone, 1947/34).

Contribuțiile privind relațiile climă — pădure sînt mai puține față de perioada anterioară (Davidescu, 1924/212; Bălănică, 1940/594; Mălăescu, 1941/13). Același lucru se poate spune despre lucrările de fenologie (Bălănică, 1946/203). În legătură cu inundațiile catastrofale din 1920 sînt publicate însă mai multe articole care arată efectul dezastruos al despăduririlor (Antonescu, 1921/3, 1922/470, 1926/3; Precup, 1922/499; Ionescu-Șișești, 1926/30, fără autor 1926/33).

Materialele cu conținut ecologic publicate în această perioadă vădese tendința de a cuprinde în cercetare cît mai multe componente ale pădurii, dar și începutul de înțelegere sintetică a acestui fenomen natural complex. Revista pădurilor, pe lângă propagarea printre silvicultorii a celor mai noi cunoștințe privind natura pădurii, contribuie și la promovarea cercetării științifice autohtone în importante domenii ale ecologiei forestiere, îndeosebi în autecologia și sinecologia plantelor de pădure și în studiul solurilor forestiere.

3. A treia perioadă de acțiune a Revistei pădurilor pe linia fundamentării ecologice a silviculturii — de la naționalizarea pădurilor și pînă în anii '70 — se caracterizează printr-o intensă propagare a concepției tipologice, a silviculturii bazate pe tipologia pădurilor și a stațiunilor. Se dezvoltă în continuare direcțiile tradiționale ale autecologiei plantelor și animalelor de pădure, se înmulțesc contribuțiile privind cunoașterea solurilor, mai puțin a climei de pădure.

În domeniul tipologiei forestiere, se publică mai ales articole de informare teoretice, de clarificare a problemelor de conținut și metodă

(Pașcovschi, 1951/nr. 1/13, nr. 6/3; 1952 nr. 10/24; 1954/482; 1956/4, 498; Leandru, 1953 nr. 10/8; fără autor 1955/483; 1968/169; Stănescu, 1969/109; Purcelean și Doniță, 1970/632). Materialele de caracterizare a tipurilor sînt însă puține (Stănescu, 1958/382; 1959/139; 1966/615; 1967/453; Pătrășcoiu, 1959/8; Badea, 1965/392; 1966/207; Purcelean, 1965/312; Stănescu și Tirziu, 1968/6), deoarece lucrări cu acest subiect, de volum în general mai mare, sînt publicate în seria de studii a Institutului de cercetări silvice sau în volume separate.

Multe lucrări din această perioadă sînt consacrate clarificării noțiunii de stațiune (Ceuca, 1952 nr. 3/9; Chiriță, 1957/495; Popa, 1959/323; Mihai, 1960/353; Stănescu, 1960/392; Pașcovschi, 1961/641; Ciurac, 1962/193; Păunescu, 1962/65 ș.a.).

În legătură cu dezvoltarea studiilor staționale se amplifică mult și numărul de lucrări de caracterizarea și clasificarea solurilor forestiere (Chiriță, 1952, nr. 10/11; 1953 nr. 1/16; nr. 2/7; nr. 3/11; Păunescu, 1953, nr. 4/3; nr. 7/3; nr. 12/2; 1954/289, 422; 1957/7; 1960/517; 1964/535; Popa 1951/84; 1965/299; Mihai, 1961/385, 515; 1969/500; 1970/174 ș.a.) Probleme de fertilizare a solurilor și a factorilor ce o condiționează sînt tratate de Chiriță (1954, 2/8), Catrina (1959/384), Costin (1961/129), Popescu (1967/20), Chiriță și Nicolae (1968/460), Mihai (1971/287, 385, 515), iar a relațiilor sol — specii lemnoase — Chiriță și Ionescu (1969/400), Constantinescu (1971/349), Catrina și col. (1971/464).

Continuă publicare de date privind arealul speciilor lemnoase (contribuții semnate de Dumitriu-Tătăranu, Pașcovschi, Spîrchez, Iacovlev, Anca, Mocanu, Ciobanu, Schiopu etc.). Destul de multe lucrări se referă la însușirile ecologice ale speciilor lemnoase (Purcelean, 1953, nr. 1/20, Haralamb, 1953, nr. 4/35; 1963/183; Mașcanu, 1955/58; Iacovlev, 1957/449; 1961/537; Ciurac, 1959/32; Moraru, 1960/369; Ciobanu, 1961/133; Cîrnu, 1964/686; Pașcovschi, 1968/183; Constantinescu și Catrina, 1968/127; Iacob, 1969/507 ș.a.)

Se acordă atenție sporită fructificației arborilor și dependenței acestui proces de diverși factori (Tomescu și Bălănică, 1952/ nr. 3/19, 1953, nr. 1/9; Tomescu, 1952, nr. 4—5/18; 1955/501; 1963/520; Enescu, 1960/724; Enescu și Enescu, 1963/564; Badea și Mihalache, 1962/385; Badea; 1966/207).

Dezvoltarea fiziologiei speciilor lemnoase se reflectă în Revista pădurilor prin publicarea mai multor contribuții (Georgescu și Catrina, 1953, nr. 10/12; Marcu, 1959/693; Nițu și Tutunaru, 1960/525; Mușat, 1960/550; Tutunaru, 1965/305; Bîndiu, 1969/160).

Un număr de lucrări privește descrierea vegetației forestiere și lemnoase în general, precum

și dinamica acesteia (Dumitriu-Tătăranu, 1949/21; Pașcovschi, 1949/125; 169; 1955/194; 1965/183; Postolache, 1956/254; Călinescu, 1957/57; Topa, 1958/301; Ciortuz, 1958/100; Pașcovschi și Leandru, 1964/394; Doniță, 1964/636; Marcu, 1969/166). Cîteva lucrări se ocupă de relațiile vegetației forestiere cu condițiile de viață (Someșan, 1957/370; 1958/709; Catrina, 1959/384 Pașcovschi și Ivanschi, 1963/557).

Caracteristică pentru această perioadă este publicarea unui mare număr de materiale privind ecologia populațiilor de insecte dăunătoare, precum și asupra dușmanilor acestora (Eliescu, 1953, nr. 2/3; Dissescu, 1960/25; 1961/47; 59, 69; 1964/133, 187; 1965/478; Scutărăanu, 1960/506; 1962/104; 1967/198; Stănescu, 1961/328; Frațian, 1959/726; 1964/694; Arsenescu, 1965/589; 1966/334; Popescu, 1966/394; 1968/542; Năstase 1964/325; 1966/141; 1970/345, 637; Pașcovici, 1962/301; Pătrășcanu și Pașcovici, 1965/30; Mihalache și Wagner, 1964/78 ș.a.). Sînt publicate periodice și materiale privind prognoza dezvoltării dăunătorilor (Simionescu, 1961/369; 1965/370).

Sînt publicate noi contribuții în problema uscării stejarului (Stănescu, 1959/392; Contantinescu 1959/643; Vlad, 1960/646; Popescu, 1960/595; Ștefănescu, 1960/142; Petcuț, 1962/269; Marcu, 1962/83, ca și în problema extinderii și cauzelor doborîturilor de vînt (Dissescu, 1951, nr. 10—11/20; 1962/611; Pătrășcanu, 1952, nr. 4—5/37; Șerban și col., 1962/473; Badea, 1964/216; Purcelean, 1964/126; Constantinescu, 1965/8; Marcu, 1969/23; Dumitrescu, 1969/228; Hanganu, 1970/420; Ciurac, 1970/197).

Apar primele semnalări ale efectelor nocive ale poluării aerului asupra pădurii (Măiorescu și col., 1964/691; Stănescu și Nicu, 1965/258).

În această perioadă Revista pădurilor publică și articole cu subiecte ecologice generale (Pașcovschi, 1953 nr. 9/3; 1954/436; 1956/5; 1957/558; Iacovlev, 1955/307; Ciurac, 1956/139; Costea și Stegaru, 1956/575; Georgescu, 1957/563; Constantinescu, 1957/85; 1966/11; Rădulescu, 1958/198; Lăzărescu, 1958/158. Chiriță, 1955/3 se ocupă în mod special de fundamentarea ecologică a silviculturii, arătînd într-un articol că aceasta se face prin cunoașterea însușirilor ecologice ale organismelor din pădure, a mediului lor de viață și a vieții în comunitățile naturale în care se află. Se relevă în acest sens și importanța tipului de pădure ca unitate naturală de viață și mediu (biogeocenoză sens Sukaciov).

În continuare vor fi publicate și alte articole care se referă în mod special la fundamentarea ecologică a amenajamentului (Pătrășcoiu, 1964/21; Mileseu, 1968/640; Popescu — Zelcîn, 1968/643; Chiriță și col., 1968/646; Pătrășcoiu, 1972/230).

Aşa cum rezultă din cele de mai sus, această a treia perioadă aduce importante elemente de cunoaştere privind tipurile de pădure, iar practica forestieră începe să folosească pe scară tot mai largă aceste cunoştinţe. Ele sînt utilizate pentru elaborarea unei serii întregi de îndrumări tehnice şi a tehnologiilor de împădurire, regenerare, îngrijire, protecţie a pădurilor.

*

4. Ultima perioadă (anii de după 1970) marchează un progres însemnat în fundamentarea ecologică a silviculturii, prin dezvoltarea concepţiei sistemice şi ecosistemice asupra pădurii, prin afirmarea rolului deosebit pe care-l are pădurea în cadrul mediului de viaţă. Continuă publicarea de materiale şi în direcţiile devenite tradiţionale, accentuîndu-se însă anumite laturi de aprofundare a problemelor.

În revistă se publică, începînd cu 1971, multe materiale privind teoria sistemelor şi a ecosistemelor, cu particularizări la pădure (Popescu-Zeletin, 1970/333; Bindiu, 1971/590; 1983/204; Leahu, 1973/150, 223, 257; Leahu Ştefania, 1978/276; 1980/157; Vlad, 1975/215; Stănescu şi Tirziu, 1974/2; Stănescu, 1976/109; Călugăr şi Vasiliu, 1978/262; Chiriţă, 1982/188; Mihai, 1983/62; Doniţă şi col., 1984/2; Chiriţă şi col., 1984/195). Aceste teorii se aplică şi la rezolvarea unor probleme ale practicii forestiere (Bălăuţă şi col., 1976/226; Alexe, 1984/181; 1985/16; Scutăreanu, 1984/193). Apar rezultatele cercetărilor orientate ecosistemice (Stănescu şi col., 1979/66; Paucă-Comănescu şi col., 1983/128; Ichim, 1980/353; Giurgiu, 1980/189; Scutăreanu, 1982/109).

Pădurea ca parte importantă a mediului de viaţă, cu funcţii deosebite, este tratată în multe articole, cele mai multe publicate într-un număr special al revistei (nr. 4 din 1979) (Anca, Bleahu, Florescu, Giurgiu, Ianculescu, Oarcea, Oprea, Palade, Stănescu şi Parascan, Negruţiu Filofteia, Negulescu, Pătrăşcoiu, Velcea). Alte materiale în această problemă publică Munteanu şi Costin, 1971/337; Seghedin, 1976/112; Giurgiu, 1977/237; 1980/309; Milescu, 1980/120; Scutăreanu, 1980/247; Stănescu, 1980/115; Navroţchi, 1981/249). În acest context se discută şi probleme ale constituirii reţelei de rezervaţii forestiere (Botnarinc şi col., 1979/217; Oarcea, s.a., 1979/95; Doniţă, 1980/180; Gîrlea, 1980/245; Pătrăşcoiu, 1980/314; Theil, 1982/178). Problemele zonării ecologice a pădurilor sînt tratate de Doniţă (1974/71).

În domeniul ecologiei speciilor de plante aspectele de răspîndire trec pe planul al doilea (Stănescu, 1972/72; Oprea şi Popa-Costea, 1976/155; Ciobanu şi Ştefureac, 1976/11; Ciobanu 1977/51; Biruescu, 1981/160; Dumitriu-Tătăranu şi Popescu, 1984/175). Se publică însă multe materiale asupra cerinţelor şi toleranţelor ecologice ale speciilor (Bindiu şi col., 1972/72;

Vlase, 1972/353; Bud, 1973/198; Traci, 1973/376; Armăşescu şi Milescu, 1973/599; Mehedinţi şi col., 1978/4; Mareu, 1978/16; Răsmeniţă, 1981/142; Ciobanu, 1981/348; Bolea, 1982/138; Vlad, 1983/58; Bălăuţă, 1983/97; Scutăreanu, 1984/22; Stănescu şi Tirziu, 1984/58 s.a.). Creşte de asemenea mult numărul contribuţiilor privind ecofiziologia plantelor de pădure, mai ales a celor lemnoase (Popa şi col., 1970/467; Mocanu, 1971/169; Catrina şi col., 1971/464; Sima, 1976/241; Costea şi col., 1978/372; 1979/71; 1980/6; 1983/17; Paucă-Comănescu şi Tăcină, 1980/76; Constantinescu, 1981/8; Costea şi Ivanschii, 1981/245; 1982/80; Atanasiu, 1981/383; 1983/13; Purcelean şi col., 1982/73; Florescu şi Spîrchez, 1982/145; Dămăceanu şi col., 1983/114; Paucă-Comănescu, 1984/66; Alexe, 1984/135; Kohnert, 1984/188).

Se dezvoltă şi cercetări privind biomasa diferitelor specii de plante (Disescu, 1973/362, 471; 1974/410; 1976/163; 1977/30; Dumitriu-Tătăranu, 1973/648; Kohnert, 1978/16; Paucă-Comănescu, 1981/155; Decei, 1982/122; Stoiculescu, 1983/94, 150; 1984/35).

Numeroase articole tratează probleme de ecologie a populaţiilor animale (Barbu Profira, 1973/254; Văduva, 1975/11; Scutăreanu, 1975/150; 1978/286; 1980/154; 1982/267; Balinschi şi Ceianu, 1976/39; Kiss şi col., 1976; Nanu, 1976/115; Simionescu, 1975/237; 1976/42; Tudor, 1977/93; Balinschi, 1978/100; Mihalache şi col., 1978/168, 222; Simon, 1978/241; 1983; Luceacu, 1979/32; 1980/290; 1982/85; Fraţian, 1980/97; Popescu, 1980/358; Zamfirescu şi col., 1980/285; Lăcătuşu şi col., 1980/287; Mihalciuc şi Lăzărescu, 1982/21; Simionescu şi Teodorescu, 1983/141; Cenuşă, 1984/140). Starea fitosanitară a pădurilor este prezentată de Simionescu şi Ştefănescu (1973/31; 1979/172; 1981/253), Mihalciuc (1978/226).

Se publică în continuare materiale asupra vegetaţiei forestiere (Dobrescu, 1973/592; Bolea, 1975/10; Paşcovschi, 1975/142; Danciu şi Parascan, 1975/140; 1980/140; Radu, 1977/232; Tirziu şi Tirziu, 1979/36; Danciu şi col., 1981/230; Paucă-Comănescu şi col., 1983/128; Ungureanu, 1983/121; Doniţă şi col., 1984/171).

Se acordă o atenţie din ce în ce mai mare fenomenelor care provoacă calamităţi în pădure — doborîturi şi rupturi de vînt şi de zăpadă (Dumitrescu, 1976/233; 1978/29; 1979/50; Geambaşu, 1978/161; 1979/147; Floriciu, 1978/230; Brega, 1978/264; Ichim, 1979/241; Barbu, 1979/150; 1980/276; Barbu şi Nişescu, 1980/263; Alexe, 1981/327; Urechiatu, 1982/329; Navroţchi, 1983/73).

Uscarea evercineelor şi a altor specii (Paşcovici şi Simionescu, 1974/244; Giurgiu, 1976/151; Haring şi col., 1984/78; Petrescu, 1984/81; Alexe, 1984/181; 1985/16), degradarea pădurii sub influenţa poluării industriale (Bălăuţă şi col., 1974/452; Dumitrescu, 1974/101; Iancu-

Ilescu, 1973/491; 1975/172; 1976/236; 1978/103; 1979/249; Grămadă, 1974/311; Smejkal 1979/251), a vinatului (Iehim și Brega, 1973/553; Pașcovici, 1976/172; Popescu, 1978/35), a animalelor domestice (Mocanu 1977/89, 162).

Apar în continuare materiale în domeniul cunoașterii condițiilor staționale și a stațiilor.

Date asupra solurilor publică Păunescu (1975/210; 1976/212; 1984/120), Păunescu și col. (1980/70), Biruescu (1980/209); Mihai (1980/340), Gălinescu (1982/232), asupra climatei — Marcu (1972/184), Dumitriu-Tătăranu (1973/413; 1979/342), Barbu (1979/150), Erhan și Davidescu (1981/242), asupra stațiilor — Păunescu și Stănescu (1972/235), fără autor (1972—266), Stoiculescu (1974/284), Geambașu (1980/268), Chiriță și col. (1983/195), Păunescu (1983/120).

În probleme de hidrologie apar materiale semnate de Ciortuz (1970/194), Arghiriade (1972/121), Gaspar și col., (1972), Florescu și Spirchez (1981/226).

Probleme cu caracter ecologic general tratează Tirziu (1973/106), Geanana (1973/39; 1977/197), Alexe (1974/263), Hinescu (1974/410) Sfichi (1974/261).

Caracteristică pentru perioada anilor '70 și '80 este deci pătrunderea în silvicultură, pe front larg, a concepțiilor și metodelor ecologice moderne. Acest lucru s-a făcut pe diferite căi, dar o contribuție de seamă a revenit în acest sens și Revistei pădurilor. Revista oglindește în această perioadă în mai mare măsură și înțelegerea tot mai largă a rolului complex al pădurii în cadrul mediului de viață, dar și a pericolelor ce-i amenință integritatea și pe aloaeri chiar existența.

Lungul film al contribuțiilor Revistei pădurilor, timp de 100 de ani, la cunoașterea pădurii, la dezvoltarea ecologiei forestiere și la fundamentarea ecologică a silviculturii, prezentat de

noi în această lucrare, departe de a fi complet, este totuși deosebit de ilustrativ și în multe privințe impresionant.

Colecția seculară a revistei noastre este un istoric bine documentat al dezvoltării cunoștințelor, concepțiilor și teoriilor privind ecologia speciilor de pădure, condițiile și factorii ecologici, comunitățile forestiere, pădurea ca ecosistem.

În ultimele trei perioade mari de existență, Revista pădurilor aduce prețioase documentări privind formarea unor școli românești, care promovează cunoașterea ecologică a pădurii, nu numai prin acumulări de materiale și fapte, ci și prin idei și concepții noi, originale. Acest lucru se referă la ecologia speciilor lemnoase și ierboase, la pedologie și mai ales la ecopedologie, la tipologia pădurilor și la tipologia stațiilor, la prognoza dăunătorilor, bazată pe dinamica populațiilor etc.

Este impresionant faptul că, încă de la începuturi, din prima revistă a pădurilor, cu viață scurtă (1881), s-a formulat ideea necesității unei silviculturi „raportată la cerințele solurilor, climatei, esențelor ce populează pădurile țării”, idee reluată apoi în primul număr al Revistei pădurilor al cărei secol de viață îl sărbătorim în acest an. Nu mai puțin impresionant este și modul cum generațiile de silvicultori au înțeles să promoveze și să dezvolte această idee fructuoasă, care a devenit conducătoare în silvicultura noastră.

Colecția pe un secol a Revistei pădurilor are meritul științific și moral de a ne ajuta să cunoaștem și să cinstim cum se cuvine pe toți înaintașii noștri, care au adus contribuții mai mici sau mai mari în această importantă operă.

Începem aceste rânduri exprimând secularii „Revista pădurilor” toată admirația și recunoștința noastră pentru aportul ei deosebit de valoros la fundamentarea ecologică a silviculturii noastre.

The contribution of the Revista pădurilor in the ecological substantiation of silviculture

Out of the 800 articles with marked ecological character, published during 100 years of existence of the Revista pădurilor, 46% refer to the forest mechanism autecology, 15% to life environment, 12% to the relation forest-geographic environment, 12% to communities, ecosystems, typology, 10% to ecological disbalance of forests, 5% to theoretical and methodological problems.

Taking into account the type of the papers published, we can distinguish between 4 stages of development of the idea of forest ecological knowledge and silviculture ecological substantiation:

- between 1886—1916, when mainly articles on wood species and autochthonous forest formations, and partly on their life conditions were published;
- between 1920—1948, when all directions of ecological research of forests (including forest typology) were outlined;
- between 1948—1970, a period when the problems concerning the detailed knowledge of soils, sites, ecology of forest plant and animal species and practical application of ideas, as well as typological classifications became of utmost importance;
- the period after 1970 when the conception of forest as system and ecosystem was promoted.

The papers on forest ecology published during the past three periods emphasize the organization of Romanian schools contributing by its original ideas and methods to the development of autecology and synecology, the study of soils and forest sites.

Învățământul silvic și Revista pădurilor

Conf. dr. ing. FILOFTEIA NEGRUȚIU
Prof. dr. ing. V. STĂNESCU
Universitatea din Brașov

În anul 1886 cînd apărea primul număr al **Revistei pădurilor**, învățământul silvic avea deja o anumită vechime, deoarece începuturile sale în Principatele Române datau încă din anul 1851 — școala forestieră de la București, iar bazele învățământului silvic superior fuseseră puse în anul 1883 prin Școala specială de silvicultură de la București.

Revista pădurilor s-a impus de la primele sale numere ca un cronicar al realităților forestiere ale timpului, ca militant de primă linie pentru progresul silviculturii patriei, dobîndind astfel statutul unei adevărate instituții de educație forestieră, de promovare a principiilor gospodăririi raționale a pădurilor, de abitudine, probitate și de înaltă conștiință profesională.

În aceste condiții, învățământul forestier cu problemele sale, a găsit în coloanele revistei un spațiu larg și generos, un susținător avizat și convingător.

Chiar în primul număr al revistei din anul 1886, într-un articol editorial, C. F. Robescu preciza: „Cînd destinația școlii silvice își va lua soluțiune definitivă, trecînd din starea de peregrinări în care se află într-o stare normală vom pune temelie solidă chiar întregului serviciu silvic”; afirmînd prin aceasta unul din crezurile cărora **Revista** înțelegea să și consacre activitatea.

Menționăm în acest sens că „Școala superioară de silvicultură” întemeiată de ministrul I. Cîmpineanu, în urma legii pentru învățământul agricol din 17 septembrie 1883, fusese desființată în 1886. Învățământul silvic funcționa acîm la „Școala centrală de agricultură și silvicultură”, de la Herăstrău. Ideea contopirii celor două specialități — agricultura și silvicultura — într-un învățămînt mixt era privită ca „un pas înapoi față de trecut” avînd în vedere „gradul științific atins de fiecare din ele” — A. L. Lazurian, **Revista pădurilor nr. 4-5, 1886-1887.**

În numărul 11 din 1886-1887 al revistei se publică, pentru intîia oară rezultatele unui concurs pentru ocupare de posturi didactice în învățămînt și anume la Catedra de amenajament — T. G. Petraru, la Catedra de botanică și tehnologie agricolă — V. Cîrnu. Munteanu, la Catedra de fizică, mineralogie, geologie și climatologie — N. Atanasescu ș.a. și se face mențiunea că la Catedra de silvicultură s-au prezentat doi candidați N. R. Danilescu și G. Stătescu și, deși ministrului i-a fost recomandat G. Stătescu, suplinirea continuă să o dețină N. R. Danilescu.

De remarcat că după reorganizarea învățămîntului agro-silvic din 1886, „partea silvică” era reprezentată prin cele două catedre de silvicultură și amenajament, ca și prin catedrele de botanică și mineralogie, geologie, „în parte forestiere”, iar planurile de învățămînt prevedeau un an de „aplicațiune curat silvică”, așa cum consemna G. Stătescu în articolul „Dare de seamă asupra rezultatelor examenelor de silvicultură de la Școala de la Forestreiu”, în nr. 5 din 1889.

Preocuparea pentru ridicarea permanentă a calității pregătirii în școala de silvicultură este foarte frumos exprimată în articolul „Vederi asupra învățămîntului forestier” semnat Donzan, în nr. 1 din 1893, în care se insistă asupra cunoștințelor complexe pe care trebuie să le posede un silvicultor din domeniile științelor naturale, matematicii, științelor economice și dreptului, ca și asupra pregătirii de bază a candidaților la admitere, afirmîndu-se textual „Dacă în școala de silvicultură ar fi să se scoată numai niște logofeți de pădure, cărora să li se dea poruncă să execute un ordin și în 24 ore în marș călare să alerge gîfînd a executa porunci, atunci poate să se pună și 4 și 2 clase gimnaziale ca condiții de admisibilitate în școală. Dar, în acest caz putem zice adio silvicultură românească”.

Ca efect direct al atitudinii curajoase luate de silvicultori prin memoriile adresate diferitelor guverne ca și prin articolele documentate apărute aproape număr de număr în **Revista pădurilor**, mai ales sub semnăturile lui P. Antonescu-Remuși, G. Stătescu, A. L. Lazurian, Scarlat Trăsnea ș.a., învățământul silvic a fost reorganizat prin legea promulgată la 9 aprilie 1893, în conformitate cu prevederile căreia școala silvică s-a individualizat, instalîndu-se într-un local propriu în comuna Brănești de lângă București.

În cadrul „Școlii speciale de silvicultură” de la Brănești, pe lângă secția pentru „agenți silvici”, a început să funcționeze și o secție pentru formarea brigadierilor silvici.

În aceste circumstanțe care marceau un progres evident față de învățămîntul mixt agro-silvic de la Herăstrău, în fața Școlii de la Brănești se puneau o serie de probleme organizatorice noi, care n-au intîrziat să și găsească ecoul cuvenit în coloanele Revistei.

Astfel, într-un articol editorial din aprilie 1898 se ia atitudine împotriva ideii înființării unui ocol silvic model atașat Școlii speciale de la Brănești, argumentîndu-se că, de fapt, toate ocoalele țării ar trebui să fie model, iar, pe de

altă parte, practica elevilor trebuie să fie cât mai variată, comportînd deci activități aplicative în cît mai multe ocoale silvice.

În numărul din septembrie 1898 în „Replică la ocolul model”, P. A. Grunau, autorul propunerii criticate în numărul anterior, arată că scopul acestui ocol este crearea unui „cîmp de demonstrație și experimentație” a cărui sarcină de inițiere trebuie să revină școlii, prin aplicarea de tratamente adecvate în pădurile Paserea și Cernica.

Se apreciază, mai departe, că realizarea unui ocol model atașat școlii nu este o problemă de interes secundar, ci, dimpotrivă, de interes esențial, prin aceasta urmărindu-se însă suprimarea excursiilor de studii cu elevii, în toate regiunile țării.

În principiu însă, prin reorganizarea învățămîntului silvic din 1893 multe probleme esențiale rămăseseră totuși nerezolvate. În acest sens, în numărul din octombrie 1898 al revistei, se publică un „Proiect general de organizare a serviciului silvic din România în comparație cu cel din Franța”, în care se subliniază necesitatea asigurării viitorului absolvenților, a introducerii obligativității bacalaureatului pentru candidații la admitere și se propune ca școala de silvicultură să se „alipească pe lângă Școala de poduri și șosele” din București, la Brănești urmînd să funcționeze numai școala de brigadieri.

Într-un alt articol din martie 1899 se avansează ideea ca durata studiilor să crească de la doi la trei ani, la care să se adauge un an preparator, absolvenții cu media generală în cei 3 ani de studii de 14—20 urmînd să primească diplomă de inginer silvic, iar cei cu media mai mică de 14 să obțină certificate de inginer silvic.

În primul deceniu al secolului nostru, datorită în mare măsură și numeroaselor luări de poziții în coloanele Revistei pădurilor, sub directoratul lui P. A. Grunau și mai apoi, începînd din anul 1907, al lui N. G. Popovici situația învățămîntului silvic s-a îmbunătățit simțitor pe multiple planuri: Astfel, începînd din anul 1901 Școala specială de silvicultură de la Brănești în mod efectiv nu mai primea în anul I decît bacalaureați, fapt oficializat printr-o decizie ministerială în anul 1902, la numai 4 ani după ce această condiție fusese adoptată la Școala națională de poduri și șosele.

În același timp, anii de studii teoretice se majorează de la doi ani la trei ani, în planurile de învățămînt se introduseseră discipline noi de specialitate, se creaseră posturi noi de asistenți la cursurile principale, se făcuseră anumite progrese în ceea ce privește dotările laboratoarelor și bibliotecii, baza de aplicații la pădure ș.a.

Cu toate acestea, în viața școlii de silvicultură de la Brănești persistau multe neajunsuri și existau numeroase nemulțumiri în rîndul

studenților, ceea ce a și provocat „Greva elevilor școlii superioare de silvicultură de la Brănești” din 23 noiembrie 1910, consemnată ca atare în numărul din ianuarie 1911 al Revistei, sub semnătura lui M. Tănăsescu. Se arăta în articolul respectiv că planul de învățămînt nu era pus de acord cu statutul școlii, reluîndu-se cursuri predate în liceu, că aplicațiile practice la cursurile de specialitate se vedeau cu totul insuficiente, deoarece „silvicultura este și o artă și ca atare pentru a fi învățată, elevul trebuie să aibă un maestru care să-l facă să o simtă, să o vadă”.

Este interesant de remarcat că în numărul următor din februarie 1911 al revistei, într-un articol redacțional se exprimă regretul pentru publicarea materialului despre greva studenților de la Brănești, fără știrea Comitetului de redacție, care nu „aprobă modul de a vedea” al autorului.

În aprilie 1913 în articolul „Cu ocazia punerii în discuție a reorganizării învățămîntului silvic superior”, N. Iacobescu apreciază că „Forestierul nu este și nu trebuie să fie numai un silvicultor, ci și un inginer”, anume „un inginer de ape și păduri” și exprimă dezideratul ca „Școala silvică să fie națională”, iar absolvenților școlii de silvicultură să li se confere „titlu academic”.

În numărul din decembrie 1913, vorbind despre „Învățămîntul silvic la Universitatea din München, M. D. Drăcea considera că „pentru a fi ferit de nepricepere și de greșeli, silvicultorul are nevoie de o instrucție serioasă de la început” și că „Niciun agent al statului nu e expus a comite mai multe prostii în tăcere” ca agentul silvic insuficient pregătit”.

Lipsa de interes a conducătorilor politici ai vremii, a marilor proprietari de păduri, față de sursa fondului forestier al țării, consemnată ca atare cu multă vigoare în coloanele Revistei nu a permis învățămîntului silvic dezvoltarea sa conform nevoilor reale ale serviciului pădurilor, cu toate eforturile făcute în acest sens de silvicultori eminenti, cum a fost de exemplu profesorul Petre Antonescu, care preia conducerea școlii de la Brănești în anul 1912, după încetarea mandatului lui N. G. Popovici.

În „Proiectul de lege pentru organizarea învățămîntului silvic”, publicat în revistă în anul 1914 numărul din decembrie și 1915 numărul din ianuarie—februarie, semnat de către P. Antonescu, N. Saegiu, N. Iacobescu, I. Păunescu, P. A. Grunau, Gr. Pirvulescu și Voinescu, se propune ca școala silvică superioară să fie denumită „Academia forestieră”, iar durata cursurilor să crească la 4 ani, prevăzîndu-se, totodată, înființarea de noi catedre și conferințe și acordarea diplomei de inginer silvic absolvenților cu medii de 7 și mai mari. Pentru învățămîntul secundar — de brigadieri silvici — și inferior — de pădurari — se au în

vedere numeroase îmbunătățiri privind durata și conținutul cursurilor, condițiile de admitere în școală, personalul didactic ș.a.

Mutarea sediului școlii superioare de silvicultură într-un centru social cultural puternic a reprezentat un deziderat mai vechi pe linia modernizării învățământului silvic, exprimat ca atare încă de la sfârșitul secolului trecut (G. Stătescu).

În numărul din februarie 1914, P. Antonescu aduce o serie de argumente privind „Necesitatea mutării școlii de silvicultură în Capitală”, iar în numărul din aprilie 1913 același autor analizează pe larg problema „reorganizării învățământului nostru silvic de toate gradele”, în perspectiva înființării „Academiei forestiere” la București.

În iunie 1914, P. Antonescu revine „În chestiunea mutării Școlii de silvicultură de la Brănești”, respingând cu argumente convingătoare temerile exprimate de I. A. Candiani privind amploarea cheltuielilor pe care le-ar implica acest act, ca și presupusa influență nefavorabilă asupra viitorilor silvicultori „care prin natura specialității lor sînt ținuți a trăi la țară”, pe care ar exercita-o „atmosfera de București”.

În luna noiembrie 1918, Școala de la Iași, care funcționase aici în refugiu, cu studenții de la Brănești, în cei doi ani de război (1916—1918), se mută efectiv în București, funcționând în mod provizoriu în localul Universității.

După primul război mondial, în România reîntregită, Revista pădurilor și-a continuat fructuoasă-i activitate, adoptîndu-și tematica la noile circumstanțe izvorite din creșterea considerabilă a suprafeței fondului forestier, din sporirea exigențelor privind gospodărirea intensivă a pădurilor, din presiunile tot mai puternice vizînd exploatarea pe scară industrială a pădurilor.

Evenimentele importante din viața școlii au continuat să fie prefațate și consemnate în coloanele Revistei, cu aceeași consecvență și fervoare.

Starea de provizorat postbelică după mutarea de la Iași la București nu mai putea să continue.

În Revista pădurilor articolele referitoare la soluționarea acestei probleme vitale pentru întregul sector silvic, ca și, în general, la problemele învățământului, se succed, de aceea, cu o frecvență impresionantă.

Astfel, în numărul din ianuarie—iunie se publică „Condițiile de admitere la Școala superioară de silvicultură din București”, ca și condițiile de admitere în Școala de brigadieri silvici de la Căiuți (Jud. Bacău), precum și concursurile pentru admitere la Școala silvică Pădurea Verde din Timișoara și la școlile inferioare de silvicultură.

În numărul din iulie—decembrie 1919 apare articolul „Adevărata reformă a învățământului agricol superior”, în care autorul, inginerul M. P. Florescu, își exprimă opinia fermă că locul școlii de „inginerie forestieră” este în învățământul politehnic.

În alt articol din același număr al revistei, profesorul N. Iacobescu argumentează „necesitatea înființării unei „școale” de conducători silvici”, ca agenți intermediari între brigadierul silvic și inginerul silvic, școală care să aibă sediul la Brănești, combinată cu școala de brigadieri existentă, deoarece în localitatea respectivă există deja localul”.

În articolul „Bazele reformei învățământului tehnic superior” din ianuarie—martie 1920, același M. P. Florescu se pronunță pentru acordarea absolvenților Școlii superioare de silvicultură a titlului „necontestabil” de inginer.

Solemnitatea deschiderii cursurilor Școlii superioare de silvicultură în anul școlar 1919—1920, desfășurată în prezența ministrului Domeniilor și a altor personalități ale vremii, redată în numărul din ianuarie—martie al revistei a prilejuit o pioasă aducere aminte față de silvicultorii și studenții silvicultori căzuți în războiul pentru întregirea neamului și o succintă prospectare a viitorului școlii.

În „Referatul asupra organizării învățământului silvic”, expus de profesorul N. Iacobescu în ședința din 8 mai 1920 a Societății „Progresul silvic”, și publicat în numărul din aprilie—iunie al revistei, autorul își pune întrebarea fundamentală a naturii învățământului silvic superior, apreciînd că pentru acest învățămînt „o chestiune vitală este independența de alte instituții cu care școala noastră nu are nimic comun”. Și, mai departe, „De multe ori se tot șoptește de unirea cu școala de agricultură, adică revenirea la o stare care acum 25 ani s-a găsit rea și dăunătoare progresului. Deci nici vorbă de facultate mixtă de silvicultură și agricultură”.

De asemenea, în materialul respectiv, N. Iacobescu pledează pentru organizarea școlii de conducători silvici și a școlilor de brigadieri silvici într-un mod corelat și coordonat.

În acei ani însă, starea de provizorat a școlii continua. În articolul „Nevoile învățământului nostru silvic superior”, din iulie—septembrie 1920, inginerul I. Dumitrescu conchidea: „Desigur că și anul acesta învățămîntul superior silvic nu-și va avea localul său propriu și nici măcar începuturi de laboratoare, muzee, săli de lucrări și desen, iar „sutele de studenți se vor îngrămădi cu rîndul în cele două săli mici puse la dispoziție grație bunăvoinței Universității”.

Eforturile silvicultorilor fruntași de a-și împune punctul de vedere pentru reorganizarea și ridicarea nivelului învățământului silvic continuau totuși neslăbite.

În anul 1921 Revista pădurilor consacră un număr special „Congresului inginerilor silvici din România întregită”, din august—septembrie de la Cluj, în care tratează „Organizarea învățământului silvic superior” prin proiectul care urma a se elabora de către Ministerul de Domenii și cere intrarea sa la Politehnică.

În mai—iunie 1921, Petre Antonescu mereu în avangardă, publică în revistă articolul „Școala noastră superioară de silvicultură la politehnică”, în care aduce în discuție noțiunea adoptată de marele Congres silvic din 1919 al României întregite, ca „școala să fie atașată școlii politehnice spre a forma secția inginerilor silvici” și inserează informația îmbucurătoare că noul proiect de lege relativ la reorganizarea învățământului silvic de toate gradele a și fost elaborat de către comisia numită de Ministerul Domeniilor în acest scop.

Deschiderea festivă a cursurilor școlii superioare de silvicultură, la 1.XI.1921, relatată în revistă, se face însă sub aceleași auspicii de provizorat, la Universitatea din București.

La Congresul inginerilor (A.G.I.R.) de la Iași din 1921, situația învățământului silvic superior a constituit obiectul unor dezbateri, sintetizate într-un articol special de către M. P. Florescu, în numărul din iulie 1922 al revistei, în care autorul constată că „soarta învățământului nostru silvic este încă la răspintie” și că „rostul acestui învățământ nu este încă definit în angrenajul învățământului nostru tehnic” și își reafirmă poziția față de încadrarea sa „într-o politehnică”.

La Congresul silvic din 1922, M. P. Florescu a făcut comunicarea privind o „Problemă a învățământului silvic”, apărută în numărul din august 1922 al revistei, în care propune ca anul I al Școlii superioare de silvicultură să fie alipit, chiar din toamna anului 1922, Școlii politehnice din București, urmînd ea în același mod să fie încadrat succesiv întregul învățământ silvic superior, în anul I, cursurile urmînd să fie comune cu celelalte specialități.

De asemenea, el pledează pentru organizarea învățământului silvic mediu, prin înființarea unei școli de conductori silvici, ea și pentru școlile de brigadieri silvici și pădurari, care nici pînă atunci, în anul 1922, nu dispuneau de o programă analitică oficială, uniformă.

În numărul din aprilie 1923, Revista pădurilor se află, în sfîrșit, în situația de a da publicității „Anteproiectul de lege pentru organizarea învățământului silvic”, iar în noiembrie 1923 în „Legile noastre”, Petre Antonescu prezintă Legea votată de corpurile legislative și promulgată prin decret în 20.IX.1923. Conform acestei legi, începînd de la acea dată, sînt statute gradele învățământului silvic — inferior la Școala de brigadieri silvici și de pădurari, mediu la Școala de conductori silvici și su-

perior la Secția de învățămînt silvic superior, înființată pe ziua de 1.X.1923, la Școala politehnică din București.

Se implinea astfel un vis vechi al corpului silvic pentru care Revista pădurilor a militat neobosit timp de decenii și anume ca Școala superioară să fie încadrată într-un mare centru cultural al țării, să aibă și un caracter tehnic solid, pe lîngă cel silvobiologic, să acorde absolvenților titlul de inginer în mod legal ș.a.

Interesant este însă de menționat faptul că în ceea ce privește atașarea școlii superioare la politehnică, aceasta nu a întrunit sufragiile unanime ale silviculturilor fruntași ai vremii, unii dintre ei susținînd alipirea la Universitate, iar alții păstrarea unui statut independent. Astfel, chiar în ședințele senatului în care s-a dezbătut Legea din 20.IX.1923, senatorul N. G. Popovici, fost director al Școlii superioare de silvicultură, așa cum reiese din cuvîntarea sa redată în Revista pădurilor — noiembrie 1923 — a susținut că „învățămîntul silvic nu are nimic de cîștigat mergînd la politehnică” el trebuînd să fie „un învățămînt special și de sine stătător, cu caracter de învățămînt de stat”.

Bazele învățămîntului superior silvic modern, ea și ale învățămîntului silvic de toate gradele, fuseseră însă puse prin Legea din 20.IX.1923.

În articolul „Legea învățămîntului silvic superior. Aplicațiunea acestei legi”, tipărit în numărul din iulie 1924 al revistei și semnat de Benedict Voinescu, se aduc o serie de precizări privind planurile de învățămînt, structura catedrelor, examenul de admitere ș.a.

În august 1924, revista publică condițiile de admitere la Școala politehnică din București, inclusiv secția silvică care era integrată de acum în profilul mării instituții de învățămînt superior bucureștene.

În numărul din martie 1926 apare lucrarea lui Petre Antonescu „Învățămîntul silvic în România”, trimisă la Congresul internațional de silvicultură de la Roma, în care se face o amplă retrospectivă a dezvoltării școlii silvice, insistîndu-se asupra locului pe care-l ocupă secția silvică la Școala politehnică din București, asupra structurii planurilor de învățămînt, laboratoarelor și asupra intențiilor de viitor de consolidare a bazei materiale și de aplicații practice.

La 10 ani de la alipirea la politehnică, se editează de către conducerea școlii o broșură jubiliară, recenzată de At. Haralamb în numărul din martie 1934 al revistei, sub titlul „Scurtă privire asupra învățămîntului silvic superior în România între anii 1906—1933”. În recenzie se insistă asupra progreselor făcute de secția silvică în cei 10 ani, pe baza principiilor „contopirii desăvîrșite a secției de învățămîntul politehnic și folosirii cît mai raționale a catedrelor

și conferințelor de pregătire generală comune tuturor secțiilor”.

O altă comemorare și anume împlinirea a 50 de ani de la înființarea „Școlii speciale de silvicultură de la Brănești, prilejuieste lui T. Bălănică o succintă dar relevantă incursiune în trecutul școlii silvice românești (Revista pădurilor, octombrie—decembrie 1944).

În anii care au urmat după 1944 „în pas cu mărețele înfăptuiri ale societății socialiste, Revista pădurilor a continuat să servească învățământul forestier cu mijloace adecvate noilor condiții de intrare a școlii pe un făgaș de înnoire fundamentală, de dezvoltare accelerată și progres susținut „Învățământul public a fost așezat pe baze realist-științifice, oferindu-se tuturor oamenilor muncii largi posibilități pentru formarea cadrelor de specialiști și tehnicieni” (Revista pădurilor, septembrie—octombrie, 1948).

Revista pădurilor rămâne și în această perioadă de reconstrucție capitală și de potențare nemaiîntâlnită a tuturor forțelor națiunii noastre, un cronicar fidel al evenimentelor din viața școlii. Concludentă este în acest sens lucrarea „Revista pădurilor și învățământul silvic” apărută în decembrie 1965, sub semnătura lui V. N. Stinghe și a lui C. Costea, în care se consemnează larga dezvoltare și adinea specializare a învățământului forestier superior în perioada 1948—1956 (în anul 1953 existau 8 secții de specializare), comasarea la Brașov în anul 1953 într-un singur institut „Institutul forestier” a celor patru institute de învățământ superior forestier, care ființau la acea dată, printr-o hotărâre a Consiliului de miniștri, reorganizarea învățământului forestier și comasarea Institutului forestier cu Institutul de mecanică în Institutul politehnic Brașov, în anul 1956.

Dezvoltarea învățământului silvic superior după anul 1956 este marcată de numeroase articole apărute în Revista pădurilor în legătură cu activitatea publicistică a cadrelor didactice, practica studenților, activitatea cercurilor științifice studențești, diferite aniversări ș.a.

După susținerea primelor dizertații pentru obținerea titlului de candidat în științe (astăzi doctorat), în anul 1957, Revista pădurilor comentează în termeni elogioși acest drept acordat Facultății de silvicultură de la Brașov.

Totodată, un loc important în coloanele revistei ocupă și noile probleme referitoare la pregătirea cadrelor tehnice și profesionale în silvicultură.

Învățământul forestier din țara noastră își dobândește în acești ani un binecâștigat prestigiu atât pe plan național, cât și internațional. „Consultația mondială pentru învățământ și formare forestieră”, din 1971, de la Stockholm, organizată de F.A.O., a constituit un „prilej de satisfacție și apreciere pozitivă pentru progresele remarcabile înregistrate de învățământul nostru forestier în contextul general al educației forestiere pe plan mondial” (I. Damian, O. Cărare, Revista pădurilor, nr. 1, 1971).

La aniversarea centenarului învățământului silvic superior din România, în anul 1983, în numărul 4 al Revistei pădurilor, într-un amplu articol omagial, V. Stănescu și F. Negruțiu prezintă momentele cele mai semnificative din trecutul învățământului silvic, insistând asupra organizării primei școli silvice superioare din România, în anul 1883 — școala specială de silvicultură de la București, creată prin legea votată în Adunarea deputaților la 28 mai 1883 și în Senatul țării la 30 mai 1883, la inițiativa ministrului I. Cămpineanu. Un loc important în lucrarea respectivă este rezervat dezvoltării învățământului silvic superior în perioada construcției, socialismului, subliniindu-se că „La Brașov, Facultatea de silvicultură și exploatarea forestieră cunoaște anii cei mai prosperi din întreaga sa activitate, dând sectorului forestier în total peste 5 000 ingineri, la care se adaugă peste 100 absolvenți din alte țări, dezvoltându-și larg baza materială și afirmându-se ca un for științific de prim rang”.

În același număr al revistei, sub semnătura lui V. Giurgiu, este înserată o cronică semnificativă sub titlul „Trei decenii de la absolvirea primei promoții de ingineri silvici la Facultatea de silvicultură din Brașov”, ceea ce „coincide cu două importante evenimente din istoria învățământului forestier: împlinirea a 100 de ani de la organizarea în țara noastră a învățământului superior forestier și împlinirea a 35 de ani de la înființarea Facultății de silvicultură din Brașov, organizată după reforma învățământului din anul 1948”.

Iată deci că deschiderea tematicii Revistei pădurilor către problemele învățământului silvic a fost cu adevărat ireproșabilă, de vreme ce în coloanele de învățământul nostru se regăsește cu fidelitate în tot ceea ce a cunoscut el mai caracteristic și mai emoționant de-a lungul altor decenii de existență. Istoria învățământului silvic, înserată în numerele Revistei pădurilor este însă totodată și oglinda fidelă a eforturilor și sacrificiilor făcute de către silvicultorii înaintași, pentru ca școala silvică să-și ocupe locul la care-i dă dreptul tehnicitatea complexă și multilaterală și responsabilitatea covârșitoare pentru destinele pădurii românești, cu care sînt investiți absolvenții săi, specialiștii conservării, gospodăririi și punerii în valoare a fondului forestier al țării.

Relația Revistei pădurilor cu învățământul forestier de-a lungul anilor nu s-a limitat însă la înregistrări de evenimente din viața școlii, inclusiv la luările ferme de atitudine față de condițiile aspre și vitrege în care școala și-a desfășurat activitatea adeseori în regimul trecut, pe care Revista le-a promovat cu consecvență

și înaltă conștiință profesională. Este vorba de faptul că, la rîndul său, învățămîntul silvic, prin cadrele sale didactice a fost un susținător activ și avizat al Revistei pădurilor încă de la primele sale numere.

În permanență în comitetul de redacție al Revistei pădurilor au figurat exponenții cei mai autorizați ai învățămîntului, începînd cu profesorii C. F. Robescu, G. Stătescu, P. S. Antonescu Remuși, N. R. Danilescu, V. Cărnă-Munteanu, Petre Antonescu, N. Iacobescu, N. G. Popovici ș.a. și încheind cu reprezentanții centrali ai învățămîntului forestier în Consiliul de conducere și în Colegiul de redacție al Revistei pădurilor.

Pe de altă parte, cadrele didactice din învățămînt s-au situat printre cei mai activi și mai competenți colaboratori ai revistei în întreaga

sa existență, ei situîndu-se în permanență în primele rînduri ale celor care militau în trecut pentru fundamentarea unei silviculturi cu specific național, pentru salvagardarea pădurilor țării de la exploatarea capitaliste abuzive, pentru organizarea cercetării științifice forestiere, ale celor care militează în prezent pentru introducerea celor mai noi cuceriri ale epocii moderne în circuitul valorilor științei și practicii forestiere.

Raporturile Revistei pădurilor cu învățămîntul silvic s-au manifestat, așadar, pe multiple planuri, activitatea și idealurile celor două instituții naționale completîndu-se și susținîndu-se în mod fericit în cei 100 de ani, care marchează jubileul de astăzi al revistei, în interesul major al organizării silviculturii românești, al conservării și dezvoltării fondului forestier al patriei.

Forest education and the Revista pădurilor

In 1886, when the first issue of the Revista pădurilor came out, forest education was already its senior by a certain number of years: its beginnings could be traced back to 1851 in the Romanian Principalities and forest higher education had been founded in 1883 ("Forest School", in Bucharest).

During one century, the Revista has widely opened over the problems of forest education, and reflected its evolution, the most characteristic aspects of Romanian forest education along its tumultuous, exciting history.

The relationship of the Revista pădurilor with forest education was not limited only to scoring significant events in the life of forest education, but also occasioned a strong taking up of attitude towards the unfavourable, rigid conditions under which forest education was carried on in the past regime.

In its turn, forest education, through its teaching staff, proved to be an active, conversant supporter of the Revista pădurilor, always in the first ranks of those militating for the substantiation of a national silviculture, for the safeguarding of Romanian forests against improper logging in the past, and nowadays for the application of the latest scientific and technological gains in forest practice.

Spatiu carpatic a fost, din timpuri străvechi, un spațiu păduros, întrerupt de depresiuni largi și văli fertile, în care strămoșii noștri îndepărtați au creat o civilizație și un stat care a putut să înfrunte puterea formidabilă a Imperiului Roman. Cu timpul, expansiunea poporului a impus defrișarea pădurilor și transformarea solului forestier în sol agricol. Acest proces s-a continuat timp de aproape două milenii. Din fericire, despădurirea nu a atins proporțiile catastrofale din peninsula Balcanică, din bazinul Mediteranei sau din regiunea Asiei de vest.

În secolul al XIX-lea, poporul român a putut vedea că despădurirea atinsese limitele extreme și că nu se putea merge mai departe fără primejdie pentru agricultură și pentru înseși bazele, de viață ale generațiilor viitoare. A început lupta pentru conservarea, regenerarea și folosința rațională a pădurilor. Purtător de steag în această nobilă luptă a fost corpul silvic român. Silvicultorii români s-au consacrat acestei lupte cu pasiune, cu o caldă conștiință națională, cu convingerea că ei apărau nu numai pădurea, ci și agricultura, izvoarele, clima, solul și posibilitățile de viață ale generațiilor ce vor veni după noi.

Din paginile Revistei pădurilor

Unul din mijloacele cu care s-a dus această luptă a fost Revista pădurilor, care este cea mai veche revistă românească, simbol al perenității, ca și pădurea însăși. Silvicultorii au îngrijit-o, au apărut-o, au făcut-o din ce în ce mai bună, au adaptat-o la cerințele noi ale vremii, de față, cultivînd cu pietate, tot ce era valabil și prețios în gloriosul ei trecut. S-a dovedit că se poate îmbina tradiția cu inovația, trecutul cu prezentul, înlocuind-o ca pădurea care fa aspecte mereu noi în cursul lungii sale evoluții și care se regenerează mereu prin secole și milenii.

Revista Pădurilor este o operă profesională și culturală, care reprezintă un pivot în cultura și economia țării noastre. Ea nu este revista unui corp, ci revista unui imperativ național.

Îi urăm viață continuă și neîntreruptă, îi urăm să unească mereu — ca și pînă acum — noul cu tradiția și să-și îndeplinească cu succes — în fiecare fază de evoluție a poporului nostru — nobila ei misiune.

Acad. Gh. Ionescu-Sișești
(Revista pădurilor, nr. 4, 1956)

Regenerarea naturală a pădurilor, acțiune larg promovată de Revista pădurilor

Prof. emerit dr. doc. F.G. NEGULESCU
Membru Titular al Academiei
Științe Agricole și Silviculturale
Conf. dr. ing. I. I. FLORESCU
Universitatea din Brașov

De-a lungul unui secol, Revista pădurilor a adus un aport remarcabil în dezbaterile și promovarea celor mai importante probleme cu care a fost confruntată silvicultura românească, implicit deci și în legătură cu aspectele esențiale privind aplicarea regimelor și tratamentelor, precum și asigurarea în special a regenerării naturale.

În acest sens, încă din articolul său inaugural, în 1886, P. S. Antonescu — Remuși preciza că scopul revistei printre altele, este și acela de a arăta „țării, guvernelor care ne cîrmuiesc, că pădurile în exploatarea și îngrijirea lor, trebuie să fie puse sub oarecare reguli, sub oarecare prevederi, chemate a le asigura nu numai o regenerare sigură, o ameliorare a masivelor, dar și o producție constantă, menită a satisface variatele și multiplele cerințe ce reclamă conșunajia”.

Deși în tematica Revistei pădurilor, problemele regimelor și tratamentelor nu au constituit decît rareori un domeniu prioritar, totuși, despre regenerarea pădurilor și aplicarea tratamentelor au scris pe rînd mai multe generații de silvicultori pasionați, care au activat cu competență și devotament profesional în administrație, învățămînt și cercetare.

Încă din primii ani de apariție a revistei, concepția vremii despre fundamentarea teoretică a tratamentelor și tehnica lor de aplicare era dominată de faptul că, din 1875, statul recurse la trei silvicultori francezi, că o parte din silvicultorii români își desăvîrșeau studiile în Franța și Germania, precum și că se dispunea deja de rezultatele obținute și experiența mai veche acumulată pe parcurs, la care se adăuga, de fiecare dată, cu o pondere covârșitoare și deosebitul simț al terenului, corelat creator cu o excepțională putere de intuiție a specificului pădurilor noastre, ca structură și funcționalitate.

Semnificative sînt recomandările făcute de G. Stătescu (1886) privind aplicarea codrului grădinarit la pădurile montane, reînființarea pădurilor în părțile muntoase unde s-au prăpădit, reglementarea pășunatului în scopul intensificării funcției hidrologice a pădurilor din această regiune. Pe această linie autorul prezintă într-o suită de articole „sistemul de exploatare aplicabil la cea mai mare parte a pădurilor noastre din munți” și care era, după părerea sa, codrul grădinarit, aplicabil mai ales pentru pădurile de fag și rășinoase, aducînd în acest

sens valoroase precizări, din care multe pot să fie utile și astăzi celor ce lucrează în materie. Totodată, se prezintă avantajele tratamentului comparativ cu codrul regulat cu tăieri succesive, dar nu omite nici dezavantajele, susținînd în fine oportunitatea grădinaritului în păduril de protecție și pretutindeni unde regenerare este dificilă.

Concomitent, Revista pădurilor consacră mai multe articole crîngului cu rezerve și crîngului compus, insistînd mai ales asupra greșelilor de început comise prin aplicarea acestor tratamente. Astfel, Al. Lazurian (1886) analizează rezultatele dezastruoase la care s-a ajuns mai ales în pădurile montane, dar și în cele de cîmpie în care o mare parte din rezervele lăsate fără nici o regulă dispar după 5—20 ani, iar cele care mai rămîneau nu erau bune decît pentru lemn de foc. De aceea, autorul se ridică împotriva generalizării fără discernămint a acestor tratamente și înlocuirea lor cu regimul codrului cu lămuriri periodice și însămînțare naturală care, în linii mari, se poate apropia de tratamentul tăierilor succesive. Th. Petraru (1886) este de părere că nu tratamentul crîngului cu rezerve și al crîngului compus sînt vinovate de degradarea pădurilor, ci modul defectuos în care s-au aplicat la păduri vîrstnice, care și-au pierdut capacitatea de lăstărire, precum și lipsa oricăror preocupări pentru alegerea și îngrijirea rezervelor.

În această perioadă, se conturează tehnica de aplicare pentru trei tratamente din regimul codrului: metoda lămuririlor cu rîrirea treptată a masivului și regenerarea naturală, metoda grădinaritului și metoda inspirată din vechiul tratament francez „tire et aire”, cu lăsarea de 20 rezerve la ha pentru pădurile de rășinoase și anestecurile de rășinoase cu fag, precum și crîngul simplu cu revoluția de pină la 40 ani, crîngul cu rezerve (care urmău a fi extrase după două revoluții) și crîngul compus, cînd rezervele sînt lăsate 3, 4 sau 5 rotații, devenind apte și pentru fructificație (I. C. Eleuterescu, 1888). De asemenea, în paginile Revistei pădurilor se dezbate aprins și rezultatele cu totul nefavorabile înregistrate prin aplicarea grădinaritului concentrat, rezultate generate, între altele, și de lipsa de cadre specializate, ca și de condițiile economice în care se făceau exploatarea (El. Apostolescu, 1889). De aceea, concomitent cu prezentarea opiniilor privind tehnica tratamentelor și modul lor de aplicare se subliniază

necesitatea imperioasă a dezvoltării învățămîntului silvic, organizarea corespunzătoare a corpului silvic, instituirea unui cadru legal care să perfecționeze Codul silvic apărut în 1881, intensificarea preocupărilor tehnice și economice pentru creșterea accesibilității pădurilor ș.a.

Aceste dezbateri, adeseori contradictorii, au condus la manifestarea unui curent puternic de opinii privind limitarea aplicării crîngului și convertirea la codru a pădurilor de stejar și a șleaurilor (P. Antonescu, 1890). Deși pe plan teoretic se acumulează în scurt timp un bogat și valoros material informațional, precizindu-se tot mai clar bazele teoretice ale tratamentelor prescrise pentru pădurile noastre, în practică se constata cu amărăciune că pădurile se impuținau iar defrișările se extindeau, în pădurile colinare și de cîmpie lemnul de lucru se găsea tot mai anevoios, calitatea pădurilor stăului lăsa de dorit, iar în celelalte se organizau exploatari chiar fără respectarea unor reguli elementare de cultură (P. Antonescu, 1892). Pentru pădurile de foioase din regiunea colinelor, autorul recomandă aplicarea tratamentului însămînțărilor naturale și lămuririlor periodice, codrul grădinărit, precum și crîngul simplu și crîngul compus, alegerea tratamentelor urmînd a se face în funcție de natura speciilor și natura proprietății asupra pădurii; de asemenea, propune ca statul să renunțe definitiv la crîngul simplu în pădurile trecute de 60 ani, codrul regulat să devină regulă, iar crîngul compus excepție.

Aplicarea crîngului compus în pădurile colinare și de cîmpie este de asemenea pe larg dezbătută în paginile Revistei pădurilor de către silviculorul N. R. Danilescu (1893), care face o analiză competentă a cauzelor ce au condus la deteriorarea rezervelor din pădurile de stejar și prezintă o analiză aprofundată a crîngului compus, atît în Franța (de la care l-am preluat într-o perioadă cînd și acolo se aplica greșit), cît și la noi în țară. Ca nouitate se propune aplicarea crîngului simplu în pădurile de cer și girniță, convertirea crîngurilor simple de girniță la crîng compus și, mai ales, interzicerea crîngului compus în pădurile de rășinoase și de rășinoase cu fag. Autorul face, de asemenea, recomandări judicioase privind alegerea și îngrijirea rezervelor în pădurile de crîng compus.

În primul deceniu de apariție a revistei, un loc important l-au ocupat și problemele vizînd aplicarea tratamentelor în pădurile montane. Se scoate astfel în evidență că în aceste păduri s-au comis greșeli grave prin aplicarea defectuoasă a grădinăritului și chiar a tăierilor cu lăsarea de rezerve, ori s-au practicat exploatari neregulate.

Deși majoritatea specialiștilor în frunte cu G. Stătescu susțineau aplicarea codrului grădinărit în vederea conservării și intensificării

rolului de protecție al pădurilor montane, în practică se aplică variante care au dus la devastarea și degradarea pădurilor, așa cum s-au petrecut lucrurile cu aplicarea grădinăritului pe diametru, prin care se recoltau toți arborii cu diametre mai mari de 25-30 cm.

Din această perioadă este de remarcă că, deși nu se dispunea de datele necesare cu privire la condițiile staționale și de vegetație specifice pădurilor noastre și nu erau suficient luate în considerare condițiile reduse de accesibilitate și cele de natură tehnico-economică și socială, silviculorii progresiști ai vremii au folosit Revista pădurilor ca o tribună de avangardă pentru propagarea în rîndul corpului silvic a unor concepții înaintate privind aplicarea tratamentelor și promovarea regenerării naturale, valorificînd prin toate mijloacele nivelul științific dobîndit în materie de țările cu o silvicultură avansată și criticînd uneori vehement multe din rezultatele nesatisfăcătoare ale silviculturii noastre practice.

Începînd din 1894, Revista pădurilor promovează tot mai susținut aplicarea tăierilor rase în pădurile montane și chiar în cele colinare, urmate de însămînțarea artificială (Fl. Davițescu, 1894 ș.a.). Această nouă orientare se impune după organizarea unei excursii a silviculorilor români în pădurile din Bucovina (larg prezentată în Revista pădurilor) și prin aducerea în țară a silviculorului austriac Pitschack în 1892, care era specializat în aplicarea tăierilor rase.

Pe această linie, este de menționat opinia în general greșită exprimată de N. R. Danilescu (1894), care recomandă aplicarea tăierilor rase cu regenerare artificială după fundamentarea teoretică germană, în pădurile de molid, în cele amestecate de molid, brad și fag și chiar în fâgete și la podgorie, pentru a se înlocui fagul cu gorun, pin și alte specii mai prețioase decît fagul. Tăierile rase se impun în scurt timp, dată fiind simplitatea lor și receptivitatea societăților de exploatare.

În același timp, în paginile Revistei pădurilor se deschide o campanie puternică împotriva tăierilor rase, fiind considerate incompatibile pentru relieful nostru montan, Silviculori de prestigiu ca M. Rădulescu (1894), Dem. Ionescu-Zane, M. Tănăsescu (1894), G. Stătescu (1894) se declară adversari hotărîți ai tăierilor rase, sau recomandă moderație în extinderea lor, fără a se părăsi celelalte tratamente bazate pe regenerare naturală. Merită o mențiune afirmația lui M. Rădulescu: „Pădurile nu ne aparțin numai nouă; ele sînt un patrimoniu, noi niște uzufructuari, cu datoria de a le lăsa urmașilor noștri cel puțin intacte ca un capital de utilitate publică, dacă nu vom avea priceperea de a le îmbunătăți”. Tăierile rase sînt expresia spiritului mercantîl, iar regenerarea naturală

promovează conservarea pădurilor montane". La rândul său, M. Tănăsescu, 1894, recomandă ca aplicarea tăierilor rase la noi „să fie precedată de experimentări, pentru a nu risca avuția ce împodobește munții noștri". În același timp, N. G. Popovici, una din figurile marcante ale silviculturii secolului trecut, făcând unele considerații asupra evoluției tratamentelor în Germania și Franța, subliniază și motivează necesitatea experimentării și perfecționării tratamentelor la noi, renunțând la aplicarea mecanică a tăierilor, la modul de stabilire a posibilității, la schematismul în revenirea cu tăieri la 4-5 ani, în cazul tratamentului de codru regulat cu tăieri succesive și stăvilirea aplicării tăierilor rase.

Tot în această perioadă, N. R. Danilescu (1895) propune aplicarea tăierilor de regenerare în grupe, iar la limita superioară a pădurii numai grădinaritul. S-ar părea că aceasta este prima mențiune în literatura noastră privind aplicarea tăierilor în ochiuri cu regenerare naturală sub masiv.

Într-un articol de atitudine, Fl. Davidescu (1898) arată că, în pădurile noastre montane s-a aplicat până în 1885 exploatarea pe parchete cu lăsarea de rezerve într-o formă asemănătoare crîngului compus, iar aceasta a fost înlocuită cu grădinaritul concentrat, dar rezultatele au fost nefaste. După 1889, V. Cirnu-Munteanu a promovat tăierile rase în benzi alterne sau succesive, dar nici acestea nu au fost mai promițătoare. El susține ideile lui N. G. Popovici privind aplicarea grădinaritului pe cupoane mici, iar în regiunile montane, mijlocii și inferioare, a codrului regulat cu două sau mai multe tăieri.

Din 1898, datează și prima prezentare a tehnicii tratamentului cu tăieri în scaun (așa cum era cunoscut și aplicat în Belgia și Olanda), insistându-se asupra aplicării lui în cultura salciei (Magniat și Radianu, 1898) și se precizează bazele teoretice ale aplicării tăierilor rase în benzi la molid (Gh. Teodorescu, 1908).

O mențiune aparte merită articolul lui Al. Lazurian (1902), cu titlul „nici o cultură fără pădure nici o pădure fără cultură", în care definește rolul culturii ca știință care se ocupă cu înființarea, creșterea și îngrijirea arborilor și a masivelor, tinzând spre cea mai mare cantitate și calitate a producției lemnoase. Totodată, combate cu vehemență rolul nefast al pătrunderii capitalului străin care exploata pădurile numai cu gândul la câștig, aplicând tăieri rase, fără nici o grijă pentru viitor.

Începând din 1903, Revista pădurilor promovează cu curaj ideea aplicării conversiunii pădurilor de la crîng la codru și restringerea crîngului în pădurile de foioase, concomitent cu reinstalarea gorunului în pădurile în care a fost substituit de fag și alte foioase. Astfel, P. Antonescu (1904) constatând pagubele pri-

cinuite asupra pădurilor de stejar prin aplicarea crîngului cu rezerve și a crîngului compus, militază pentru convertirea tuturor pădurilor de stejar de peste 40 de ani la codru. La această idee se raliază și I. Guguianu (1906), care propune adoptarea de tratamente diferite în pădurile de stejar, în funcție de compoziția și starea momentană a arboretelor. Criticînd crîngul compus fără adoptarea unor măsuri suplimentare de îngrijire, propune ca pădurile supuse regimului silvic, în care stejarii ocupă peste 4%, să fie tratate numai în codru, prevăzându-se și cheltuielile necesare pentru îngrijirea semințișului instalat și chiar pentru introducerea sa pe cale artificială.

De remarcat că preocupările Revistei pădurilor până la primul război mondial sînt tot mai diversificate, iar în problema regenerării naturale sînt de menționat atitudinile privind alegerea și aplicarea diferențială a tratamentelor pe genuri de păduri și proprietăți, trecerea la exploatarea în regie de către silvicultori (P. Antonescu 1912, I. Fröhlich, 1924; M. Rădulescu 1929), crearea unei rețele corespunzătoare de drumuri pentru a permite perfecționarea aplicării tratamentelor (Gh. Crăciunescu, 1908; D. Klein, 1915), desprinderea mai largă a silvicultorilor de unele canoane rigide impuse prin amenajamente (N. G. Popovici, 1901), sau cu privire la refacerea și innobilarea unor păduri derivate și convertirea crîngurilor compuse, ca și regenerarea lor din sămînță (P. Antonescu, 1910). Totodată, acumîndu-se o experiență concludentă privind aplicarea crîngului compus dar și a tăierilor rase urmate de însămînțare artificială, începînd din 1900 se ridică tot mai multe voci pentru părăsirea completă a acestor practici negative (P. Antonescu, 1914, D. Klein, 1914), iar acolo unde nu se poate renunța la tăierile rase să se procedeze la plantarea de puieți. S-a luat o fermă atitudine împotriva tăierilor rase în munți în zonele de graniță importante pentru securitatea națională (M. Florescu; P. Antonescu, 1916). Începînd din 1919, Revista pădurilor este intens preocupată de unificarea concepțiilor privind aplicarea tratamentelor în fondul forestier al României întregite, cu o suprafață totală estimată atunci de 7.307.688 ha, din care statul deținea 24,1%.

Într-un articol publicat în 1920 (Pădurile din România Mare), P. Antonescu prezintă o largă și competentă analiză a tratamentelor adoptate și aplicate anterior în fiecare din regiunile țării, menționînd atât reușitele cit și nereușitele înregistrate. Sînt semnalate pagubele suferite de păduri în timpul războiului și se menționează direcțiile de continuat, militîndu-se pentru regenerarea naturală din sămînță a pădurilor ca sarcină prioritară.

În perioada 1920-1930 sînt frecvente articolele în care se prezintă rezultatele aplicării tra-

tamentelor în pădurile statului : Al. Ștefănescu, 1921, pentru pădurile din Basarabia, I. Fröhlich, 1924, pentru pădurile din Transilvania, G. P. Antonescu, 1927, pentru pădurile domeniului Gurghiu, M. Rădulescu, 1929, pentru cultura stejarului pedunculat din Cimpia Română ș.a.

După datele prezentate de D. A. Sburlan, 1930, tratamentele adoptate în pădurile statului amenajate în codru cu tăieri rase ocupau: 17%, codrul cu tăieri succesive 31%, codru-grădinarit 5%, crîngul simplu 21% și crîngul compus 4%. Restul de păduri, 12% erau încă neamenajate. Autorul subliniază însă pe bună dreptate că, cu toate eforturile pe plan teoretic de promovare a unor concepții înaintate privind gospodărirea și conservarea pădurilor, în practică, necesitățile regenerării au fost sacrificiate în interesul exploatării. După A. I. Ionescu (1928), crîngul compus, deși era în continuă restrîngere, se mai aplica pe circa 3,5% din pădurile țării.

După 1930 și pînă la cel de-al doilea război mondial și mai ales după crearea Institutului de cercetări forestiere (1933), Revista pădurilor a consacrat mai multe articole rezultatelor obținute prin aplicarea tratamentelor, chiar dacă preocupările pentru regenerarea naturală a pădurii erau subordonate celor destinate instalării pe cale artificială a acestora.

Într-un amplu studiu, A. I. Ionescu (1932), privind ameliorarea, cultura și regenerarea pădurilor, deși recunoaște importanța împăduririlor mai ales în urma acțiunilor abuzive de extindere a tăierilor rase pe suprafețe mari (40 ha), alături de an de an, militează cu fermitate pentru regenerarea naturală, precizînd că este „o greutate aproape insurmontabilă de a mai putea găsi, pe calea regenerării artificiale, tipul de asociație optim pentru o stațiune dată; vechiul tip natural de arboret corespunzător stațiunii fiind dispărut pentru totdeauna după tăierea rasă”. Iar mai departe, subliniază că „regenerarea naturală este singura care utilizează pentru tinerele plante adăpostul arborilor rămași în picioare, pînă la noi tăieri, fiind cea mai indicată în pădurile noastre”. Un loc aparte îl rezervă greșelilor comise în aplicarea tăierilor succesive (tăieri în arborete care nu fructifică, necorelarea tăierii de înșămînțare cu anii de fructificație și trecerea directă, după 4-5 ani, la tăierea definitivă, fără preocupări pentru completarea regenerării naturale). Ținînd seama de starea cu totul necorespunzătoare a unor păduri degradate, ca urmare a abuzurilor comise în exploatarea lor atît la munte cît și la cîmpie, recomandă aplicarea unor lucrări de refacere (dar nu de substituție), conversiunea la codru a crîngurilor din șleauri și chiar din silvostepă, renunțarea definitivă la crîngul compus și aplicarea diferențiată a tratamentelor pe genuri de păduri. Ideea promo-

vării regenerării naturale este susținută și de I. Fröhlich (1933), dar acesta insistă și asupra necesității perfecționării tehnicii tratamentelor și combinarea la nevoie a regenerării naturale cu cea artificială.

În aceeași perioadă, M. Rădulescu (1935), analizînd starea pădurilor de stejar, prezintă experiența Ocolului silvic Țigănești, efectuată după ideile prof. M. Drăcea, care începînd din 1921 a introdus stejarul prin semănătură în ochiuri sub masiv, cu deschidere pînă la 2/3 din înălțimea arboretului și care a condus la rezultate bune, fiind deja extins și la alte ocoale. Poate că din acest experiment, s-au pus bazele aplicării la noi a tratamentului tăierilor progresive pentru pădurile de everceinee, dar cu realizarea regenerării naturale.

De altfel, Revista pădurilor din 1936 consacră două numere problemei regenerării naturale a pădurilor, permițînd mai multor autori să-și exprime opiniile și rezultatele experiențelor privind acest mod de regenerare (P. A. Grunau, M. Rădulescu, Gr. Caminschi, C. D. Ionescu - Birlad, V. Magdaș, C. D. Chiriță, M. Petcuț, M. Popescu, T. Nicoară). Aceasta reprezintă cea mai amplă dezbateri privind problematica și implicațiile regenerării naturale a pădurilor în paginile Revistei pădurilor, atît pînă, cît și după această dată. Ideile de bază promovate în aceste dezbateri se referă la lungimea perioadei de regenerare în pădurile de stejar și gorun și aplicarea tăierilor în ochiuri la aceste păduri (M. Rădulescu), la rolul subarboretului în cazul tăierilor cu regenerare sub masiv și a crîngului compus (Gr. Caminschi), la necesitatea abandonării modului schematic de aplicare a codrului regulat cu două sau trei tăieri, într-o ordine dinainte stabilită și cu fixarea posibilității pe suprafață (C. D. Ionescu-Birlad), la condițiile ce trebuie îndeplinite pentru asigurarea regenerării naturale și necesitatea diferențierii intensității și ritmului tăierii, ca și a valorificării rolului edificator al florei solului în dirijarea regenerării (C. D. Chiriță), la necesitatea imobilării unora din masivele forestiere prin regenerarea combinată, la precizarea tehnicii de aplicare a tăierilor succesive și mărirea perioadei de regenerare în făgete (T. Nicoară). Se pare că reacția puternică de promovare a regenerării naturale a fost generată de adoptarea legii pădurilor de protecție din 1935 și de necesitatea unui echilibru mai judicios între regenerarea naturală și cea artificială.

În disputa dintre adepții regenerării naturale și artificiale intervine și eminentul silvicultor M. D. Drăcea care adoptă o atitudine ce poate fi considerată și acum valabilă: „a lucra imitînd natura; a-i primi darurile cu recunoștință, cînd aceasta nu întîrzie prea mult și cînd corespunde scopurilor noastre și, mai cu seamă, a pune întotdeauna mina, fără întîrziere, cu ener-

gie, cu pricepere spre a grăbi, a ajuta și a dirija acțiunea forțelor oarbe ale naturii spre scopurile urmărite de noi, acesta este principiul silviculturii moderne". Apreciind capacitatea ridicată de regenerare a pădurilor noastre și faptul că cele mai multe proveneau din semințișuri preexistente, sublinia însă faptul că, în practică, adeseori pădurile sînt rău conduse în procesul regenerării. În această perioadă, sînt de semnalat și opiniile valoroase prezentate în legătură cu particularitățile regenerării naturale a bradului (M. Rădulescu, 1943) și o primă încercare de clasificare a tratamentelor din regimul codrului (I. Vlad, 1942).

Tot în perioada antebelică, Revista pădurilor publică o suită de articole într-o altă problemă actuală a silviculturii noastre din acea vreme, problema conversiunii (M. Petcuț, 1939; V. P. Negulescu, 1939; I. Florescu, 1939; I. Moldovan, 1939; M. Gheorghiu, 1939; M. Rădulescu, 1939; I. Vlad, 1942; 1943 ș.a.). Semnificativă este aprecierea făcută de M. Petcuț că, în vreme ce mai toate țările cu o politică forestieră bine definită practică conversiunea de la crîng la codru, la noi se practică încă prea frecvent conversiunea de la codru la crîng, în păduri valoroase de evercinee și de vârste mari, cu consecințe la fel de nefavorabile ca și în trecut. Toți autorii subliniază necesitatea și oportunitatea conversiunii de la crîng la codru, prezintă metodele de conversiune ce pot fi aplicate și pădurile ce trebuie amenajate în conversiune (în special șleaurile), măsurile culturale necesare de adoptat în funcție de starea pădurilor angajate în conversiune, precum și modul cum aceasta se practică în alte țări europene. Idei noi aduce I. Vlad (1942) privind necesitatea diferențierii lucrărilor de conversiune și a celor de transformare, ca două genuri distincte de preocupări, ca și cu privire la conversiunea mixtă prin lăsarea treptată de arborete să îmbătrînescă și parcurgerea concomitentă a altora în regimul ciingului. Se subliniază, de asemenea, necesitatea ca în pădurile angajate în conversiune, exploatările să se facă numai în regie de către stat.

Așa cum sublinia M. Rădulescu (1940), regenerarea naturală a pădurilor a fost în mare măsură dependentă de obligația recoltării anuale a posibilității fixate, dar și de starea în care se găseau pădurile, natura proprietății, calificarea cadrelor, condițiile economice și accesibilitatea în pădure. În aplicarea tăierilor succesive, regenerarea naturală avea de suferit și ca urmare a fixării posibilității pe suprafață și a ordinii de aplicare a tăierilor, nelăsînd libertate silvicultorului să diferențieze tăierile în funcție de mersul fructificației și creșterea semințișului instalat. Mai mult chiar, pînă în 1943 încă nu se făcea distincție între tratamentul tăierilor succesive și progresive și ca urmare,

aplicarea tăierilor succesive în pădurile de evercinee a condus la rezultate total nesatisfăcătoare și la declanșarea unei atitudini potrivnice aplicării acestui tratament. Contribuții și precizări importante aduce M. Drăcea (1944) în privința „tinereturilor preexistente”.

De la apariție în 1886 și pînă în 1944, Revista pădurilor s-a situat pe o poziție de avangardă, preluînd din literatura țării cu silvicultură avansată un fond valoros de idei cu privire la aplicarea tratamentelor, pe care le-a verificat și dezvoltat potrivit specificului pădurilor noastre și condițiilor social economice de la noi, punînd la îndemîna silvicultorilor practicieni un fond teoretic de idei deosebit de valoros, prin care s-ar fi putut soluționa favorabil regenerarea pădurilor.

Din 1944 și pînă în prezent*, în noile condiții social economice create, s-au deschis largi perspective pentru progresul continuu al științei și practicii silvice în genere, prin trecerea pădurilor în proprietatea statului, ca bun al întregului popor (1948), prin zonarea funcțională a acestora (1954), prin amenajarea integrală a fondului forestier, prin aprofundarea cercetărilor tipologice și a celor privind fundamentarea teoretică a tratamentelor și experimentarea aplicării lor potrivit diversității constitutive și stării de fapt a pădurilor, prin elaborarea unor tratate, manuale și lucrări de amplă sinteză privind regimurile și tratamentele, prin formarea unui valoros corp silvic în concordanță cu nevoile reale dictate de gospodărirea rațională și intensivă a pădurilor, prin elaborarea unor instrucțiuni și norme tehnice privind alegerea și aplicarea tratamentelor și altele. În p de peste patru decenii, cercetarea științifică privind regenerarea pădurilor se dezvoltă considerabil, iar Revista pădurilor își îndeplinește cu consecvență rolul de propagator în rîndul maselor de silvicultori a rezultatelor obținute. Prin dezvoltarea permanentă a cercetării științifice și a învățămîntului, a crescut continuu competența corpului nostru silvic, ca și aportul său în soluționarea problemelor majore ale silviculturii, în care regenerarea naturală a pădurii tinde să ocupe un loc din ce în ce mai pregnant.

Într-o primă pericadă, Revista pădurilor a militat activ pentru precizarea doctrinei tratamentelor de care se putea face uz în gospodărirea pădurilor din țara noastră. Pe această linie, sînt de remarcat preocupările privind clarificarea fundamentelor teoretice și a modului de aplicare atât a tratamentului tăierilor succesive cît și a tratamentului tăierilor progresive (Czeck, 1944, V. Cristofovici, 1945; I. Diaconu, 1946; 1948, 1952, 1953; I. Vlad, 1954). În felul acesta s-au clarificat și vechile dispute cu pri-

* Perioada 1944-1985 va fi prezentată mai sumar, dat fiind faptul că ea este bine cunoscută actualei generații de silvicultori.

vire la aplicarea tratamentelor cu tăieri repetate și regenerare sub masiv în pădurile noastre, precizându-se genurile de păduri și modul de aplicare a tăierilor succesive și a celor în ochiuri (A. Rădulescu, 1944, N. Constantinescu, 1950, I. Vlad, 1954, 1957; D. Târziu, 1969; M. Olteanu, 1976 etc.). În plus, din 1964—1966, în baza unor articole publicate în revistă, s-a trecut la introducerea în practică a tăierilor combinate, care au fost totuși exagerat de mult extinse în producție, cu rezultate adeseori negative, ca urmare a lipsei unor suficiente fundamente teoretice și experimentări prealabile ale acestor intervenții.

În același context, în paginile Revistei pădurilor, s-au publicat opiniile unor specialiști privind tratamentul tăierilor succesive în margine de masiv (I. Vlad, 1955), tratamentul tăierilor cuasi-grădinate (I. Gavrilăscu, R. Grigore, 1980), tratamentul codrului grădinarit (I. Popescu-Zeletin, C. Amzărescu, 1953, N. Rucăreanu, 1953, C. Costea, 1962) și mai ales privind lucrările de transformare spre grădinarit (M. Badea, 1966; I. Vlad, 1975; Il. Vlase, 1980, 1982, 1985; I. I. Florescu, 1982, 1985 ș.a.). O atenție specială s-a acordat și problemelor ridicate de dirijarea regenerării naturale a pădurilor de brad (V. Magdas, 1948, N. Constantinescu, 1950), a fagetelor (D. Târziu, 1973, 1982, Gh. Marcu, 1976, I. I. Florescu, Gh. Spirehez, 1979), în pădurile de cvercinee (I. Diaconescu, 1948, St. Purcelean, 1976, N. Constantinescu, 1982, C. Dămăceanu, 1983, I. Ungureanu, 1983, I. Biruscu, 1983), sau a celor de molid (P. Dumitrescu, 1970, P. Ciobanu, 1978, P. Geambașu, 1982). De asemenea, în Revista pădurilor au fost dezbătute opiniile specialiștilor în legătură cu aplicarea tratamentelor bazate pe regenerarea naturală în pădurile cu rol de protecție deosebit și mai ales în cele de interes hidrologic și recreativ (F. Haner, 1956; I. Diaconu, 1957; I. Vlad, 1957; V. Giurgiu, 1976, 1979; E. G. Negulescu, 1979; A. Anca, 1979; R. Dissescu, 1977; St. Purcelean, 1975; I. I. Florescu, 1979; St. Purcelean, L. Petrescu, 1977; I. I. Florescu, I. Damian, 1982).

O mențiune specială se cuvine unor comunicări de amplă sinteză privind promovarea regenerării naturale a pădurilor, ca o condiție esențială pentru creșterea eficienței social-economice a silviculturii românești (V. Giurgiu, 1980) și cu privire la aportul tratamentelor în gospodărirea intensivă a pădurilor (E. G. Negulescu ș.a., 1976, E. G. Negulescu, 1981). Prin

aceste articole, Revista pădurilor a adus un mare aport la reconsiderarea, pe baze noi, a regenerării naturale a arboretelor, după o perioadă în care această metodă a fost mult neglijată.

Chiar dacă în ultimile patru decenii, s-a pus accentul pe regenerare artificială, dictată de necesitatea imperioasă a instalării vegetației forestiere pe terenurile despădurite și degradate, precum și de urgența — uneori exagerată — cu care s-a impus refacerea sau substituirea unor păduri necorespunzătoare structural și funcțional, în paginile Revistei pădurilor s-a subliniat în permanență potențialul superior de regenerare naturală a pădurilor noastre, cu eforturi cât mai mici din partea silviculturii și exploatarei forestiere. În plus, s-a subliniat rolul determinant pe care îl are regenerarea naturală în conservarea la parametri maximi a fondului genetic milenar al patrimoniului nostru forestier, la menținerea stabilității ecosistemice și ameliorarea productivității pădurii, la bararea unor riscuri viitoare de restrângere a diversității structurale a pădurilor cu consecințe imprevizibile asupra stabilității și funcționalității ecosistemelor forestiere cultivate. Revista pădurilor a promovat cu consecvență necesitatea fundamentării științifice cât mai temeinice a modalităților diferențiate de dirijarea regenerării naturale, prin promovarea tratamentelor intensive, dar acest deziderat s-a conturat mai precis în practică abia după intrarea în vigoare a „Programului național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976—2010”.

Revista pădurilor și-a adus o contribuție esențială și la elaborarea și apoi recenzarea unor tratate și lucrări de amplă sinteză, în care s-au valorificat creator rezultatele cercetărilor legate de regenerarea pădurilor precum și în legătură cu definirea, alegerea și aplicarea tratamentelor (E. G. Negulescu, 1957; E. G. Negulescu, Gh. Ciurac, 1959; E. G. Negulescu, I. Damian, 1964; N. Constantinescu, 1973; E. G. Negulescu ș.a., 1973; I. Vlad, L. Petrescu, 1977, I. I. Florescu, 1981, V. Giurgiu, 1982 ș.a.), elaborate prin care cadrele didactice și cercetătorii au contribuit la formarea unei concepții unitare, profund științifice, potrivit condițiilor naturale și social — economice din țara noastră, privind locul și rolul regenerării naturale în acțiunea de instaurare a unei silviculturi intensive în România.

Forest natural regeneration. An activity widely promoted by the Revista pădurilor

The author emphasizes the contribution of the Revista pădurilor between 1886—1985 in solving the problems concerning natural regeneration of forests in Romania.

Even in the first years of publication, the Revista militated for the working out of regeneration methods characteristic of the specific conditions in our country. Generally, stress is laid on restricting the application of clear cutting and coppice. Care was taken in the spreading of selection felling.

During the past time, after a short period of regress, the Revista pădurilor had a great contribution to the promotion of the methods based on stand natural regeneration.

The paper points out the contribution of the Revista pădurilor in increasing the intensity degree of Romanian silviculture.

Problemele îngrijirii și conducerii arboretelor în paginile Revistei pădurilor

Ing. L. PETRESCU
Institutul de cercetări și amenajări silvice

Aniversarea centenarului Revistei pădurilor prilejuește o privire retrospectivă asupra modului în care s-a gândit și acționat și în conducerea arboretelor. Cititorul ia cunoștință cu deplină satisfacție de faptul că în paginile acestei prestigioase publicații a corpului silvic și-au găsit întotdeauna loc, alături de celelalte probleme majore ale silviculturii românești, și problemele referitoare la îngrijirea și conducerea arboretelor. Urmărind conținutul revistei de-a lungul timpului, constatăm că, deși în acest domeniu preocupările au fost mereu în atenția celor ce năzuiau ca pădurile țării noastre să devină tot mai prospere și mai corespunzătoare multiplelor funcții ce le reveneau, materialele publicate ce au avut ca temă „îngrijirea și conducerea arboretelor” nu prezintă o repartizare constantă în decursul timpului. Astfel, de la primul articol apărut chiar din anul înființării revistei (1886) și în care I. Corodeanu își exprima unele opinii referitoare la „Necesitatea aplicațiilor tăierilor de ameliorare la păduri” și pînă în prezent, din totalul de 180 articole ce se referă la probleme de îngrijire și conducere a arboretelor numai 2% au fost publicate în primul pătrar de veac al existenței revistei (1886—1911). În cel de-al doilea pătrar (1912—1936) au fost publicate 8%, în cel de-al treilea pătrar (1937—1961) 28%, iar în ultimul pătrar (1962—1985) 62%. Această prezentă masivă a materialelor referitoare la îngrijirea și conducerea arboretelor în paginile revistei, după 1936, nu este întâmplătoare, căci, așa cum se va vedea, o anumită ierarhizare în abordarea lucrărilor de cultura pădurilor, la scară națională, a fost necesară, prioritatea în prima jumătate de veac (pînă în jurul anului 1936) deținând-o problemele de regenerare, împăduriri, refaceri. Nu numai starea fondului forestier dar și anumite considerente de ordin tehnic (lipsa unui personal bine instruit, lipsa instalațiilor de transport permanente etc.) și mai ales economic (rentabilitatea lucrărilor, asigurarea deșeurilor lemnelor rezultat etc.), explică în bună măsură ordinea de prioritate a acestor activități.

Diversitatea și complexitatea problemei îngrijirii și a conducerii arboretelor este evidențiată de conținutul articolelor, de numeroasele aspecte tratate în paginile revistei, dintre care se pot menționa: rolul lucrărilor de îngrijire în cadrul economiei forestiere, evoluția structurii arboretelor parcurse cu lucrări de îngrijire în comparație cu evoluția naturală a lor, efectele răririi arboretelor asupra creșterii și calității acestora, tehnica conducerii arboretelor în diferite for-

mații forestiere, metode de clasificare a arborilor indicatori folosiți în caracterizarea stării arborilor și a arboretelor, recoltarea lemnului provenit din tăierile de îngrijire și prejudiciile ce apar aduc pădurii cu acest prilej, utilizarea mijloacelor mecanice și chimice în lucrările de îngrijire a arboretelor, îmbunătățirea calității arborilor prin lucrări de elagaj, rentabilitatea lucrărilor de îngrijire, inclusiv căile de raționalizare a acestor lucrări, accesibilizarea interioară a arboretelor, organizarea și planificarea lucrărilor punerea în valoare a produselor intermediare, conducerea unor categorii de arborete cu rețea deosebit, realizări și direcții de cercetare în acest domeniu, terminologie, consfătuiri și schimburi de experiență etc. Nu lipsese din paginile revistei și articole semnate de personalități din domeniul hotare consacrate în acest domeniu, ca Ștefančik (R. P. 8/1970 și R. P. 4/1977), Konoška (R. P. 1/1977).

Deși aspectele tratate în decursul timpului au fost, așa cum s-a menționat, destul de numeroase, o ordonare cronologică a lor este de natură a ne dezvălui evoluția concepțiilor și a realizărilor din acest domeniu, și de a marca anumite date cu profunde semnificații, cu toate că Revista pădurilor nu a constituit singura modalitate de publicitară. Așa, de exemplu, în 1912, Gh. Teodorescu pune pentru prima dată problema unui procedeu de intervenție adaptat condițiilor din pădurile noastre, arătându-se chiar particularitățile procedurii. Despre efectuarea lucrărilor de elagaj găsim referiri începînd din 1937 de folosirea metodelor chimice din 1955, de accesibilizarea arboretelor în perioada lucrărilor de îngrijire din 1966, de conducerea arboretelor periclitate de vînt și zăpadă din 1968, de îngrijirea și conducerea arboretelor de tip grădinarit din 1983 etc. Unele din aceste date au însemnat și priorități românești în problemele respective.

Din multitudinea problemelor și a preocupărilor, a concepțiilor și a realizărilor, vom căuta în cele ce urmează să subliniem cîteva din aspectele mai semnificative ale acestei ample activități.

O primă etapă, la care ne vom referi, cuprinde prima jumătate de secol de existență a revistei, dar și de preocupări ale silviculturii noastre pentru îngrijirea și conducerea arboretelor. Deși numărul articolelor ce au apărut în această primă etapă (1886—1936) a fost relativ redus (circa 10% din numărul total), conținutul lor este deosebit de interesant nu numai prin originalitatea ideilor, dar și prin aspectele abordate și datele ce le conțin.

Parte din articolele de început relevă faptul că, în cele mai multe cazuri avem de a face cu păduri compuse din esențe amestecate, în cari niciuna din lucrările culturale, premergătoare tăierilor de rărituri, nu s-au efectuat" (Gh. Teodorescu, 1912). De asemenea, în articolul intitulat „Ameliorări silvice din punct de vedere cultural și executarea lor în regie" (D. Marcovici, 1915), aflăm o serie de date deosebit de valoroase privind începuturile lucrărilor de îngrijire din țara noastră. Astfel, găsim precizarea că, „în trecut, înainte de anul 1880 nu s-au făcut, ori s-au făcut foarte rar astfel de tăieri". Și mai departe el adaugă: „De la anul 1900 încoace însă, s-au practicat la foarte multe păduri și în diferite regiuni silvice tăieri de curățiri, lămuriri și rărituri". Lipsa unor date statistice care să cuprindă toate tăierile de ameliorare (curățiri, lămuriri, rărituri), executate de la înființarea serviciului silvic constituie, după părerea autorului, un însemnat impediment și propune ca în această direcție să se treacă la stringerea unor astfel de date.

Din același articol aflăm că „primele operațiuni de curățiri și rărituri s-au executat la noi în anul 1884, la pădurea Lunca Arginești din ocolul Butoiești, lucrare executată în regie pe o suprafață de 80 ha". „Tot în această pădure, după 14 ani și anume din 1888 până în 1902 s-au făcut primele tăieri de rărituri, cu care ocazie s-a extras la hectar, în medie, 65 steri". „Au urmat lucrări de curățiri în anii 1895—1898 la ocolul Căscioarele, rărituri în anul 1914 la Ocolul silvic Pirseov și în 1914/15 la Ocolul silvic Tisău". Solicitățile tot mai numeroase de lemn de mici dimensiuni ca și simplificarea formalităților de vânzare a acestuia au condus la intensificarea tăierilor de ameliorare „spre folosul cultural al pădurilor și economic al țării". Până la elaborarea amenajamentelor se propunea „să se facă studii sumare de fiecare pădure sau serie, pentru a se stabili pentru un period de 10 ani, ce anume lucrări de ameliorare comportă masivele". După ce este prezentată tehnica curățirilor și a lămuririlor se trece la rărituri din a căror tehnică reținem că, alegerea momentului de executare a răriturii ca și alegerea arborilor de extras „va fi indicat de necesitatea dezvoltării viguroase a arborilor din etajul dominant". Se recomandă însă evitarea unor intervenții puternice care vor fi în detrimentul arboretului.

Din această perioadă de început, atenția cititorului este reținută de un alt articol semnat de G. Stătescu, în anul 1888, și intitulat „Higiena pădurilor", înțelegând prin aceasta „complexul măsurilor de gestiune, de exploatare, de ameliorare, capabile de a asigura producțiunea maximă". Necesitatea unor reguli în această privință este considerată ca ar constitui un mare câștig pentru țară căci, la acea dată, pădurile statului ocupau aproape jumătate din

toate pădurile românești. Același silvicultor G. Stătescu, referindu-se la lucrările de lămuriri, într-un alt articol, apărut tot în 1888, arată că „nu se poate vorbi de două moduri de a practica lămuriri în codru; nu e decât unul care constă în a opera de odată și în etajul de sus și în cel de jos". Se constată că autorul formula o concepție cu totul originală, ce a fost confirmată în decursul timpului, concepție ce stă și în prezent la baza metodei de rărire selectivă, nu numai din țara noastră, dar și din multe alte țări. Însăși Stătescu revenind după o perioadă de timp necesară clarificării acestei probleme, arăta în 1895 că „intervenițiile în ambele plafoane dau rezultate mai bune".

Într-un alt articol, silvicultorul Gh. Teodorescu (1912), analizând posibilitatea aplicării în pădurile noastre a procedeelor de rărire francez și german ajunge la concluzia că „niciunul din procedeele tipice menționate nu se poate aplica" . . . „La noi, unde speciile de valoare sînt răs-pindite în mod întimplător într-un etaj sau în celălalt, procedeul cel mai bun constă în a degaja coronamentul esențelor de elită, ori care ar fi etajul unde se găsește, în aceste operațiuni fiind conduși întotdeauna de principiul de a nu degoli terenul". Este în fond o confirmare a celor constatate de predecesorul său Stătescu. Aplicînd ca stagiar la școala de silvicultură „procedeul special" pe care l-a gândit spunea: „dacă am procedat bine sau rău, viitorul ne va arăta".

Extinderea mare pe care au luat-o regenerările artificiale după primul război mondial au pus implicit problema primelor lucrări de îngrijire (degajări) pe mari suprafețe, care să asigure dezvoltarea corespunzătoare a speciilor de valoare (Manole Horia, 1932).

Importanța ecologică a subarboretului în pădurile de cimpie este relevată de prof. C. Chiriță încă din 1932.

Din anul 1933 Administrația Casei Autonome a Pădurilor Statului (CAPS) stabilește ca fiecare ocol să execute în cadrul lucrărilor de împăduriri și lucrările necesare de îngrijire până la realizarea stării de masiv.

În ce privește pădurile particulare, I. Paladian (1936), arăta că „până acum cîțiva ani în urmă prin regulamentele de exploatare, afară de foarte rare excepții, nu s-au prevăzut a se face operațiuni culturale, iar cînd au fost prevăzute au fost foarte sumare".

Anul 1936 prilejuiește un amplu bilanț nu numai pentru Revista pădurilor și Societatea „Progresul Silvic", de la a căror existență se împlinea o jumătate de veac, dar și pentru întreaga activitate desfășurată pe tărîmul silviculturii în țara noastră. Cu acest prilej sînt desprînse învățămînte și sînt trasate direcțiile de urmat în viitor. Caracterizînd această îndelungată perioadă ce se încheia, în editorialul intitulat „Semicentenarul nostru" (R. P. 6/1936)

se arată: „A fost o dreaptă și înțelegătoare judecată a unui trecut greu și sbruciumat” ... „in epoca cea mai agitată a silviculturii române, in epoca de tranziție de la pădurea virgină la pădurea cultivată”.

Pentru activitatea de îngrijirea și conducerea arboretelor, anul 1936 reprezintă nu numai un an de bilanț dar și un an de început al unei noi etape, al declanșării unor vaste acțiuni de îngrijire sistematică a pădurilor țării. Iată numai câteva din gândurile ce preocupau în acel an de cumpănă pe silvicultorii noștri: „Opera de refacere a pădurilor trebuie continuată în vederea ameliorării arboretelor. Restanțele de împăduriri s-au sfârșit în multe locuri și în cițiva ani vom fi la zi cu lucrările de împădurire. Problema care se pune acum este îngrijirea și conducerea arboretelor, prin lucrări numite generic „operațiuni culturale” (reținem folosirea pentru prima dată în paginile revistei, sub influența silviculturii franceze, a acestui termen) ... „Această problemă e mult mai dificilă ca prima. Ea cere cunoștințe mai adinci, discernămint și foarte multă conștiinciozitate.

Lucrările trebuie executate cu multă grijă și atenție căci odată făcute, cu greu se mai repară greșala” (Gr. Vasilescu, R. P. 6/1936). De aici înainte Revista pădurilor devine o puternică tribună în sprijinul acestei acțiuni. „Momentul pentru operațiuni culturale se apropie” se afirmă din nou cu simțămîntul datoriei și totodată al răspunderii față de această mare avuție națională și ca atare „există în această privință un mare interes de a fixa ideile în această materie”. Numărul 6 al Revistei pădurilor din anul 1936, număr care este și jubiliar, cuprindea la rubrica „Problemele la ordinea zilei” nu mai puțin de opt articole pe această temă scrise de specialiști din producție sau din administrație. Alte două articole vin să se adauge celor opt, tot în anul 1936. Iată numai câteva din concuziile la care se ajunsese și felul în care urma să se lucreze în viitor (R. P. 6/1936): „Pentru executarea lucrărilor nu se pot da reguli fixe. Silvicultorul trebuie să judece fiecare caz în parte și să intervină de cite ori este nevoie, fără să uite vreodată scopul urmărit”.

„E mai bine ca operațiile culturale să fie făcute mai des și mai slabe, decit rare și puternice” (Gr. Vasilescu). „Intervențiile care acționează numai în etajul dominat sînt considerate ca o „mentalitate nenorocită cu consecințe dezastruoase pentru multe păduri” (Z. Przemetchii).

„Mai bine să nu se cheltuiască energie multă și bani scumpi în lucrări de creare a arboretelor din specii nobile și de mare valoare de viitor, dacă se neglijează lucrările de îngrijirea arboretelor” (T. Nicoară).

V. Cotta, arăta în nr. 9/1936, că, „pentru a da un avînt lucrărilor de operațiuni culturale ne trebuiește o organizare temeinică în acest scop.

Administrația să ne creieze condiții favorabile de muncă care să permită tuturor să execute operațiuni culturale”. Releva la acea dată lipsa de drumuri din regiunea montană unde sînt localizate cele mai multe păduri cit și starea necorespunzătoare a multor păduri din regiunea de cîmpie și de dealuri care „sînt poenite și reclamă mai degrabă să fie refăcute decit rărîte”. Dintre numeroasele propuneri rețin atenția cele referitoare la necesitatea desfășurării lucrărilor de îngrijire pe baza unor programe multianuale, cu sume prevăzute în buget în cadrul unui articol separat, iar ICEF-ul să execute răriri model în diferite regiuni și condiții de arboret.

În următorii ani, după 1936, lucrările de îngrijire cunosc o amplă intensificare pe baza unor programe de lucru anuale. Față de 1936 suprafețele parcurse cu asemenea lucrări (circa 25000 ha), ajung în următorii ani să se dubleze sau chiar să se tripleze. Totuși, rezultatele obținute sînt considerate „modeste”, atît în privința suprafețelor parcurse cit și a volumului de material rezultat (M. Rădulescu, R. P. 1—2/1942). Cauzele erau multiple: starea necorespunzătoare a multora dintre pădurile din regiunea de deal și de cîmpie, lipsa de drumuri, lipsa unui personal instruit.

În perioada 1949—1953 consemnăm apariția primelor două ediții a îndrumărilor tehnice ce se refereau la toate pădurile țării, ca urmare a actului naționalizării din 1948. Pentru îmbunătățirea continuă a acestor îndrumări se propune, printre altele, ca „Revista pădurilor să deschidă o rubrică unde să se dezbată diferitele probleme de operațiuni culturale, cu participarea largă a practicienilor de pe teren” (V. Bakoș, R. P. 1/1956).

Diferite aspecte privind importanța efectuării și intensificării lucrărilor de îngrijire, efectele auxologice ale rării arboretelor, folosirea mijloacelor mecanice sau a celor chimice în aceste lucrări, metodele și particularitățile procesului de exploatare a lemnului provenit din tăerile de îngrijire, sînt numai câteva din preocupările practicii și ale cercetării științifice din anii '50 și '60. Primele rezultate ale verificărilor la scară de producție a îndrumărilor tehnice din 1956 (ed. a treia), verificări ce au avut loc în cadrul ocoalelor experimentale, sînt sintetizate de A. Marian și L. Petrescu în nr. 9/1960 al Revistei pădurilor.

Un eveniment cu o deosebită semnificație din această perioadă l-a constituit Consfătuirea țărilor membre CAER, ținută la București în anul 1960, eveniment consemnat și în paginile revistei (I. Milescu și A. Marian, R. P. 1/1961). Consfătuirea a dat posibilitatea unui valoros schimb de păreri în problema efectuării lucrărilor de îngrijire a arboretelor, relevînd nu numai faptul că la acea dată țările socialiste dispuneau de sisteme bine încheiate privind efectuarea

lucrărilor de îngrijire, adaptate condițiilor naturale și economice ale fiecărei țări, dar în materie de metodă de rărire evidențiază avantajele metodei selective — combinată, în comparație cu metodele fundamentale. Cercetările efectuate în principalele formații forestiere din țara noastră, după 1956, au scos în evidență justetea acestei concepții, care, așa cum s-a precizat mai înainte, a fost formulată și aplicată în silvicultura noastră încă de la sfârșitul secolului trecut.

O mențiune aparte o comportă prezentarea în paginile revistei a primelor lucrări de rărire schematico-selective, efectuate în țara noastră, în renișuri de salcie (St. Bărbat, N. Dragomir, R. P. 5/1962). De asemenea, în 1966 se prezintă rezultatele unor experimente ce au condus la aplicarea, pentru prima dată în țara noastră, a unei noi tehnologii de îngrijire a arboretelor tinere în care extragerile selective au fost precedate de deschiderea căilor de acces (R. P. 3/1966), (fig. 1).

Fig. 1. Cale de acces (2 m lățime), deschisă înaintea primelor lucrări de curățire, într-un arboret de fag (suprafața exp. „Arcalia”, Ocolul silvic ICAS—Lechința; foto: P. Haring).

O încercare temerară de a fundamenta conducerea arboretelor de molid pe coeficientul de zveltețe (raportul h/d) este făcută de P. Ștefănescu (R. P. 7/1970).

Problemele legate de aportul cercetării științifice în acest domeniu, au format obiectul unor materiale deosebit de interesante în care sînt consemnate rezultatele obținute, direcțiile de cercetare, aspecte metodologice (R. P. 4/1970; 10/1971, 6/1981).

Realizarea accesibilității interioare a arboretelor în perioada lucrărilor de îngrijire, metodele folosite în acest scop ca și avantajele ce rezultă sînt prezentate de L. Petrescu în R. P. 2/1972 (fig. 2).

Deși rărirea schematică a fost recomandată încă din 1961 în țara noastră în culturile unicele de plopi, rezultatele unor prime experi-

Fig. 2. Arboret de molid parcurs la timp și în mod corespunzător cu tăierile de îngrijire. Potecile ce au fost deschise facilitează atât lucrările de îngrijire cit și alte activități de gospodărire silvică și turistică (Ocolul silvic Azuga; foto: L. Petrescu).

mentări în această privință sînt prezentate abia în 1973 (C. Stoiculescu, R. P. 2/1973).

Vătămările cauzate arborilor rămași cu prilejul lucrărilor de răriți au constituit o preocupare mai veche în silvicultura noastră (Gh. Ivan, R. P. 3/1966). Totuși, datorită consecințelor deosebit de grave ce apar prin neglijarea acestui aspect, cercetări noi au fost necesare în vederea cunoașterii cauzelor și recomandarea măsurilor ce se impun (L. Petrescu, R. P. 8/1974; 4/1980).

Daunle cauzate de factorii abiotici au fost îndeaproape urmărite în scopul prevenirii lor prin măsuri silvotehnice. Modul de conducere a arboretelor de molid pentru a le mări rezistența la acțiunea vîntului și zăpezii a format obiectul unor cercetări laborioase (L. Petrescu, R. P.

Fig. 3. Aspect dintr-un arboret de foioase, din zona de cîmpie (Ocolul silvic Brănești), parcurs în mod corespunzător cu tăierile de îngrijire selective (foto: Șt. Purceleanu).

lucrărilor de îngrijire, adaptate condițiilor naturale și economice ale fiecărei țări, dar în materie de metodă de rărire evidențiază avantajele metodei selective — combinată, în comparație cu metodele fundamentale. Cercetările efectuate în principalele formații forestiere din țara noastră, după 1956, au scos în evidență justetea acestei concepții, care, așa cum s-a precizat mai înainte, a fost formulată și aplicată în silvicultura noastră încă de la sfârșitul secolului trecut.

O mențiune aparte o comportă prezentarea în paginile revistei a primelor lucrări de rărire schematico-selective, efectuate în țara noastră, în renșuri de salcie (St. Bărbat, N. Dragomir, R. P. 5/1962). De asemenea, în 1966 se prezintă rezultatele unor experimente ce au condus la aplicarea, pentru prima dată în țara noastră, a unei noi tehnologii de îngrijire a arboretelor tinere în care extragerile selective au fost precedate de deschiderea căilor de acces (R. P. 3/1966), (fig. 1).

Fig. 1. Cale de acces (2 m lățime), deschisă înaintea primelor lucrări de curățire, într-un arboret de fag (suprafața exp. „Arcalia”, Ocolul silvic IGAS—Lechința; foto: P. Ilaring).

O încercare temerară de a fundamenta conducerea arboretelor de molid pe coeficientul de zveltețe (raportul h/d) este făcută de P. Ștefănescu (R. P. 7/1970).

Problemele legate de aportul cercetării științifice în acest domeniu, au format obiectul unor materiale deosebit de interesante în care sînt consemnate rezultatele obținute, direcțiile de cercetare, aspecte metodologice (R. P. 4/1970; 10/1971, 6/1981).

Realizarea accesibilității interioare a arboretelor în perioada lucrărilor de îngrijire, metodele folosite în acest scop ca și avantajele ce rezultă sînt prezentate de L. Petrescu în R. P. 2/1972 (fig. 2).

Deși răritura schematică a fost recomandată încă din 1961 în țara noastră în culturile unicele de plopi, rezultatele unor prime experi-

Fig. 2. Arboret de molid parcurs la timp și în mod corespunzător cu tăieri de îngrijire. Potecile ce au fost deschise facilitează atât lucrările de îngrijire cit și alte activități de gospodărire silvică și turistică (Ocolul silvic Azuga; foto: L. Petrescu).

mentări în această privință sînt prezentate abia în 1973 (C. Stoiculescu, R. P. 2/1973).

Vătămările cauzate arborilor rămași cu prilejul lucrărilor de răriri au constituit o preocupare mai veche în silvicultura noastră (Gh. Ivan, R. P. 3/1966). Totuși, datorită consecințelor deosebit de grave ce apar prin neglijarea acestui aspect, cercetări noi au fost necesare în vederea cunoașterii cauzelor și recomandarea măsurilor ce se impun (L. Petrescu, R. P. 8/1974; 4/1980).

Daunele cauzate de factorii abiotici au fost îndeaproape urmărite în scopul prevenirii lor prin măsuri silvotehnice. Modul de conducere a arboretelor de molid pentru a le mări rezistența la acțiunea vîntului și zăpezii a format obiectul unor cercetări laborioase (L. Petrescu, R. P.

Fig. 3. Aspect dintr-un arboret de foioase, din zona de clupie (Ocolul silvic Brănești), parcurs în mod corespunzător cu tăieri de îngrijire selective (foto: Șt. Purecean).

6/1968; L. Petrescu și R. Dissescu, R. P. 4/1978; R. Ichim și I. Barbu, R. P. 3/1979).

Pentru executarea unor lucrări de îngrijire de calitate mai bună au fost formulate o serie de propuneri privind criteriile de clasificarea arborilor din arboretele de foioase, precum și modul în care este indicat să se aplice rărirea selective bazate pe arbori de viitor (Gh. Ciumac, R. P. 3/1974 și 8/1971) (fig. 3 și 4).

Fig. 4. Exemplar de valoare, de carpen, provenit din sămînță, selecționat prin lucrări de îngrijire consecvent aplicate (Ocolul silvic Sighișoara, U.P. Bendorf: foto Gh. Ciumac).

În cuprinsul revistei întâlnim adesea atitudinea fermă, critică, a unor silvicultori împotriva unor tendințe sau practici necorespunzătoare, manifestate în lucrările de îngrijirea arboretelor, ca de exemplu: extragerea cu prioritate a arborilor ajutători aflați în plafonul sau în etajul inferior al arboretului (Z. Przemęchii, R. P. 6/1936; Gh. Ciumac, R. P. 4/1965); extragerea subarboretului (Gr. Vasilescu, R. P. 1/1963); deschiderea marginilor de masiv la răriri (I. C. Demetrescu, R. P. /1939); folosirea în exclusivitate a numărului de arbori ca indicator în lucrările de răriri (Gh. Ciumac, R. P. 3/1980).

Întrucît în curînd urmează să se treacă la redactarea unor noi îndrumări tehnice oficiale, deci la o completare și îmbunătățire a îndrumărilor tehnice din 1966 (ediția a patra), unele sugestii și propuneri în acest sens au fost prezentate în paginile revistei (L. Petrescu, R. P. 2/1979; V. Stănescu, R. P. 3/1977).

Programul național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976—2010 a prevăzut, în lumina directivelor de partid și de stat, și în domeniul lucrărilor de îngrijire a arboretelor măsuri concrete menite să contribuie la ameliorarea continuă a funcțiilor de producție și a celor de protecție a pădurilor. Programul prevede sporirea suprafețelor ce se parcurg cu tăieri de îngrijire de la 1,3 milioane în 1975 la circa 2 milioane în anul 2010. Pe lângă prevederile cantitative, programul subliniază atenția ce va trebui acordată calității lucrărilor, precum și unor tehnologii mai eficiente (R. P. 1 și 2/1976). Dealtfel, mare parte dintre lucrările publicate după 1976 abordează problemele în strînsă legătură cu prevederile programului național. Așa, de exemplu, pot fi citate articolele: „Contribuția tăierilor de regenerare și îngrijire la realizarea structurilor adecvate pădurilor cu rol polifuncțional (St. Purceleanu și L. Petrescu, R. P. 1/1977); „Unele aspecte privind armonizarea cerințelor silviculturale și ale exploatărilor forestiere la efectuarea tăierilor de îngrijire (L. Petrescu, R. P. 6/1978); „Considerații privind adaptarea tehnologiilor de exploatarea pădurilor la cerințele tratamentelor și ale operațiunilor culturale” (H. Furnică, R. P. 6/1978); „Unele aspecte silvotehnice de importanță majoră pentru progresul silviculturii” (N. Constantinescu, R. P. 1/1979); „Productivitatea pădurilor și aportul silvotehnicii” (E. G. Negulescu, R. P. 4/1981).

Unele aspecte referitoare la conducerea anumitor categorii de arborete cu structură complexă (grădinarită) sau cu rol de protecție deosebit au fost prezentate în ultimii ani (N. Constantinescu, R. P. 4/1982; I. I. Florescu și I. Damian, R. P. 1/1982; I. Vlad R. P. 2/1983). În concluzie, se poate afirma că Revista pădurilor a reușit ca, în decursul celor o sută de ani de existență, să redea principalele preocupări, concepții și realizări ale silviculturilor din țara noastră în problemele vizînd îngrijirea și conducerea arboretelor. Realizările remarcabile obținute în gospodărirea rațională a fondului forestier sînt evidențiate și de suprafețele parcurse anual cu lucrări de îngrijire. Este suficient de a arăta că suprafețele parcurse cu asemenea lucrări au crescut treptat de la 600 mii ha, în 1951 la 1,3 milioane ha în 1980. Corespunzător, ponderea masei lemnoase recoltată prin tăieri de îngrijire a crescut de la 5%, cit reprezentă în 1951 din masa totală recoltată, la circa 25%

în 1980. Intensificarea lucrărilor de îngrijire a fost posibilă și ca urmare a dotării în mod susținut a pădurilor cu drumuri forestiere, acțiune începută în pădurile statului încă din 1941 (M. Rădulescu, *Revista pădurilor* 1—2/1942). Chiar din anii '60 se pune problema ca la dimensionarea viitoarelor combinate pentru prelucrarea complexă a lemnului să se țină seama și de potențialul industrial al masei lemnoase provenită din efectuarea tăierilor de îngrijire (V. Giurgiu, *Revista pădurilor* 9/1960).

Care and tending of stands activities widely promoted by the *Revista pădurilor*

The papers published during the first half of the century (1886—1936) in the *Revista pădurilor* are valuable for the originality of the ideas and data they comprise, although they represent only about 10% of the titles. After 1936 once tending of stands is intensified in Romania, the articles published are more and more frequent, reflecting the concern and achievements in the field.

Even since the first tending operations were carried out, one should point out the organization and improvement of adequate stand tending systems, characteristic of the biocological particularities of Romanian forests and economic ends aimed at.

The application of selective thinning acting on the whole stand profile as well as of systematic (mechanical) selective thinning, a network of strip roads in young stands, the utilization of the stability factor (the relationship between height and diameter) in tending of stands, are only some of the achievements and conceptions where Romanian silviculture holds top position.

Din paginile Revistei pădurilor

Parcurile noastre naționale și rezervațiile științifice trebuie să fie croite pe o veșnicie, ca să și poată împlini marea misiune științifică culturală, națională și economică. Trebuie să fie puse la adăpost de fluctuațiile intereselor vremelnice.

Ne trebuie deci înainte de toate o lege specială pentru protecțiunea naturii, care să consolideze rezultatele dobândite, care să permită și de aci înainte, ca ființe rare, speciile vegetale și animale amenințate cu distrugerea, să fie protejate cât mai efectiv.

Această lege va înființa o Comisie a Monumentelor Naturii, alcătuită din cîțiva specialiști (zoolog, geolog, botanist, geograf, turist, silvicultor), duni cunoscători ai acestei probleme. Va înființa și un oficiu, care se va ocupa de tehnica și executarea protecției efective.

Preocuparea cea mai mare a viitorului apropiat, trebuie să fie însă studiul științific al teritoriilor rezervate. Pe lângă studiul exact al condițiilor fizice, meteorologice-climatologice din parcuri și rezervații, flora și fauna, dar mai ales complexul vegetației și al vieții animale trebuie supusă observațiilor continue, permanente, de lungă durată, pentru a surprinde legile de organizare ale tovărășiilor vegetale, lupta între competenții tapetului vegetal, succesiunile vegetale, deci tot ce poate interesa pe un fitosociolog.

Acad. Al. Borza
(*Revista pădurilor*, 1927, paginile 219—220)

Urmărind paginile revistei în decursul celor o sută de ani putem desprinde cu deplină satisfacție că, prin valoroasele contribuții de ordin științific și practic aduse de cei care au lucrat și lucrează în acest domeniu, ca și prin experiența îndelungată a unităților noastre din producție, se poate evidenția cristalizarea și perfecționarea unui sistem propriu de îngrijire și conducere a arboretelor, izvorit din realitățile pădurilor românești, ca și formarea unei adevărate școli românești în acest domeniu.

Un rol important în protecția monumentelor naturale revine forestierului care este cel dintîi căruia îi incumbă datoria de a se ocupa cu protecțiunea peisajelor, deoarece în păduri, de solul, cu plantele și animalele ce cuprind, se păstrează încă urme de viață primitivă și tot în ele locuri care din punct de vedere al pitorescului trebuie păstrate ca niște adevărate relieve ale trecutului.

Nimeni nu s-a interesat la noi de conservarea monumentelor firești, nimeni n-a luat vre-o măsură ca să păstreze integritatea comorilor de frumusețe care odinioară impodobeau cu atîta profunzime frumusea noastră țară.

Prof. P. Antoneseu
(*Revista pădurilor*, 1908, pag. 118)

Am simțit mai mult ca oricînd rolul Revistei pădurilor în procesul de formare științifică și practică a noastră, a celor ce ne-am legat viața de aceea a pădurilor. Acestea toate fiindcă *Revista pădurilor* a servit, încă de la începutul lor dibuitor, activitățile forestiere, pe care le-a ajutat să se afirme și să se cristalizeze și, în același timp, pentru că a rezistat timpului pînă astăzi ca unica revistă forestieră; așa că ea este singura păstrătoare și, totodată, reflectoarea a tot ceea ce a fost și este gîndire și activitate în silvicultura românească.

Prof. G. Eliescu
(*Revista pădurilor*, nr. 11, 1956)

Problemele regenerării artificiale a arboretelor tratate în coloanele Revistei pădurilor

Dr. doc. ing. GH. MARGU
Institutul de cercetări și amenajări silvice
Ing. S. DIACONESCU
Ministerul Silviculturii
Prof. dr. ing. I. DAMIAN
Universitatea din Brașov

Aniversarea a 100 de ani de existență a Revistei pădurilor constituie un eveniment de seamă în dezvoltarea silviculturii din țara noastră, o ocazie fericită de a valorifica cât mai bine ideile de progres din bogata moștenire care ne-a rămas tipărită în paginile revistei.

Problemele regenerării artificiale a pădurilor, cu multiplele aspecte pe care le conțin: seminte forestiere, pepiniere silvice, compoziții, scheme și tehnologii de împădurire și de întreținere a culturilor, tehnologia de împădurire cu specii forestiere autohtone și exotice, culturi forestiere speciale, selecția și ameliorarea speciilor forestiere, mecanizarea lucrărilor de împădurire, creșterea productivității pădurilor prin lucrări de împădurire (refaceri de arborete degradate și slab productive, extinderea răsinoaselor și împăduriri cu specii repede crescătoare, culturi intensive pentru producerea de biomasă în scopuri energetice, sint larg analizate și dezbătute în paginile revistei. Aproape că nu există an sau chiar număr al revistei în care problema regenerării artificiale să nu fie tratată dintr-un anumit unghi de vedere. O privire mai cuprinzătoare impune o analiză pe etape și pe domenii care se referă la regenerarea artificială a pădurilor.

Prima etapă începe de la apariția Codului silvic (1881) și fondarea Societății „Progresul Silvic”, avind ca organ publicistic Revista pădurilor (1886) până la primul război mondial (1916 – 1918).

Necesitatea, scopul și condițiile de aplicare a regenerărilor artificiale sint elocvent conturate și precizate în primele pagini ale Revistei pădurilor (1886 – 1887) de către G. Stătescu care scria: „Această datorție, sau mai bine zis această obligațiune care ni se impune, este nu numai de a îngriji de pădurile existente, conservându-le și ameliorându-le, dar chiar de a le crea din nou unde necesitatea este simțită. La noi, afară de multele poeni care se formează și se măresc continuu prin masive și a căror împădurire ar fi de dorit. ... prin mijloace artificiale — sint multe terenuri care reclamă plantațiunea”.

Chiar în primul an al revistei se pune accentul pe rolul experimentului în silvicultură (V. C. Cîrnu Munteanu, R. P., 1886). Primele observații în vederea efectuării regenerărilor artificiale sint cele fenologice inițiate de St. C. Hepites, care au continuat a fi publicate în paginile revistei, cu unele întreruperi. Tot ea un sprijin al culturii forestiere a fost și publicarea

unor observații climatologice interesind regenerarea artificială, apărută în revistă timp îndelungat. În anul 1888 se publică un articol referitor la „Experiențe relative la influența greutății semintelor de molift asupra dezvoltării plantulelor”.

Experiența dobîndită pînă la apariția Revistei pădurilor, în domeniul regenerărilor artificiale, este publicată de către M. A. Delagorj în articolul „Istoricul împăduririlor și rezultatele obținute” (R. P., 1893). În 1884 se înființează pepinierele de salcîm de la Piscul Tunari și Ciupereni, astfel că plantațiile masive încep în 1885. Tot în acest timp, s-au efectuat plantațiile de la Lacul Sărat (Brăila) și au început primele împăduriri în diferite locuri din Bărăgan și Dobrogea (Comarova — Neptun) (N. R. Danilescu, R. P., 1893). Lui Iulia Moldovan i-a revenit meritul de a efectua plantații de salcîm pe soluri grele din Dobrogea, după o desfundare profundă a solului.

O campanie de mare amploare o constituit-o împădurirea poienelor și refacerea arboretelor rărîte din pădurile degradate ale țării. „Împădurirea poienilor — seria în 1988 Th. Petraru — oferă avantajul de a face să dispară din masive întreruperile ce le sint foarte prejudiciabile”. Tot el ridică problema semănăturilor directe și a pregătirii prealabile a solului. Împădurirea poienilor, seria Th. Petraru, poate fi asigurată „în multe cazuri prin însămintarea directă. O oarecare preparație anterioară a terenului negreșit în acest caz este indispensabilă”. În 1889, G. Melinescu face calculul rentabilității „plantațiunilor în poiene”, iar C. Orescu publică în 1894 „Benefacerile împăduririlor față de criza agricolă”.

În prima etapă de dezvoltare a Revistei pădurilor, neexistînd organizată cercetarea științifică, contribuțiile originale în domeniul regenerărilor artificiale au fost mai reduse. În schimb s-a publicat în numeroase pagini o bogată documentare științifică după revistele de specialitate străine.

În baza experienței proprii și din alte țări, se publică din primii ani un calendar lunar al lucrărilor legate de regenerările artificiale privind: pregătirea terenului, culegerea, prelucrarea, conservarea și stratificarea semintelor, instalarea și îngrijirea culturilor din pepiniere, executarea lucrărilor de împăduriri prin plantații, semănături directe (I. C. Eleutherescu, R. P., 1889).

Din numeroase articole relese clar preocuparea consecventă de adaptare a experienței străine la specificul țării noastre. P. S. Antonescu Remus, îndeamnă încă din primele pagini ale revistei „să continuăm să dovedim că ... observațiuni speciale raportate la climă, sol și esențele din țara noastră, dau naștere la o cultură specială, proprie ei”. În legătură cu „semințele păduresci” se arată că „pentru a face plantațiuni, am recurs iarăși la țările străine, parcă pădurile țării noastre nu ar fi în stare să dea semințe tot atât de bune ca și cele din țările de unde importăm” (fără autor, R. P., 1890). În 1983, N. R. Danilescu se referă la „Mașinile de semănat și repicat esențele forestiere”, iar în 1897, F. Davidescu publică un articol despre prima uscătorie de conuri înființată în țara noastră.

Rezultatele negative obținute în regenerarea pădurilor prin aplicarea grădinaritului concentrat, cringului compus și cringului simplu, care totuși în prima fază au însemnat un progres al silviculturii la noi, au determinat o serie de silvicultori luminați să pornească în paginile revistei o campanie susținută de combatere a aplicării în pădurile țării a tratamentelor de mai sus. S-a început o polemică aprigă asupra aplicării grădinaritului încă din 1881 (P. S. Antonescu Remus), care a continuat pînă pe la 1903, incluzîndu-se aci și atitudini față de regenerarea artificială.

N. G. Popovici recomandă grădinaritul pe cupoane mici pentru zonele înalte de munte, codrul regulat pentru zonele montane, mijlocii și joase, iar V. Cîrnu Munteanu tăierile rase în benzi succesive sau alterne.

N. Davidescu propune, avînd în vedere circumstanțele economice și în special lipsa căilor de comunicație, în subzona molidului să se taie pădurile în parchete regulate, însămințîndu-se în urma intervențiilor artificiale cu molid. Pe terenuri accidentate, N. Davidescu propune aplicarea grădinaritului.

P. Antonescu propune să se generalizeze aplicarea grădinaritului atît în pădurile de rășinoase, fag cu rășinoase și de fag, fără a exclude experimentarea pe scară redusă și a celorlalte tratamente. Constatările făcute pe teren au arătat că unde s-a aplicat tratamentul codrului grădinarit, arboretele rămase în picioare au fost grav dăunate cu ocazia exploatărilor. Pentru a remedia aceste deficiențe în pădurile de molid, N. R. Danilescu, V. Cîrnu Munteanu și Fl. Davidescu propun aplicarea tăierilor rase (R. P., 1890—1902). După o polemică îndelungată și susținută în revistă, ca urmare a observării efectelor negative ale aplicării grădinaritului, se mărește numărul adepților tăierilor rase în molidșuri. N. G. Popovici propune pentru arboretele amestecate de fag cu rășinoase, tratamentul codrului regulat, care în practică s-a introdus ceva mai tîrziu.

Tot în această etapă, după îndelungata luptă contra celor care susțineau cringul compus, s-a ajuns la concluzia generală că pădurile astfel tratate trebuie convertite la codru. În decursul acestei operații s-a propus să se scoată rezervele deteriorate, iar regenerarea să se

Fig. 1. Plantație de salcîm, varietatea „Oltenicu”, Ocolul silvic Poiana Mare.

face de preferință din ghinda obținută de la stejarii valoroși. O idee valoroasă a fost și aceea de a nu se renunța la fag ca specie de amestec.

Soluțiile propuse de Al. Lazurian, în 1908, privind intervențiile artificiale pentru înobilirea făgetelor exprimă concepții ce nu diferă prea mult de cele din zilele noastre. El recomandă „a se introduce în pădurile de fag prin mijloace posibile și pe scară cît mai întinsă specii mai valoroase și anume prin plantațiuni cu puiței mai mărișori ... stejarul și bradul să se cultive în pileuri deosebite, ochiurile și rariștile se vor planta cu puiței de pin, de molid și de larice, iar pe locurile mai fresce să se introducă palhin, frasin, ulm etc., rămînînd spațiile dintre ele (cam o jumătate din suprafața pădurii), a se regenera cu fag”. În acest articol apare pentru prima dată ideea îmbinării regenerărilor naturale cu cele artificiale, ținîndu-se seama atît de cîrîțele ecologice cît și de cele economice ale culturii pădurilor.

Pentru pădurile de stejar, I. Gugueanu recomandă în 1910 ca: „oriunde avem masive înaintate în vîrstă și lipsite de un semînțis natural... să se procedeze mai înainte de începerea exploatării, cu însămințarea în cuiburi cu ghindă”.

Iuliu Moldovan este un precursor al introducerii exoticelor în țara noastră. În scopul propagării acestor idei el introduce în arboretul de la Ocolul silvic experimental Mihăești o mulțime de specii exotice, care vor forma obiectul unor valoroase studii și învățăminte mai tir-

ziu. Tot în această etapă se dau indicații pentru introducerea castanului (V. Goleșcu, R. P., 1908).

În rezumat, etapa descrisă (1886—1918) reprezintă o perioadă de frământări, de clarificare a problemelor, de exprimare de atitudini, de propagare a cunoștințelor silvice, de adaptare a cunoștințelor asupra culturii speciilor forestiere la realitățile spațiului geografic și social al țării, de formulare a principiilor fundamentale ale regenerării artificiale. Se poate spune că începând cu această etapă s-a creat tradiția silviculturii românești.

Etapa a doua se consideră că începe odată cu terminarea primului război mondial (1918) și durează până la actul istoric de la 23 august 1944, prelungindu-se până la naționalizarea pădurilor (1948). Prin desăvârșirea unității naționale, s-a lărgit sfera de activitate în domeniul regenerării pădurilor, prin preluarea experienței cistigate în provinciile locuite de români. S-a aplicat tratamentul codrului regulat în pădurile de amestec de foioase cu rășinoase, intervenindu-se într-o anumită proporție și prin regenerări artificiale. În cimpurile joase ale Transilvaniei și în luncile râurilor s-au putut vedea unele plantații reușite de stejar și alte foioase, iar din Banat s-au răspândit metodele de refacere a arboretelor de foioase. În această etapă se observă trecerea de la silvicultura bazată în principal pe regenerarea naturală la aceea a predominării regenerărilor artificiale, îndeosebi în pădurile de rășinoase.

În etapa 1919—1944, s-au parcurs cu lucrări de împădurire 330 000 ha (Gh. Marcu, R. P., 1973).

O personalitate marcantă a silviculturii românești în această etapă a fost prof. M. Drăcea (1885—1958), un enciclopedist, un promotor de idei pentru cultura intensivă a pădurilor, care arăta „După încordări puternice, foarte laudabile, dar periodice și nesustinite, corpul silvic și-a găsit în sfârșit calea cea dreaptă, largă și fără hopuri în materie de regenerări artificiale întii, naturale ulterior, spre cultura rațională a pădurilor... S-a făcut totul în materie de regenerări și împăduriri? Nu! Sintem departe de aceasta. Dar s-a făcut ceea ce era mai esențial: s-a rupt puterea inerției, s-a declanșat mișcarea, s-a creat tradiția și s-a dobândit încrederea. Și atât este suficient, pentru dezvoltarea ulterioară a ideii... (R. P., 1936).

Lipsa unei literaturi de specialitate românești a fost în mare măsură suplinită de Revista pădurilor, care oferea în spații largi informații științifice. În paginile ei încep să apară tot mai multe articole în care nu lipsese contribuțiile originale ale autorilor, urmînd fundamentarea pe realități a metodelor și tehnicilor de regenerare artificială a pădurilor noastre. Astfel, sint de amintit articolele privind „Regenerarea artificială a pădurilor în legătură cu zonele naturale

de vegetație ale speciilor din România” (M. Rădulescu, R. P., 1931), „Observațiuni asupra regenerărilor artificiale în special de molid în regiunea de munte”, (C. G. Georgescu și Ionescu — Birlad, R. P., 1931), „Mania molidului și consecințele ei pentru pădurile noastre (I. Frölich, R. P., 1936) ș.a.

Succesele obținute în acțiunea de extindere a saicimului prin cultură, mai cu seamă în condiții staționale extreme, oferă un cîmp larg de cercetare și de precizare a unei valoroase specii

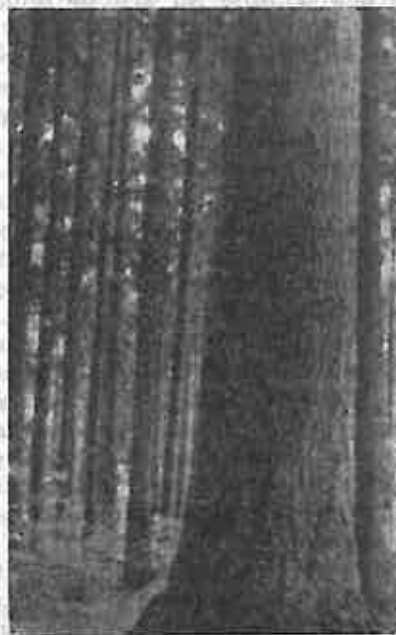

Fig. 2. Plantație de molid în afara arealului în amestec cu douglas, în regiunea de dealuri, Pădurea Voila, Ocolul silvic Cîmpina.

exotice (P. Euculescu, R. P., 1919; R. Giurescu, R. P., 1925; P. Antonescu, R. P., 1925; I. Popescu — Zeletin, R. P., 1933; C. D. Chiriță, R. P., 1933). Totodată numeroși autori (T. Nicoară, R. P., 1925; C. G. Georgescu, R. P., 1935; M. Petcuț, R. P., 1936; E. Negulescu, R. P., 1936; M. Drăcea, R. P., 1937; A. V. Rădulescu, R. P., 1937; At. Haralamb, R. P., 1937; A. Rădulescu, R. P., 1938; H. Czopplelt R. P., 1939; M. Böhm, R. P., 1939 ș.a.), au publicat articole privind cultura altor specii exotice în țara noastră, oferind astfel sprijin practicii silvice în efortul depus pentru ridicarea productivității pădurilor și crearea de spații verzi. Nu lipsesc nici preocupări privind alegerea speciilor pentru culturi forestiere (G. Năstăsescu, R. P., 1936), sau cultura unor specii autohtone valoroase cum ar fi, de exemplu, stejarul (M. Petcuț, R. P., 1936; M. Rădulescu, R. P., 1935—1940).

Pe linia acțiunii de ridicare a productivității pădurilor se face tot mai mult simțită nevoia intervențiilor artificiale sau lucrări de refacere sau substituție a arboretelor degradate, slab

productive. Soluții tehnice în acest sens sînt date de: St. Dumitrescu Gîrbovi (R. P., 1924), I. Frölich (R. P., 1933), I. Dăscălescu (R. P., 1936), A. C. Chirișescu (R. P., 1936), inclusiv pentru pădurile din luncile inundabile ale Dunării, P. Ioan (R. P., 1922, 1924, 1926 și G. Vasilescu, R. P., 1936).

În domeniul seminologiei forestiere apar în Revista pădurilor o serie de articole referitoare la prelucrarea sau păstrarea semințelor (I. C. Ionescu, R. P., 1923; N. Pașcovici, R. P., 1929; I. Marinescu, R. P., 1936, 1937; Al. Chirișescu, R. P., 1936; M. Rădulescu, R. P., 1937; I. Diaconescu, R. P., 1937; I. Dumitrescu, R. P., 1937; J. Filipovici, R. P., 1941, ș.a.), iar altele cuprind rezultatele unor cercetări privind germinarea semințelor și stimularea acestui proces (C. C. Georgescu, R. P., 1928, 1937; M. Petcuț, R. P., 1931). Demne de remarcat sînt și unele recomandări privind selecția speciilor forestiere (Z. A. Przemetchi, R. P., 1934; N. I. Bretean, R. P., 1937).

În domeniul culturilor în pepiniere, apar, de asemenea, o serie de articole care tratează aspecte tot mai diverse ale tehnologiilor de producere a materialului de plantat. Dintre acestea, rețin atenția cele care oferă soluții tehnice cu caracter de noutate, cum ar fi, de exemplu, aplicarea asolamentului (C. C. Georgescu R. P., 1928); repicajul (I. Frölich, R. P., 1931) și folosirea stratului protector (V. Vasiliu, R. P., 1932).

Din cele prezentate mai sus, rezultă că în a doua etapă de dezvoltare, Revista pădurilor acordă spații largi problemelor de regenerare artificială. Pentru a marca importanța acestor preocupări primul număr al revistei din 1936, publică în exclusivitate articole referitoare la semințele forestiere, pepiniere, semănături și plantații.

Pentru a marca concepția etapei respective asupra regenerărilor artificiale sau naturale, vom cita câteva fraze din articolul lui M. Drăcea „Considerațiuni asupra tineretărilor prezente, care serie:

„A lucra imitînd natura, a-i primi cu recunoștință darurile, cînd acestea nu întirzie prea mult și cînd corespund scopurilor noastre, și mai cu seamă a pune întotdeauna mîna, fără întirziere, energie, cu pricepere spre a grăbi, a ajuta și a dirija acțiunea forțelor carbe ale naturii scopurilor urmărite de noi, acesta este principiul silviculturii moderne” (R. P., 1944). De aici reiese pregnant necesitatea imbinării regenerărilor naturale cu cele artificiale, idee care își va găsi mai tirziu, în etapa actuală, aplicarea în funcție de starea arboretelor, pe formațiuni forestiere, grupe ecologice și tipuri de pădure.

Se poate concluziona că rolul indeplinit de Revista pădurilor în această perioadă a fost

acela de a oferi un spațiu larg confruntării ideilor și practicilor silviculturale din toate provinciile țării, permițîndu-se astfel sintetizarea specificului național al silvotehnicii românești.

Fig. 3. Arbore plus de suceleim — Rezervația științifică Tunari (Oltenia) I = 36,5 m.

Pe lângă stabilirea bazelor naturaliste ale regenerărilor artificiale s-a deschis totodată și un câmp larg de investigații pentru selecția speciilor forestiere.

Etapa a treia (1944 și pînă în prezent, este epoca cea mai fertilă în problema regenerărilor artificiale. Din paginile revistei (Gh. Marcu, R. P., 1973) și din datele publicate în Anuarul statistic al R. S. România”, rezultă că din anul 1949 și pînă în prezent s-au efectuat lucrări de împăduriri pe o suprafață de peste 2,5 milioane hectare. Realizarea unui volum de împăduriri de așa proporții, este susținută în revistă printr-un mare număr de articole, care tratează probleme teoretice și practice în toate domeniile care înglobează regenerarea artificială. Astfel, în domeniul tehnologiei de recoltare, prelucrare și păstrare a semințelor forestiere, importante contribuții aduc: I. Lupe (R. P., 1948, 1951, 1960); A. Mașcan (R. P., 1951); A. Chirișescu (R. P., 1954); Violeta Enescu (R. P. 1954, 1957, 1965, 1968, 1980); Val. Enescu (R. P., 1954, 1957, 1978, 1979, 1980); M. Damian (R. P., 1957, 1974); Ana Mihalache (R. P., 1974); I. Damian (R. P., 1957, 1962, 1963, 1964, 1966, 1971); C. Lăzărescu (R. P., 1957, 1958); I. Vlase (R. P., 1957, 1968, 1970, 1972, 1974, 1981); Z. Spîrchez (R. P., 1957); D. Varga (R. P., 1960); Em. Maioreșcu (R. P. 1961, 1962), Sabina Rădulescu (R. P., 1961); Filofteia Negruțiu (R. P., 1962, 1964, 1971); V. Chiru (R. P., 1962, 1963); Lucia Voinescu (R. P., 1972, 1974); Zenovia Dobrescu (R. P., 1978); P. Ciobanu (R. P., 1981); V. Bolea (R. P., 1982) ș.a.

Pentru asigurarea unei calități corespunzătoare a semințelor forestiere, de depozitare și conservare a acestora, s-au creat laboratoare pentru controlul semințelor forestiere pe lângă Institutul de cercetări și amenajări silvice. Începând cu anul 1966 s-a amenajat la Brașov

Fig. 1. Aspect dintr-o pepiniară centrală.

un depozit de interes republican dotat cu instalații frigorifice pentru păstrarea semințelor de rășinoase pe termen lung, iar în anul 1969 s-a dat în funcțiune o uscătorie modernă pentru conurile de rășinoase (Gh. Marcu, R. P., 1973). Mai remarcăm unele articole din revistă cu recomandări pentru păstrarea semințelor de foioase pe termen mai lung: Il. Vlase pentru jir (R. P., 1974); Gh. Marcu pentru ghindă (R. P., 1982).

Ca preocupări mai noi, care sînt tot mai frecvent tratate în paginile revistei vom aminti: cartarea semiologică a arboretelor (Val. Enescu, I. Vlad și V. Bakoș, R. P., 1966), producerea și utilizarea în cultură a materialelor forestiere genetice ameliorate (Val. Enescu, R. P., 1967, 1978, 1979).

Tehnologia producerii puietilor forestieri în pepiniere cu importante precizări privind: epoca optimă de semănare, norme de semănare, tehnica de semănare, îngrijirea culturilor, butășiri, înmulțirea vegetativă, mecanizarea lucrărilor ș.a. sînt larg tratate în paginile revistei prin articolele lui St. Rubțov (R. P., 1952, 1954, 1955, 1960, 1964, 1966, 1967); Val. Enescu (R. P., 1954); I. Vlad (R. P., 1954); C. Bindiu (R. P., 1955, 1973); N. Costică (R. P., 1957); Zenovia Dobrescu (R. P., 1973, 1978); Antoaneta Bolea și V. Bolea (R. P., 1972); Lucia Voinescu (R. P., 1973); Gr. Radu și V. Bakoș (R. P., 1973); V. Lucuș (R. P., 1972, 1974); A. Popa (R. P., 1978); D. Pirvulescu (R. P., 1978); I. Damian (R. P., 1979); Filofteia Negruțiu (R. P., 1979); D. Parascan (R. P., 1979); L. Contescu (R. P., 1981) ș.a.

În paginile revistei se arată că după anul 1960, în organizarea pepiniierilor, s-a luat măsura de producere în regiunea de cîmpie a puietilor în 20 pepiniere mari unde se pot folosi

metode avansate de cultură, instalații de udare, mecanizarea și chimizarea, permițându-se în acest fel să se obțină cantități mari de puietii de calitate superioară la un preț de cost redus (St. Ivănescu, R. P., 1958; Gh. Marcu, R. P., 1973).

Ca o problemă mai nouă vom aminti producerea și folosirea puietilor de talie mijlocie (Zenovia Dobrescu, O. Rusu, A. Popa ș.a., R. P., 1981).

După anul 1970 prin diferite articole se arată că s-a trecut la cultura intensivă a rășinoaselor în pepiniere prin practicarea pe scară largă a culturilor în solarii sub folii de polietilenă și pe substrat nutritiv: I. Vlăheli (R. P., 1972); Sabina Rădulescu (R. P., 1973); Teodora Anca (R. P., 1973); Il. Vlase (R. P., 1981).

Cultura rășinoaselor în pepiniere în diferiți recipiente — idee mai nouă — este de asemenea reliefată în paginile revistei: Sabina Rădulescu și C. Stănescu (R. P., 1968), V. Cristescu și T. Vlase (R. P., 1972); E. Untaru (R. P., 1972, 1973), I. Mușat (R. P., 1972).

Din revistă rezultă că pînă în anul 1956, la noi a predominat concepția naturalistică, urmărindu-se pe cît posibil realizarea prin lucrări de împăduriri a tipului fundamental de pădure. S-au creat lucrări de împăduriri cu un număr mare de puietii la ha pînă la 10.000, uneori și cu un procent exagerat de arbuști, adesea peste 50% din formula de împăduriri (Gh. Marcu, R. P., 1973).

S-au scris mai multe articole privind alegerea speciilor și tipurilor de culturi cele mai indicate: M. Rădulescu (R. P., 1952); N. Avrămescu (R. P., 1953); A. Dediu (R. P., 1952, 1956); N. Popescu (R. P., 1955); A. Marian (R. P., 1961); O. Cîrare, Al. Ionescu, V. Bakoș (R. P., 1961); I. Lupe (R. P., 1964); St. Radu (R. P., 1978) ș.a.

Au apărut preocupări privind: schemele și desimea optimă a puietilor în lucrările de împăduriri: C. Hanganu (R. P., 1956); N. Costică (R. P., 1957); St. Rubțov (R. P., 1959); Gh. Marcu (R. P., 1966) precum și articole referitoare la problema culturilor agrosilvice (N. Cocaranza, R. P., 1952).

După anul 1960 în paginile revistei apar tot mai multe articole privind mecanizarea lucrărilor de împăduriri: P. Tudosoiu (R. P., 1967); A. Sbirnae (R. P., 1967); G. Mureșan (R. P., 1969); C. Țircomnicu (R. P., 1969); A. Marius (R. P., 1975).

Nu lipsesc nici preocupările privind tehnologiile de împădurire (pregătirea terenului și a solului, plantații, semănături directe, butășiri etc.): Gh. Marcu (R. P., 1953); V. Chiru (R. P., 1955); I. Ciortuz și M. Gava (R. P., 1955); A. Dediu și I. Vlad (R. P., 1959); Gh. Popescu (R. P., 1961); I. Lupe (R. P., 1962); A. Răduțiu

(R. P., 1964); V. Konnert (R. P., 1974), I. Pantiş (R. P., 1974, 1979).

Valoroase contribuții asupra ecologiei speciilor forestiere, asupra tehnicii de instalare, asupra tipurilor de culturi în special cu stejar, salcîm și plop în condiții de silvostepă și stepă, se aduc prin lucrările experimentale de

Fig. 5. Plantație de larice în vîrstă de 70 ani, în regiunea de dealuri, Ocolul silvic Cislău.

instalare a perdelelor forestiere de protecție prin articolele scrise de: I. Lupe (R. P., 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1957); Z. Spîrchez (R. P., 1955); I. Catrina (R. P., 1954, 1955, 1956); Gh. Marcu (R. P., 1953, 1958, 1959), Al. Ionescu (R. P., 1954, 1958, 1959); N. Avramescu (R. P., 1953); Gh. Popescu-Basarab (R. P., 1956) ș.a.

Evoluția concepțiilor legate de regenerările artificiale a condus la diversificarea tehnologiilor de împădurire adecvate specificului bioecologic al speciilor autohtone. În acest domeniu au publicat despre rășinoasele autohtone: I. Lupe (R. P., 1961, 1963); M. Gava (R. P., 1962, 1964, 1969); I. Dumitriu Tătăranu (R. P., 1970); Tr. Iacob (R. P., 1979); V. Pentinc (R. P., 1979), iar despre foioasele autohtone au scris: E. Costin (R. P., 1953); At. Haralamb (R. P., 1954); I. Lupe (R. P., 1963); M. Badea și V. Mihalache (despre plantarea fagului în teren deschis, R. P., 1962, 1968).

Problema împăduririlor cu specii exotice de rășinoase este larg tratată în paginile revistei de către: S. Pașcovschi (R. P., 1952); At. Haralamb (R. P., 1954); D. Parascan (R. P., 1955); V. Mocanu (R. P., 1955); Z. Spîrchez (R. P., 1955); O. Avramescu (R. P., 1956);

D. Gliga (R. P., 1956); M. Rădulescu (R. P., 1956); St. Purcelean (R. P., 1956); N. Constantinescu și M. Badea (R. P., 1960); V. Ionuț (R. P., 1961); St. Radu (R. P., 1962, 1971, 1974); A. Negruțiu și Gh. Văcaru (R. P., 1966); Gh. Marcu (R. P., 1978, 1979); A. Liubimirescu (R. P., 1979, 1980); Al. Pîrv (R. P., 1980).

Despre împăduriri cu foioase exotice, în afară de salcîm, despre care s-a mai vorbit, au scris: M. Stegaru (R. P., 1952); D. Băcăran (R. P., 1955); St. Purcelean (R. P., 1956); P. Brega (R. P., 1961); M. Gava (R. P., 1961); St. Purcelean (1964); F. Tomulescu (R. P., 1971); I. Milesu (R. P., 1971); V. Lucuș (R. P., 1971); N. Bogdan (R. P., 1982).

Fig. 6. Plantație de pin silvestru de productivitate superioară, în locul unor arborete slab productive de foioase, Ocolul silvic Nehoiu.

Ca o preocupare nouă, care apare în revistă, remarcăm alegerea speciilor forestiere pentru lucrările de împăduriri ținînd seama de proveniența semințelor. Pe această linie, valoroase contribuții au adus: C. Lăzărescu (R. P., 1966, 1967, 1969, 1972); Cornelia Nițu (R. P., 1968, 1974); V. Popa Costea (R. P., 1969); St. Radu (R. P., 1971); Violeta Enescu (R. P., 1978, 1979); Val. Ene cu (R. P., 1979); Gh. Marcu, Al. Ion se, A. Liubimirescu, D. Lazăr și C. Chirițescu (R. P., 1979).

După anul 1959 la noi se conturează tot mai pregnant ideea creșterii productivității pădurilor. Numărul 5 al revistei din anul 1959 este dedicat problemei mării productivității pădurilor și valori icării up rioare a ma ei t mnoase. Pe acea tă linie, refacerea arboretelor degradate și slab productive, exinderea cu urii răși-

noaselor, culturile forestiere specializate, cultura speciilor repede crescătoare și — mai nou — culturile forestiere energetice, trec în atenția silviculturilor.

Începând cu anul 1962 în silvicultura noastră s-a manifestat tendința de a se renunța la caracterul naturalistic în favoarea caracterului economic. S-a susținut teza potrivit căreia silvicultura trebuie să constituie în primul rînd o activitate economică.

În acest cop s-au elaborat:

— Directivele generale tehnico-economice privind alegerea speciilor pentru lucrările de împădurire;

— Instrucțiuni pentru cartarea stațională a suprafețelor ce se vor împăduri în intervalul 1962—1965.

Directivele generale tehnico-economice, pornind de la tendința evoluției consumului de lemn pe sortimente, evoluție influențată și de dezvoltarea tehnologiei de prelucrare și utilizare a lemnului, precizează următoarele linii generale:

— extinderea culturii speciilor de rășinoase (molid, brad, duglas, larice, pini);

— extinderea culturilor de foioase moi, în special a plopului, negru hibrid, plop algerian, sălcii, anin, tei și plopi indigeni;

— extinderea culturii salcîmului;

— substituirea arboretelor de foioase în special de fag de slabă productivitate din clasele de producție IV și V, cu alte specii de rășinoase și foioase adecvate stațiunii și de productivitate mai mare;

— menținerea culturilor de gorun și stejar numai în clasele de producție superioare (I, II, III), care asigură sortimente de calitate superioară pentru furnir, derulaj și gater și, deci, reducerea suprafețelor ocupate de evercinee din clasele de producție IV și V și chiar din clasa III, în cazul cînd nu se obține lemn de calitate superioară. Menționăm că în anii 1962—1965 s-au elaborat studii pe bază de cartări staționale în toate unitățile silvice din țară.

Ca urmare a acestor directive tehnico-economice s-a trecut pe scară largă la extinderea în cultură a rășinoaselor la munte și dealuri și a plopilor euramericani în Lunca și Delta Dunării, în luncele riurilor interioare și în aliniamente de-a lungul drumurilor (Gh. Marcu, R. P., 1973). Ulterior, unii autori arată că în acest domeniu s-au produs exagerări (V. Giurgiu, R. P., 1976, 1980).

Prin „Programul național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976—2010”, adoptat prin Legea nr. 2/1976, regenerările artificiale au primit noi valențe. În ceea ce privește rășinoasele s-a prevăzut ca proporția acestora în fondul forestier să reprezinte 30% în anul 1980, 35% în anul 1990 și 40% în anul 2010 (față de 26% în anul 1970).

În vederea acoperirii în timp scurt a consumului de lemn de celuloză, o importanță mare s-a acordat creării de plantații specializate pentru producerea de lemn de celuloză. Ținînd seama de terenurile ce vor fi disponibile pentru împăduriri și în principal de cele ce se vor elibera prin exploatarea pădurilor degradate, de condițiile naturale și de exigențele speciilor—s-a prelininat ca pînă în anul 2000 să se înființeze 450 mii ha de plantații specializate pentru producerea de lemn de celuloză și rășină. În Revista Pădurilor găsim consemnat, pe baza inventarului special întocmit, că pînă la sfîrșitul anului 1981, în întreaga țară existau 172 mii ha culturi speciale pentru producerea lemnului de celuloză, din care 137 mii ha rășinoase (79,5%) (A. Liubimirescu, R. P., 1983).

Pentru refacerea arboretelor degradate și slab productive și în general pentru ameliorarea arboretelor prin regenerări artificiale sau prin îmbinarea regenerărilor artificiale cu cele naturale, prin revistă au militat: A. Dediu (R. P., 1955, 1960), C. Dămăceanu (R. P., 1953, 1954); Fr. Hanner (R. P., 1958); I. Oprea (R. P., 1960); V. Bakoș (R. P., 1962, 1979); C. Stănescu (R. P., 1960); M. Rădulescu (R. P. 1952, 1956); N. Popescu (R. P., 1961); St. Ivănescu (R. P., 1962, 1964, 1970); N. Floriceică (R. P., 1962, 1970, 1981); I. Damian (R. P., 1964); Gh. Marcu (R. P., 1959, 1962, 1968, 1980); I. Vlad (R. P., 1960); Z. Spirchez (R. P., 1962); I. Lupe (R. P., 1965, 1966, 1968, 1974, 1979); P. Ștefănescu (R. P., 1966); A. Marian (R. P. 1968, 1969); F. Tomulescu (R. P., 1968); C. Hanganu (R.P., 1969, 1972); H. Nicovescu (R. P., 1970); Gh. Ivan (R. P., 1969, 1970);

Fig. 7. Rezervație de semințe de pin silvestru, Ocolul silvic Pîrscov.

S. Diaconescu (R. P., 1979); I. Vlaheli (R. P., 1971); I. Cotibele (R. P., 1979); I. Radu (R. P., 1980); Georgeta Radu (R. P., 1980); C. Cîrîță (R. P., 1983).

Extinderea culturii rășinoaselor autohtone și exotice, ca mijloc principal de creștere a productivității pădurilor și de satisfacere a necesităților economiei naționale de lemn în perspectivă este tratată în paginile revistei prin articolele scrise de: M. Rădulescu (R. P., 1955); St. Radu (R. P., 1962); P. Ștefănescu (R. P., 1961, 1964, 1969); M. Badea (R. P., 1961); C. I. Popescu (R. P., 1962, 1971); Ctin. Hanganu (R. P., 1962, 1971); H. Nicovescu (R. P., 1965, 1966); V. Bakoș (R. P., 1965); Al. Ionescu (R. P., 1963, 1968, 1969); I. Vlaheli (R. P., 1966); I. Vlase (R. P., 1966); I. Vulpescu (R. P., 1966, 1967, 1968); I. Danciu (R. P., 1966); P. Dumitrescu (R. P., 1969); M. Gava (R. P., 1969); Gh. Mareu (R. P., 1969, 1970, 1977, 1979); I. Damian (R. P., 1969, 1972); P. Brega (R. P., 1964); Gh. Mihai (R. P., 1969, 1970); V. Bakoș (R. P., 1971); V. Bolea (R. P., 1970); I. Florescu (R. P., 1970, 1972); St. Popescu-Bejât (R. P., 1972); I. Ungureanu (R. P., 1974); D. Lazăr (R. P., 1977); C. Bindiu (R. P., 1977); N. Pătrășcoiu (R. P., 1977); A. Liubimirescu (R. P., 1977, 1979); A. Țabrea (R. P., 1969, 1977). În ultimii ani acțiunea de extindere exagerată a rășinoaselor a fost combătută de conducerea superioară de partid și de stat, ceea ce rezultă din consemnările recente în Revista pădurilor (R. P. 1981 — 1985). Au apărut articole care cer mai multă moderație în privința extinderii în cultură a rășinoaselor și plopii în favoarea speciilor autohtone valoroase: V. Giurgiu (R. P., 1976, 1977, 1979, 1980); V. Stănescu (R. P., 1977, 1981) ș.a. Totodată, Revista pădurilor a militat pentru reconsiderarea regenerării naturale a arboretelor fără a neglija rolul regenerării artificiale (V. Giurgiu, 1980). Totodată, se insistă tot mai mult pentru fundamentarea genetică a împăduririlor (Val. Enescu, 1979 — 1984); V. Stănescu, 1976 — 1984); L. Contescu, I. Blada ș.a., inclusiv prin folosirea mijloacelor furnizate de genetica modernă: plantaje, culturi in vitro ș.a.

Problemele legate de culturile speciale pentru lemn de celuloză, rășină, răchită, pomi de iarnă, arbuști fructiferi în fondul forestier, alte culturi de tip industrial sînt dezbătute în revistă prin articolele scrise de: C. Dămăceanu (R. P., 1952, 1953, 1955, 1984); St. Purecean (R. P., 1953); N. Ciolac (R. P., 1952); M. Popescu (R. P., 1956); G. Ciută (R. P., 1955); I. Blada (R. P., 1956); H. Nicovescu (R. P. 1960, 1970); S. Diaconescu (R. P., 1970); Gh. Popescu (R. P., 1970); Al. Ionescu (R. P., 1970); A. Marian (R. P., 1970); V. Bakoș (R. P., 1970); I. Vlaheli (R. P., 1974); I. Enescu (R. P., 1974); Gh. Mareu (R. P., 1974); St. Radu (R. P., 1977, 1978); Gh. I. Popescu (R. P., 1978); Zenovia Dobrescu (R. P., 1983);

N. Bălășcuță (R. P., 1983, 1984); D. Simon (R. P., 1984). Tot în această categorie vom include și ultimele articole legate de culturi forestiere intensive pentru producerea de biomasă în scopuri bioenergetice; V. Benea și I. Milea (R. P., 1982); I. Mușat (R. P., 1985).

Problema speciilor forestiere repede crescătoare a fost larg dezbătută în coloanele revistei. S-a stabilit că în această categorie se includ, dintre foioase: plopii euroamericani, plopul alb,

Fig. 8. Plantație de plopi euramericani 'I 214' în vîrstă de 14 ani, schema 4 x 4 m. Pădurea Zăvalu, Ocoul silvic Sadova.

sălcile și salemul, iar dintre rășinoase: duglăsul, pinul strob, molidul în afara arealului, lăricele, pinul silvestru și pinul negru. În perioada la care ne referim speciile repede crescătoare s-au cultivat pe o suprafață de circa 780 mii ha, din care rășinoase pe circa 530 mii ha. Dintre articolele publicate în revistă, remarcăm pe cele scrise de: N. Popescu (R. P., 1954); I. Vlaheli (R. P., 1961); A. Dediu (R. P., 1962); St. Micu (R. P., 1962); I. Manta (R. P., 1962); C. C. Georgescu (R. P., 1962); V. Grosu (R. P., 1962); Gh. Fecser (R. P., 1962); C. Lăzărescu (R. P., 1963); A. Marian (R. P., 1963); V. Bakoș (R. P., 1963); Al. Ionescu (R. P., 1978); A. Liubimirescu (R. P., 1979); Gh. Mareu (R. P., 1969, 1974, 1978). Unele numere din revistă, de exemplu nr. 12/1963, au fost dedicate în întregime culturii speciilor repede crescătoare.

Ultima etapă delimitată mai sus, privită prin prisma scrisului în problema regenerărilor artificiale a arboretelor se caracterizează prin: contribuții valoroase la propășirea științei și tehnicii silvice pe plan național și internațional; fundamentarea ecologică și economică a lucrărilor de împăduriri; introducerea unor tehnici și tehnologii noi în domeniul semințelor și piniierelor; aplicarea selecției și ameliorării arborilor în lucrări de împăduriri; orientarea lucrărilor de împăduriri spre creșterea productivității și valorii pădurilor prin refacerea arboretelor degradate și slab productive; extinderea culturii rășinoaselor; crearea unor culturi speciale; cultura speciilor repede crescătoare; imbinarea regenerărilor artificiale cu cele naturale cînd s-au împădurit, așa cum s-a mai arătat, peste 2,5 milioane ha, din care 780 mii ha cu specii repede crescătoare.

Orientările de viitor le găsim în numărul 4/1984 al revistei în care sînt publicate Directivele Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Român cu privire la dezvoltarea economico-socială a României în cincinalul 1986—1990 și orientările de perspectivă pînă în anul 2000”, în care se arată: „În domeniul silviculturii se va acționa pentru îndeplinirea sarcinilor din Programul național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier 1976—2010/... În cincinalul 1986—1990 vor fi reîmpădurite și împădurite toate suprafețele prevăzute în Program pentru această perioadă. Arboretele degradate și slab productive vor fi substituite cu specii repede crescătoare”. Desigur, soluția de viitor constă în imbinarea armonioasă a regenerărilor naturale cu cele artificiale.

O privire retrospectivă a evoluției concepțiilor și ideilor în domeniul regenerărilor artifi-

cială a arboretelor, publicate în „Revista pădurilor, în lunga sa existență de 100 ani, arată că aceasta a reprezentat făclia care a luminat drumul științei și practicii silvotehnicii românești, a sprijinit permanent progresul tehnic, contribuind la formarea unor concepții originale despre cultura pădurilor, la crearea unei școli silvice românești, la nivelul celor mai avansate din lume. O privire de sinteză asupra drumului lung și sinuos parcurs de silvotehnică românească, ne întărește convingerea că această știință a producției forestiere va face pași și mai mari în anii viitori. Generațiile de astăzi aduc omagiu lor tuturor aceluia care au muncit neobosit pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier. Valorificînd bogata moștenire lăsată în paginile Revistei Pădurilor, acestea vor munci cu toată energia, priceperea și pasiunea, punînd cunoștințele, forța gîndirii și talentul lor în slujba progresului silviculturii românești.

The problem of stand artificial regeneration reflected in the Revista pădurilor

The first stage of development (1886—1918) represents a period of debates, clearing up on the problems, taking up of attitudes, of forest knowledge spreading, adapting information on forest species plantation to the realities of the geographic space.

The second stage (1919—1948), when more than 330,000 ha were afforested, offers a wide framework for idea and forest practice comparisons, allowing a synthesis of the specific features of the Romanian silvicultural technique.

The third stage (1948 up to now) is characterized by: valuable contributions to the prosperity and progress of forest science and technique on a national and international scale, the ecological and economic substantiation of the afforestation works, new techniques and technologies for the increase of productivity and value of forests, aiming at combining artificial and natural regenerations. During this period over 2.5 million ha were afforested, out of which about 780,000 ha with fast growing species.

This explains the great number of articles published in the Revista.

Din paginile Revistei pădurilor

„Școlile naturalului” în silvicultură — ca orice școală — au și exagerat volt. Iar practicienii prinși în școală — adesea și din comoditate în gîndire și faptă — au așteptat zadarnic ceea ce natura nu poate sau nu vrea să dea și au neglijat multă vreme — și în teorie și în practică — multe și importante capitole de silvicultură, ca de exemplu regenerarea artificială, chiar cînd e bună, indicată și se impune, cum și folosirea rațională a tinereturilor preexistente, cînd aceasta este indicată și posibilă. La rîndul lor, „școlile artificialului” au căzut în alte exagerări opuse, ignorînd și sacrificînd adesea fără milă, înconștient și fără răspundere și ceea ce natura ne putea da ieftin, sănătos și bun, făcînd în pădure tabula rasa în fața mecanismului regenerării artificiale. Căzînd în extreme și în comod, în trîndăvie de gîndire proprie, pierzînd un bun simț elementar, au greșit grav și unii și alții.

Mal e nevoie de dovezi? Căci tinereturile preexistente pot fi uneori, într-adevăr, un mare, frumos, sănătos, prețios dar al naturii. A-l ignora, a nu-l cerceta, a nu-l cunoaște, a-l arunca peste bord, a nu-l folosi rațional, cînd se poate, este și răminc un păcat, a cărel gravitate excepțională este induscutabilă. Cititorul poate reflecta și singur asupra acestei gravități. Să folosim deci tinereturile preexistente, dar, hotărît, nu orbește și nu în orice condițiuni, spre a nu cădea în alt păcat grav, care desfigurează, îmbolnăvește și reduce de multe ori apreclabil sănătatea, vigoarea de creștere și aptitudinile economice ale multora din pădurile generației noastre.

Prof. M. D. Drăcean
(Revista pădurilor, 1944, pagina 11)

Aspecte ale preocupărilor de amenajare a bazinelor hidrografice torențiale reflectate în paginile celor 100 de ani de existență a Revistei pădurilor

Prof. dr. Ing. S. A. MUNTEANU
Membru corespondent al Academiei
R. S. România
Ing. A. COSTIN
Ministerul Silviculturii
Dr. ing. R. GASPAR
Dr. ing. C. TRACI
Institutul de cercetări și amenajări
silvice

I. Cadrul general al problemei

Primele preocupări în domeniul torenților din țara noastră s-au manifestat concomitent cu punerea bazei silviculturii românești, încadrându-se organic cu evenimentele fundamentale care au avut loc în penultimul deceniu al secolului trecut.

Într-adevăr, în numai câțiva ani, silvicultorii au reușit să treacă prin parlamentul țării (1881) primul cod silvic (promulgat în 1882), să reorganizeze învățămîntul silvic și să înființeze prima școală independentă de silvicultură așezată pe baze moderne (1883), să înființeze societatea „Progresul silvic” (1886) și să creeze un organ propriu de publicitate — **Revista pădurilor** (1886) care, cu mici întreruperi în perioada primului război mondial, avea să reprezinte tribuna principalelor realizări practice, științifice și organizatorice din domeniul silvic, pînă în zilele noastre.

Inițiativa abordării problemelor de torenți la noi, aparține — după cum era și firesc — cadrelor didactice ale școlii de silvicultură din 1883 — 1886 (P. S. Antonescu — Remuș, G. Stătescu, V. Cirnu-Munteanu, M. Tănăsescu ș.a.). Grupați în jurul învățămîntului de specialitate al „Progresului silvic” și al „Revistei pădurilor” silvicultorii au desfășurat, încă din perioada la care ne referim, o amplă și susținută campanie de sesizare a gravității consecințelor economice și sociale pe care le prezenta dezvoltarea rapidă a proceselor torențiale în zonele colinare și montane din țara noastră. Identificîndu-se cu principiul major al legăturii organice dintre pădure și regimul cursurilor de apă din aceste zone, silvicultorii au propus luarea de măsuri urgente și concrete pentru o gospodărire rațională a pădurilor și pentru redresarea regimului hidrologic al cursurilor de apă torențiale.

Aspectele sub care s-au reflectat aceste preocupări în paginile Revistei pădurilor, încă de la apariția ei, au fost variate. Astfel, s-au scris studii cu caracter monografic privind unele bazine torențiale din țară, s-a scris despre pagubele provocate de torenți, despre inundații, despre rolul hidrologic al pădurii și în general ca factor de echilibru al mediului înconjurător, despre pășunatul în pădure, ca o cauză principală în apariția și dezvoltarea formațiilor torențiale. S-a scris, de asemenea, despre efectele dezastruoase ale exploatărilor barbare și distrugerilor masivelor forestiere din regiunea dealurilor și munților, despre legislația necesară

ca instrument de legalitate a măsurilor de corectare a torenților, despre lucrările hidrotehnice și silvoameliorative în lupta de prevenire și combatere a torențialității cursurilor de apă. Într-o oarecare măsură s-a scris și despre o statistică a torenților (inventariere) și chiar despre o terminologie de specialitate.

În sfîrșit, paginile Revistei pădurilor au informat pe cititori — ori de cîte ori i-a fost posibil — despre progresul concepțiilor și metodelor de amenajare a torenților și despre realizările practice din alte țări.

Unele articole au amplexat unele adevărate studii concepute în suită pe zeci de pagini de revistă, altele sînt scurte sesizări pe marginea unor fapte concrete.

Multe dintre articolele care tratează subiecte de altă natură (de exploatare, amenajare a pădurilor, legislație etc.) includ deseori, date interesante privind torenții.

Evident, la început, fondul unora dintre articole era plin de idei cu un caracter cu totul general și mai mult împrumutate din tehnicile și literatura din alte țări, iar forma de a pune problemele apare uneori prea patetică dacă am judeca lucrurile cu unitatea de măsură a stadiului actual de cunoștințe și de realizări.

Dar dacă ne luăm oboseala — și nu este vorba numai de oboseală ci și de buna credință — să înțelegem dificultățile pe care trebuiau să le învingă precursorii în perioada primelor preocupări (și chiar mai tîrziu) pe linia promovării acțiunii de corectare a torenților; să înțelegem convingerea, curajul civic și clarviziunea cu care cei mai mulți dintre silvicultorii au demascat jaful care se făcea în „gospodărirea” pădurilor și au sesizat dezastrul spre care era îm-

Fig. 1. Aspecte de terenuri degradate în urma defrișării pădurilor și pășunatului abuziv.

pinsă economia țării datorită dereglajului hidrologic din zonele înalte, dacă înțelegem golul imens pe care trebuiau să-l umple, la noi, sub toate aspectele privind raționala conservare a mediului în aceste zone; apoi atmosfera generală, sesizarea și cunoașterea problemelor concrete de torențialitate din țara noastră atit sub raport științific cit și practic — atunci ne vom da seama că munca lor a fost un adevărat pionierat.

Această muncă de zi cu zi, reflectată în paginile Revistei pădurilor constituie o dovadă elocventă că revista a luptat neîntreput, cu mult curaj și competență pentru apărarea pădurilor noastre și, insuficient, pentru apărarea regimului hidrologic al cursurilor noastre de apă.

Problemele regimului hidrologic în zonele montane și de coline au fost și rămân actuale. Rezolvarea acestor probleme depinde de noi, de înțelegerea corectă a acestora, de capacitatea noastră de a privi în viitor. Aceasta pentru că relația pădure — regimul apelor este permanent o problemă ce trebuie privită prin prisma viitorului.

În cei 100 de ani de existență a Revistei pădurilor, paginile ei au susținut cu toată fermitatea principiul, menționat mai sus, că pădurile și apele formează un tot indivizibil, că cei care înțeleg să gospodărească pădurile în mod rațional — prin prisma unei corecte viziuni a viitorului — vor avea ape limpezi, ape bune pentru agricultură, pentru alimentarea centrelor populate, pentru electricitate și transporturi, pentru bunăstarea economică generală.

Nivelul științific foarte ridicat, comparabil cu cel din țările europene cu o veche tradiție în materie (Franța, Austria, Spania, Italia etc.), la care erau abordate problemele de amenajare a torenților și, în general, de redresare a regimului hidrologic al cursurilor noastre de apă, se explică mai ales prin faptul că, practic vorbind, toți inginerii forestieri din perioada punerii bazelor silviculturii românești făcuseră studiile superioare de specialitate la celebra școală* — de reputație internațională — de „ape și păduri” de la Nancy (Franța), unde au avut prilejul să-și însușească temeinice cunoștințe teoretice în domeniul amenajării torenților și, implicit, să vină în contact direct cu ampla experiență a unor eminente specialști ale căror tratate au rămas clasice în materie (A. Surell, P. Demontzey, E. Thierry ș.a.).

Pentru o mai clară expunere a concepțiilor și realizărilor reflectate în paginile Revistei pădurilor de-a lungul celor 100 de ani de existență a acestora, vom sistematiza expunerea, în cele ce urmează, pe următoarele etape caracteristice pentru domeniul amenajării torenților.

II. Etapa 1886 — 1930

Într-o primă etapă, care ar putea fi considerată între anii 1886 și 1930, marcată, pe o parte, de apariția „Revistei Pădurilor”, iar pe de altă parte de trecerea prin parlamentul țării a legii pentru ameliorarea terenurilor degradate (LATD), preocupările în legătură cu torenții s-au reflectat, în paginile Revistei pădurilor, în primul rind în direcția semnalării pericolului pe care îl prezentau, pentru economia națională, dezvoltarea rapidă a proceselor torențiale.

S-a căutat să se explice cauzele formării torenților, precum și condițiile care favorizează apariția și declanșarea proceselor torențiale, apoi întinderea râului, măsurile și lucrările de combatere etc.

Tot în această etapă s-au pregătit bazele unei legislații silvice speciale care să constituie un instrument puternic legal în sprijinul administrației silvice pentru organizarea unei activități de stat în domeniul corectării torenților și ameliorării terenurilor degradate.

Maniera de a trata aceste aspecte era diferită după împrejurările la ordinea zilei, după preocupările practice ale autorilor, după nivelul pregătirii lor profesionale, după scopul concret urmărit.

Fig. 2. Vegetația forestieră pune ireptat stavilă proceselor de eroziune.

Unele articole erau consacrate direct corectării torenților, în timp ce altele, și acestea sînt cele mai multe, abordau probleme mai largi referitoare la regimul general hidrologic din zonele colinare și montane, dar, evident, concluziile conducînd la aceeași temă: torențialitatea cursurilor de apă.

Una dintre cele mai complexe probleme, care, pe bună dreptate, poate fi considerată ca preocupare de referință în materie de cercetare științifică în domeniul torenților și de fapt prima în istoria acestor preocupări, o constituie examinarea regimului hidrologic din bazinul superior al Frahovei (amonte de Comarnic). Problema a fost abordată de prof. P. S. Antonescu — Remuș și, în anii 1885—1886, a fost elaborată și tipărită una dintre cele mai ample mono-

* École Nationale des Eaux et Forêts.

grafii (cauzele inundațiilor și insecurilor din bazinul superior al Prahovei), la întocmirea căreia a participat nemijlocit seria de elevi din a doua promoție a școlii silvice din 1883. Ștefan Hepites — fondatorul serviciului meteorologie din România, el însuși profesor la școala menționată, a consacrat o amplă recenzie acestei lucrări, în paginile Revistei pădurilor.

O temă complexă cu numeroase aspecte interesante pentru întreaga economie națională, a format obiectul unor articole ample ale lui G. Stătescu despre „Regimul apelor” (1886/6 și 7) în concluziile cărora autorul propune un adevărat program de acțiune, gândit pe plan larg, pentru îmbunătățirea regimului hidrologic dezechilibrat al riurilor noastre. Sesizând că majoritatea cursurilor de apă au un regim de scurgere deosebit de torențial, autorul arată avantajele imense pe care le-ar prezenta pentru economia națională — în special cea agricolă — intervenția cu lucrări silvice de regularizare a debitelor prin „păstrarea pădurilor la munte în stare de masive continue...”, aplicarea, pentru acest scop, celor mai multe păduri din munți a regimului codru și în special a grădinaritului, ... reînființarea pădurilor în părțile muntoase unde s-au prăpădit, ... corecțiunea riurilor celor mai violente ... oprirea torențurilor prin consolidarea coastelor și prin împădurirea lor, ... prin reglementarea pășunatului etc.

Pentru o bună realizare a acestor măsuri, G. Stătescu propunea „organizarea unui serviciu al apelor pe lângă serviciul silvic și formarea unor regulamente sau legi speciale în privința apelor noastre”.

Aceste idei, completate și actualizate, sînt reluate mai târziu de N. Davidescu în paginile Revistei Pădurilor în „Amenajarea apelor din România pentru navigare, irigare și energie” (1921).

Pe aceeași linie și insistînd în special asupra rolului hidrologic al pădurilor, se înscrie și altă contribuție remarcabilă a lui G. Stătescu în articolul „Cum trebuie considerate pădurile” (1887) în care autorul arată cu o oimitoare clarviziune că „menținerea sorgintelor” și regularizarea regimului apelor, conservarea solului pe coaste, garantarea în mod fericit a acțiunii apelor de scurgere, combaterea eroziunilor, torențurilor și inundațiilor” ... sînt chestiuni strîns legate de păstrarea și buna gospodărire a pădurilor acestea trebuind să fie considerate „ca proprietate a națiunii”.

Preocupările referitoare la relieful rolului hidrologic al pădurilor sînt prezente și în unele articole ale lui V. Cîrnu — Munteanu; astfel, în 1888, el recomandă cu insistență să se treacă — pentru stîngerea torențurilor — la executarea lucrărilor de artă și în special a împăduririlor,

fiindcă în esență „pădurile sînt marele regulator al regimului apelor”.

De asemenea, acest rol este subliniat sub o formă sau alta aproape în toate conferințele și articolele în care era vorba despre pădure. În acest sens, sînt demne de remarcă contribuțiile aduse de P. S. Antonescu — Remuș, M. Tănăsescu, P. Antonescu, I. A. Candiani, G.

Fig. 3. Terenuri puternic erodate în urma defrișării pădurilor.

Orăscu, Al. Lazurian, Daniel Klein, G. Agapie, M. Florescu, P. Otin, N. Davidescu, în perioada anilor 1889 ... 1922.

Despre torenții din regiunea colinară a Transilvaniei, V. Precup aduce, în paginile Revistei, prețioase informații referitoare în special la împădurirea ravnelor, la executarea cărora a participat direct timp de 6 ani (1922). Reținem propunerea de importanță fundamentală pentru cercetarea noastră științifică, privitoare la „înființarea unor stațiuni experimentale pentru studierea celor mai bune metode de împădurire în terenuri degradate”.

Despre formațiile torențiale din Banat găsim date interesante în lucrarea cu caracter monografic publicată în Revistă (1924) de Francisc Szatmary.

În sfîrșit, ca o chintesență a principalelor propuneri ale inginerilor silvici în problema amenajării torențurilor și ameliorării terenurilor degradate, după o lungă perioadă de publicații în paginile Revistei, se înscrie „Memorial societății progresului silvic cu privire la legea corecției torențurilor” de C. P. Georgescu și D. Grozescu (1927) prin care se cere, în esență, ca executarea tuturor lucrărilor privind corecțiunea torențurilor să se încredințeze exclusiv organelor silvice ale Casei Pădurilor din MAD, argumentînd că:

- problema apelor este inseparabilă de a pădurilor;
- succesul folosirii apelor atîrnă de o conc lucrare silvico-tehnică în întregul bazinul unui riu;
- este un fapt demonstrat cu prisosință că cheltuielile făcute numai în canalul de scurgere al ravnelor ori în conul de dejecție și numai în vederea apărării iar nu a corecției, au fost

* Izvoarelor

zadarnice după cum zadarnice vor rămâne orice încercări de îndreptare care nu activează direct asupra cauzelor:

● lucrările hidrotehnice de corectarea unui torent și împăduririle constituie un tot inseparabil, un ansamblu de lucrări ce se înlanțuiesc și de aci necesitatea ca organul de conducere să fie unit și pendinte de un singur minister;

● inginerul silvic este singurul inginer cu o pregătire completă din școala din acest punct de vedere.

Un alt aspect în strinsă legătură cu degradarea terenurilor și formarea torenților în țara noastră și care a constituit preocuparea a zeci de articole în paginile Revistei Pădurilor, a fost pășunatul abuziv în păduri, mai ales în pădurile situate pe versanți cu pante mari.

Articole din ce în ce mai critice, în acest sens, s-au publicat mai ales după primul război mondial când defrișarea masivă a pădurilor de pe terenurile accidentate, pentru crearea de islazuri, a devenit unul dintre mijloacele demagogiei politice pentru câștigarea voturilor țărănimii. Prin aceasta, la proasta aplicare a legii de expropriere din 1864 s-au mai adăugat nechibzuitele prevederi ale legilor de reformă agrară din 1921, în urma cărora țara noastră a pierdut peste un milion de hectare de pădure din zonele montane și colinare.

La glasul silvicultorilor s-a alăturat și glasul unor agronomi de frunte (prof. G. Ionescu — Șișești ș.a.) și al altor oameni de larg orizont științific (S. Mehedintzi, I. Simionescu) care subliniau că dereglajul hidrologic al cursurilor noastre de apă se datorește, în principal, distrugerii pe scară mare a pădurilor.

Oricum, problemele de împădurire a terenurilor degradate au început să fie studiate din ce în ce mai atent, propunându-se soluții științifice și tehnice viabile (V. Precup, 1922; Z. Przemetchii 1922; F. Szatmary 1924; P. Antonescu 1927 ș.a.).

III. Etapa 1930 — 1947, 1948

Apariția legii pentru ameliorarea terenurilor degradate (28 iunie 1930) se poate considera drept sfârșitul primei etape de preocupări legate de corectarea torenților și ameliorarea terenurilor degradate, în cadrul Revistei Pădurilor, și începutul etapei a doua. Spunem aceasta pentru că, de la data menționată, activitatea de torenți și ameliorarea terenurilor degradate s-a organizat pe baze legislative clare, la nivelul întregii administrații silvice, iar executarea lucrărilor a avut la dispoziție instrumentul legal de a trece la expropriere a terenurilor degradate particulare pentru cauză de utilitate publică, în vederea împăduririlor.

De fapt pregătirea unei legislații speciale de genul LATD, a început cu însuși promulgarea codului silvic din 1881. Se poate spune, deci,

că LATD reprezintă rezultatul unei dirze, documentate și consecvente campanii dusă de silvicultorii noștri timp de aproape 50 de ani.

De remarcat, însă, pe această linie, sînt valoroasele contribuții aduse în paginile Revistei, în 1930, care aveau rolul de a preîntîmpina multe dificultăți de ordin tehnic și organizatoric care se întuiau cu puțin înainte de apariția

Fig. 4. Distrugerea pădurilor și pășunatul abuziv au dus la declanșarea și agravarea proceselor de eroziune.

LATD. Aceste contribuții sînt reprezentate de studiile elaborate de D. Grozescu și V. Precup și publicate în Revistă pe 44 pagini în 1930.

L.A.T.D. a dat un impuls deosebit acțiunii împăduririi terenurilor degradate și, în același timp, corectării torenților. Problema împăduririi terenurilor menționate reprezenta firul roșu al prevederilor acestei legi. Ea a fost amplu reprezentată în coloanele Revistei Pădurilor pînă articole de înaltă ținută științifică privind cultura multor specii pe terenurile degradate (C. D. Chiriță, 1933 și 1936; At. Haralamb 1935, 1936, 1937) privind descrierea unor zone cu terenuri degradate din țară și lucrările de ameliorare a acestora (V. Gircinovului — Muscel V. Cîlnăului — Buzău, Munții Apuseni, V. Prahovei, Banat, Bazinul Jijiei).

Cu toate meritele LATD sub aceste raporturi, care pentru etapa la care ne referim constituie elemente necontestate, de remarcabil progres și de utilitate publică, totuși prevederile instrucțiunilor de aplicare a legii, referitoare la constituirea „perimetrelor de ameliorare” după criterii administrative (pe comune) și nu pe criterii fizico-naturale și hidrologice (bazine hidrografice) după cum ar fi fost necesar și științific, au condus la mari greutăți în practică și la imposibilitatea trecerii la amenajări complexe. Acest inconvenient a fost, ulterior, sesizat în paginile Revistei pădurilor (At. Haralamb, 1956; S. A. Munteanu, 1956).

Introducerea criteriului administrativ amintit pentru a contura unitatea de proiectare în cazul torenților, a determinat o minimalizare a analizei hidrologice a viiturilor, a debitelor lichide și solide.

Totuși, treptat, LATD permite trecerea la o fază de organizare a executării lucrărilor și

chiar de îndrumări tehnice, fază reflectată într-o serie de articole interesante (D. Drîmbă, 1938; St. Sprangate, 1936; R. Opreșiu, 1944; V. N. Stinghe, 1936; At. Haralamb, 1936 ș.a.). Sînt remarcabile în special articolele lui V. N. Stinghe: „Lucrările de corecțiunea torenților” precum și cele ale lui At. Haralamb: „Specii de tranziție în lucrările de fixarea terenurilor degradate” și „Date noi asupra rolului hidrologie al pădurii”.

IV. Etapa 1947, 1948—1985

Cu anii 1947—1948 considerăm că începe, în domeniul amenajării bazinele hidrografice torențiale, o a treia etapă, ilustrată prin următoarele aspecte definitorii:

- înființarea, în 1947, a unui serviciu special pentru amenajarea torenților (serviciul de „giniu forestier”) în cadrul administrației silvice centrale din M.A.D.;

- organizarea, începînd cu 1948, a unor șantiere* (centre) mari de corectare a torenților, precum și înființarea, în 1952, a unei întreprinderi speciale de execuție a lucrărilor de corectare torenților și ameliorarea terenurilor degradate (ICTATD), cu unități bine dotate în toate punctele din țară unde se făceau proiecte în acest domeniu;

- acoperirea cu documentații tehnice pentru amenajarea torenților a fost asigurată prin înființarea unui institut de specialitate (Institutul de proiectări silvice — I.P.S., 1951) în cadrul căruia funcționa un atelier de profil;

- reorganizarea, în 1949, a Institutului de cercetări silvice și înființarea, în cadrul acestuia, a unui laborator de cercetare în materie de torenți și de hidrologie forestieră;

discipline referitoare la împădurirea terenurilor degradate (1950) în învățămîntul superior silvic;

- participarea activă, începînd din 1960, a numeroși specialiști din țara noastră la activitatea FAO (în cadrul „Grupului de lucru pentru amenajarea bazinele hidrografice montane al cărui vicepreședinte și respectiv președinte a fost, în perioada 1967—1982, un silviculor român (S.A. Munteanu).

În această etapă, s-au conturat și cristalizat principiile fundamentale ale amenajării torenților în condițiile fizico-geografice și socio-economice din țara noastră, reflectate prin numeroase articole publicate în Revista pădurilor, precum și într-o serie de lucrări cu caracter normativ: avize la documentațiile tehnice, „Îndrumări tehnice” (1949), „Instrucțiuni de proiectare” (1956—1959), „Normativ de proiectare” (1964—1967) etc.

Complexitatea proceselor torențiale care este determinată de un mare număr de factori, precum și tehnica diferențiată aplicată în bazinele torențiale, în vederea amenajării lor, s-au reflectat amplu în paginile Revistei pădurilor.

Astfel, au fost publicate numeroase lucrări referitoare la hidrologia și morfometria torenților, la lucrările de amenajare a torenților (de vegetație și hidrotehnice) și la eficiența acestei activități, la realizările remarcabile obținute în țara noastră și în alte țări în acest domeniu etc.

1. După cum se știe, mecanismul proceselor torențiale — scurgerea rapidă a apelor de suprafață, eroziunea accelerată, transportul și sedimentarea aluviunilor este, în esență, de natură hidraulică-hidrologică. Acest fapt a determinat elaborarea a numeroase studii și cercetări de hidrologie, referitoare în special la următoarele aspecte:

- scurgerea și eroziunea la nivelul parcelelor elementare de scurgere (Arghiriade și Abagiu, 1953; Gaspar și Untaru, 1981);

- precipitații, scurgere, eroziune și transport de aluviuni în bazine hidrografice torențiale (Abagiu, Munteanu, Gaspar 1967; Arghiriade 1969; Gaspar, Untaru ș.a. 1978);

- efectul hidrologic al pădurii în cazul viiturilor (Gaspar, Abagiu, Costin 1972, Urechiatu, 1982);

- interceptia precipitațiilor în coronamentul arboretelor (Arghiriade și Abagiu 1953 — 1958; Abagiu 1973; Gaspar și Untaru, 1973);

- retenția precipitațiilor în litieră (Abagiu, 1974).

- gradul de torențialitate al bazinele hidrografice torențiale (Gaspar, 1967);

- metodele de evaluare a debitelor lichide maxime de viitură (Gaspar, 1967; Munteanu, Clinciu, Gaspar, 1980; Clinciu, 1985);

- studii hidrologice în bazine torențiale (Lazăr ș.a. 1981, Munteanu, Abagiu ș.a. 1981);

Fig. 5. Bazin hidrografic torențial la începerea execuției lucrărilor de amenajare (1965), cu procese grave de eroziune și de alunecare a terenului.

- lărgirea considerabilă a bazei teoretice a disciplinei de torenți, începînd din 1949, prin introducerea hidraulicii și studiului lucrărilor hidrotehnice, precum și înființarea unei noi

* Primul șantier model a fost cel din 1948 de la Valea lui Bogdan Sinaia, condus de S. A. Munteanu și C. Arghiriade.

— studiul pantei de compensație pe albiile torrenților (Munteanu — Apostol, 1952);

— studii privind evaluarea coeficientului de rugozitate pe albiile torrențiale (Gaspar, 1973) precum și atenuarea debitelor de viitură prin baraje de torrenți;

— relații dintre umiditatea solului și precipitațiile anterioare (Gaspar, Untaru, Roman, 1981);

— fenomenul de histerezis hidrologic în bazinele torrențiale reimpădurite (Munteanu, Clineu, 1980).

În aceste studii și cercetări, se precizează parametri hidrologici ai pădurii și respectiv ai bazinelor torrențiale, se propun metode și procedee de evaluare a unor parametri hidrologici legați de calculul debitelor maxime de viitură și se fundamentează soluțiile de amenajare a torrenților.

2. Problemele de morfometrie a torrenților reflectate în Revista Pădurilor, ar putea fi grupate astfel:

— tipologia torrenților și clasificarea bazinelor hidrografice torrențiale (Voiculescu — Gaspar, 1966; Munteanu, Gaspar, Apostol, Costin, 1977);

— morfometria perimetrală a bazinelor torrențiale (Munteanu, Clineu, Circu, Lazăr, 1976);

— orientări moderne în domeniul morfometriei torrenților (Clineu, 1980).

3. Au fost abordate diferite fațete ale influenței lucrărilor de amenajare a torrenților asupra protecției mediului ambiant (Munteanu și Costin, 1971; Munteanu, Costin, Gaspar, Traci, Clineu, 1979; Verghel, Ungureanu, M. Urechiatu, 1979).

4. Au fost aduse însemnate contribuții, reflectate în Revista pădurilor prin numeroase articole, unele adevărate studii, privitoare la calculul lucrărilor transversale de amenajare de mică înălțime, la adaptarea unor noi tipuri de lucrări, la economicitatea acestora etc. (Munteanu, Apostol, Mecotă, Gaspar, Gologan, Necula, Comănescu, Lazăr, Tomoioagă, Circu ș.a.).

5. Au fost abordate o serie de aspecte hidraulice specifice lucrărilor de amenajare a torren-

ților (Munteanu, 1951; Munteanu, Apostol 1952; Gaspar, 1959; Munteanu 1963; Gaspar, Meșină, Oprea, 1965; Gaspar, 1968 ș.a.).

6. S-au scris articole referitoare la amplasarea și comportarea lucrărilor hidrotehnice de amenajare a torrenților, la eficiența tehnico-economică a acestor lucrări, la mecanizarea execuției (Munteanu, 1951; Bădescu, 1960; 1961; Costin 1962, Arghiriade, 1962; Teju, 1962; Comănescu, 1961; Mecota, Comănescu, Avram, 1962; Gaspar, 1966; Tăbăcaru, 1967; Necula, 1967; Gaspar, Apostol, Costin, 1972; Tomoioagă, 1972; Gaspar, Munteanu, 1981 ș.a.).

7. O mare importanță a fost acordată în paginile Revistei pădurilor concepțiilor de amenajare a bazinelor torrențiale și evoluției acestora pe plan european (Munteanu, 1951; Munteanu, E. Costin, Apostol, A. Costin, 1960; Munteanu 1967, 1975; Munteanu, Gaspar, Apostol, Costin, 1976).

8. În legătură cu lucrările de mecanizare a execuției, Revista aduce contribuții interesante care, dacă ar fi fost adoptate integral de producție, ar fi contribuit apreciabil la creșterea productivității muncii în acest domeniu (Comănescu, Mecotă 1961, Comănescu, 1970).

9. În sfârșit, a fost abordată și problema combaterii avalanșelor de zăpadă (Alexa, Teju 1969; Alexa, 1981).

10. În perioada la care ne referim, 1947 (1948) — 1985, acțiunea de împădurire a terenurilor degradate a cunoscut o deosebită dezvoltare. În coloanele Revistei sînt consemnate, an de an, preocupările și realizările din acest domeniu, atît pe linie de producție cit și pe linie de proiectare și cercetare.

Organizarea în 1951 a I.F.S. marchează începutul întocmirii unor documentații științifice fundamentate în problema cartării și împăduririi terenurilor degradate. Înfînțarea, în 1952, a unui laborator special de împăduriri în stațiuni extreme pune baze noi în cercetarea științifică din acest domeniu.

În 1952 este elaborată prima metodă științifică de cartarea terenurilor degradate pe grade de eroziune și tipuri staționale (C. D. Chiriță, G. Cecea). Metoda a fost ulterior perfecționată (C. Traci, E. Costin, 1965) și extinsă la toate categoriile de terenuri degradate din România (C. Traci, 1978 și 1985).

Începînd cu 1951 se fac cercetări detaliate asupra terenurilor degradate, asupra rezultatelor obținute prin culturile forestiere, executate în producție, pe terenurile degradate din principalele regiuni din țară afectate de fenomene de degradare a terenurilor: Cotul Carpaților (V. Putnei, V. Milcovului, V. Rm. Sărat, V. Prahovei), sudul Moldovei, nordul Dobrogei, B. H. Argeș, Munții Apuseni, V. Bistriței, V. Dunării în zona Porțile de Fier — Moldova Nouă ș.a.

Fig. 6. Același bazin hidrografic la 20 de ani după executarea lucrărilor de amenajare (împăduriri, terasări, banchete, gardulețe, lucrări hidrotehnice); procesele de degradare activă a terenului au fost considerabil diminuate.

În paralel cu aceste cercetări au fost întreprinse ample experimentări în zonele cu cele mai caracteristice terenuri degradate din țară: Cheia-Măcin, Moscu — V. Chinejei, Livada — R. Sărat, Murguești — R. Sărat, Caeiu — Birssești, Călugăreni — V. Bistriței, V. lui Bogdan — Sinaia etc. etc. În toate aceste perimetre au fost experimentate peste 60 de specii forestiere și numeroase tipuri de culturi, procedee de consolidare și pregătirea terenurilor și procedee de împădurire.

Rezultatele acestor cercetări și experimentări au dus la cunoașterea ecologiei principalelor specii forestiere pe terenurile degradate, iar majoritatea lor au fost consemnate în coloanele Revistei pădurilor (Traci 1960, 1961, 1963, 1965 ... 1980; E. Costin, 1956, 1957, 1958, 1964; I. Mușat, 1966 ... 1974, E. Untaru, 1972 ... 1978; N. Bogdan, 1967) ș.a.

* * *

Așa cum am mai subliniat, în ultimele patru decenii de susținută activitate în domeniul torenților din țara noastră, s-a ajuns, printr-o contribuție colectivă, la cristalizarea concepțiilor fundamentale de amenajare a bazinelor torenților.

Din acest punct de vedere, paginile Revistei pădurilor s-au făcut ecoul contribuțiilor în materie, directe s-au indirecte.

Principiile actuale de amenajare au la bază conceptul de „bazin hidrografic”, torențul fiind considerat, nu ca un petec de teren degradat ca în LATD (1930), ci ca un curs natural de apă cu anumite particularități specifice morfologice și hidrologice care îl definesc distinct de celelalte formații fluviatile.

Pe de altă parte, „bazinul hidrografic trebuie considerat (Revista pădurilor 4/1975) ca un „organism” fizico-geografic care ni se înfățișează, în totalitatea lui ca un sistem cibernetic armonios, având limite naturale bine delimitate și constituind în fiecare moment un ansamblu unitar de componente — litologia, complexele stratigrafice, relieful, clima, solurile, apele, vegetația etc. — care se condiționează reciproc și se dezvoltă după legi proprii. În cuprinsul unui astfel de sistem, nu există structuri independente ci doar ansamblu și subansamblu de diferite ordine, ierarhizate după legi naturale și integrate funcțional, în limitele cărora, între componente se stabilesc multiple și complexe conexiuni, fiecare component al sistemului influențând și suportând, la rândul lui, influența celorlalți componente. Pornind de la o astfel de concepție, este cu totul evident că, dacă intervențiile omului asupra componentelor bazinelor hidrografice, sînt unilaterale sau nu sînt judicios concepute ori aplicate, mecanismul natu-

ral al scurgerii superficiale poate fi dereglat în așa măsură încît consecințele negative ale dereglajului să afecteze înseși interesele vitale ale societății! (Munteanu, 1975)

Tot în coloanele Revistei Pădurilor pare cît se poate de clar definit conceptul de „amenajare a bazinelor hidrografice torențiale”. Astfel „amenajarea trebuie să fie înțeleasă ca un ansamblu de măsuri organizatorice și de lucrări biologice, agrotehnice și hidrotehnice în scopul principal al controlului apei și solului” (Munteanu, 1975).

„Dintre lucrările principale — biologice și hidrotehnice — folosite într-o astfel de amenajare, rolul hotărîtor atît în privința refacerii și conservării solului cît și a regularizării scurgerii pe versanți, revine lucrărilor biologice” ... „Orice orientări unilaterale spre folosirea numai a lucrărilor hidrotehnice, cu neglițarea celor biologice, reprezintă un mod neștiințific de a trata problema și neeficient din punct de vedere practic (Munteanu, 1975).

Privind problema la nivel principal, în același articol din Revistă se subliniază necesitatea ca amenajarea bazinelor torențiale să fie integrală și complexă.

„Redresarea echilibrului hidrologic în bazinele montane este nu numai necesară ci și indispensabilă. Stă în posibilitățile noastre de a realiza acest imperativ ... Realitatea ne-a demonstrat, de multă vreme, că fără amenajarea bazinelor hidrografice montane, celelalte cursuri de apă, din aval, riurile colectoare vor fi supuse în continuare fenomenelor de colmatare cu aluviuni transportate din munți ... Muntele trebuie amenajat cît mai bine și cît mai urgent deoarece hidrologia muntelui comandă hidrologia cîmpiei și nu invers. S-a spus de multe ori și pe bună dreptate: cîmpia se apără la munte! Iar, la munte, rolul fundamental din punct de vedere hidrologic revine pădurii (Munteanu, 1975).

* * *

Examinată, în cadrul unei priviri de ansamblu asupra preocupărilor unui secol de activitate în domeniul amenajării bazinelor hidrografice torențiale din țara noastră — se constată o deplină consecvență de concepții de-a lungul timpului, de la generația fondatorilor silviculturii românești pînă la generația de azi. Conținutul de idei este același; ceea ce diferă sînt numai formulările și fundamentările noi, cantitative, aduse de-a lungul timpului de cercetarea științifică și mai ales de experiență în cadrul a mii de bazine torențiale. Oricum, aceasta dovedește cu pregnanță remarcabilă clarviziune a precursorilor cărora, prin această trecere în revistă în materie de torenți, le aducem omagiul nostru.

Torrential watershed management reflected in the Revista pădurilor

Torrential processes, environment modifications, damages caused by them and control methods have been largely presented in the pages of the Revista pădurilor.

From a chronological study of the materials published we can distinguish three stages:

a) between 1886 — 1930, when this problem is raised; the danger torrents and degraded lands represent is grasped; the age of the fight against forest destruction and logging. This is the period when the legislation concerning torrent management is prepared.

b) between 1930—1947, when intensive actions to form „improvement areas” take place in keeping with the „Degraded land improvement law” and afforestation of degraded lands.

c) during the last stage (starting with 1947—1948) the concept of torrent watershed management is definitized by the substantiation of afforestation works according to site mapping and the diversification and increase of the economic efficiency of hydro-technological works.

Din paginile Revistei pădurilor

Silvicitorii au avut în Revista pădurilor un sprijin eficient pentru promovarea intereselor pădurii și implicit a profesiei lor, și pentru crearea și dezvoltarea, în opinia publică, a unei conștiințe forestiere.

Ea a fost în același timp o școală activă pentru ridicarea nivelului de viață spirituală a silvicitorilor, pentru perfecționarea tehnică a personalului de teren, pentru îmbunătățirea învățământului silvic.

Este vie în memoria mea munca prestată la conducere Revistei pădurilor.

Sînt încredințat că atunci cînd — și dacă — se va scrie o istorie a științei și economiei forestiere românești, se va face o mențiune onorabilă despre ceea ce a însemnat pentru acestea Revista pădurilor, de care m-au legat mulți ani de muncă, efectuată cu conștiința îndeplinirii unei datorii.

Prof. V. N. Stînghe
(Revista pădurilor, nr. 4, 1976)

ABONAMENTE—1986

Administrația revistelor editate de către M.I.L.M.C. vă roagă să vă reînnoiți din timp abonamentele la „REVISTA PĂDURILOR”. Pentru anul 1986, abonamentele se vor face numai prin D.E.P., respectiv prin oficiile poștale și factorii poștali din raza domiciliului sau locului dumneavoastră de muncă.

Abonamentele realizate prin alte forme decît prin D.E.P. nu vor putea fi onorate.

Vă reamintim că revista are apariție trimestrială, costul unui abonament anual fiind de 60 lei.

Revista pădurilor în sprijinul protecției pădurilor

Dr. ing. C. NIȚESCU
Ministerul Silviculturii
Dr. ing. AL. FRAȚIAN
Ing. M. PETRESCU
Institutul de cercetări și amenajări
silvice

Problemele de protecția vegetației forestiere, legate nemijlocit de ideea de gospodărire a pădurilor se găsesse inserate constant în paginile Revistei pădurilor, pe parcursul întregii sale activități, începând chiar cu numărul inaugural din 1886.

În primele decenii de la apariție, articolele publicate vizând problemele de protecție, au caracter de informare asupra noutăților din străinătate, de semnalare a apariției unor factori dăunători sau a unor perturbări evidente în viața pădurii și de prezentare a acțiunilor de combatere a acestora. Odată cu dezvoltarea cercetării științifice, în primul rând în cadrul Institutului de cercetări și experimentație forestieră înființat în 1933, dar și în învățământul superior și în multe unități silvice de producție, conținutul calitativ al lucrărilor de protecție s-a îmbogățit continuu, căpătând forma unor studii documentate științifice.

În cele ce urmează, vom evidenția principalele probleme prezentate de revistă, în decursul anilor, referitoare la insectele și bolile vătămătoare vegetației lemnoase, metodele și acțiunile de prevenire și combatere a dăunătorilor biotici și abiotici.

Astfel, în primele caiete ale revistei (1881, 1886) sînt făcute referiri asupra a două probleme din sfera protecției pădurilor — pășunatul și omizile defoliatoare.

Față de pășunatul abuziv se ia atitudine critică militîndu-se pentru limitarea și chiar excluderea lui din păduri (G. Stătescu). Ulterior, problema a mai fost abordată și de alți silvicultori (Gh. Pietraru — 1889, Patruliu, Orăscu și Galeriu — 1889, M. Tănăsescu — 1890, Gr. Eliescu, I. Diaconescu — 1924, P. Ion — 1924, T. Cernescu — 1934, V. Precup, V. Stînghe, D. Tomita — 1936, At. Haralamb — 1944 și alții) care au prezentat consecințele acestei practici și au cerut reglementarea ei în condițiile în care să se evite, în cea mai mare măsură, prejudicierea pădurii.

Despre atacurile de insecte în 1886, Nichita publică articolul „Invazia de omizi”, prezentînd defolierile produse în pădurea Comana. În 1889, P. Grünau prezintă „O invazie de *Liparis dispar*” în mai multe păduri și amintește măsurile de combatere care se iau în alte țări și care ar trebui aplicate și la noi. Gh. Nicolau, în 1892, semnalează apariția insectei „Nona sau bombițele călugăr — *Psilura monacha*”, iar T. Galeriu, Fl. Davidescu, A. Candale și Ghiorghiu (1893) descriu invazia acestei insecte în molidișurile din ocoalele Bicăz și Tarcău, cri-

ticînd măsurile de combatere propuse de B. Pisone (stropiri cu apă sărată) și Psar (folosirea leșiei de cenușă) și recomandînd răspîndirea pe cale artificială a bolii „flacherie”, ceea ce a reprezentat prima idee, la noi, în legătură cu combaterea biologică. Despre omizile defoliatoare, relevante pentru timpul respectiv sînt articolele publicate de P. Antonescu în 1905 (*Cnethocampa processionea*), G. Marinescu în 1937 (prezintă un atac de *Liparis* în pădurea Caracal), M. Ene în 1949 („Atacuri puternice provocate de *Tortrix viridana* la Nucet”) și alții.

O problemă abordată după 1900 se referă la atacurile provocate de gîndacii de scoarță, lista publicațiilor fiind deschisă de I. C. Popescu în 1907 care semnalează apariția *Bostrichizilor* în pădurile de pe domeniul coroanei Borea. A. Pricup în 1908 publică „*Tomieus (Bostrichus) typographus* în pădurile noastre”, Gr. Pirvulescu în 1919 și T. Grigoraș în 1920 arată ravagiile făcute de *Tomieus typographus* în pădurile de molid din județul Neamț, P. Antonescu (1921) și Th. Popov (1923) scriu despre combaterea *Bostrichizilor*, N. Iacobescu (1921) prezintă studii entomologice în pădurile atacate de aceste insecte.

Note privind apariția unor dăunători ai pădurilor și recomandări pentru producție au fost publicate frecvent de revistă, așa cum arată M. Ene în nr. 11 din 1956 citînd ca autori pe Psar (în 1890 publică articolul Colțari și gogoși de tufă), I. Ionescu (1896 — Insectele din brădeturile Zărnești), G. Ionescu (1900 — Colțarii stejarului), Gr. Pirvulescu (1910 — O insectă care atacă pinul), I. Florescu (1921 — Inamicii și amicii săleilor), C. Georgescu (1922 — Un atac de insecte în pădurea Schitu Frumoasa), P. Grünau (1929 — *Epiblema tedella*), A. Rădulescu (1932 — În chestiunea uscării ulmului), T. Rădulescu (O nouă insectă periculoasă a pădurilor — *Hyphantria cunea*), și mulți alții. După 1950, apar materiale mai complete cu detalii descriptive și de biologie asupra unor dăunători, precum și cu precizări asupra prevenirii și combaterii acestora. M. Ene (1956) descrie două lacuste dăunătoare vegetației din perdelele forestiere; Z. Spîrchez (1956) prezintă pe *Caliroua limacina*, M. Ene și I. Tudor (1957) scriu despre *Phymatodes testaceus*, T. Popescu (1960) despre *Trypodendron lineatum*, El. Stătescu (1960) despre *Cacoecia murinana*, I. Ceianu (1961) despre *Paranthrene tabaniformis*, Al. Frațian (1962) despre moliă murgurilor de molid, V. Pașcovici și El. Pătrășeanu (1968)

despre *Orchestres fagi*, D. Pirvescu (1967) despre *Drymonia chaonia*, G. Dissescu (1965) despre *Colotais pennaria* și în 1980 despre *Atelabus nitens*, I. Năstase (1964) despre *Tiche-ria complanella*, A. Simionescu (1975) despre *Dendotomus micans* și alții. În legătură cu înmulțirile în masă ale unor insecte au scris în revistă M. Ștefănescu (1957), Al. Frațian (1959), M. Arsenescu (1966), T. Popescu și P. Scută-reanu (1966), V. Purcel (1968).

Informații asupra stării fitosanitare a pădu-rilor din țara noastră s-au publicat cu regulari-tate, în principal de M. Arsenescu și colab., în perioada 1961—1967, și de A. Simionescu și M. Ștefănescu după această dată.

În legătură cu procedeele de depistare și prognoză a dăunătorilor au apărut în revistă numeroase lucrări deosebit de interesante și temeinic fundamentate științific sub semnătura lui Gabriela Dissescu referitoare la speciile *Euproctis chrysorrhoea* (1960), *Thaumetopoea processionea* (1961), *Operophtera brumata* (1964), *Lymantria dispar* (1968), *Tortrix viridana* (1981 și 1983), precum și la metodologia de lucru la întocmirea prognozei (1963, 1965, 1972).

Problema prognozei a mai fost abordată în paginile revistei de C. Stoenescu (1965) — la cotari, I. Năstase (1970) la *Leucoma salicis*, O. Marcu (1971) la *Lymantria dispar*, I. Ceianu și V. Mihaleiuc (1979, 1980 și 1981) au făcut referiri asupra utilizării feromonilor pentru de-pistarea *Lymantricii monacha*.

Aspectele referitoare la organizarea lucrărilor de protecția pădurilor și de combaterea propriu-zisă a dăunătorilor apar în revistă destul de firziu. Gr. Eliăsescu în 1935 publică „Observa-țiuni relative la legea pentru protecția plantelor” și în 1953 „Prognoza și entomologia forestieră” iar I. Demetrescu tratează despre „Interven-ționismul de stat în materie de combatere a insectelor vătămătoare pădurilor”.

Combaterea chimică a insectelor dăunătoare, metodă folosită cu prioritate în protecția pădurilor, a format obiectul a numeroase pu-blicații în revistă. T. Rădulescu (1952) scrie despre primele lucrări de prăfuire cu insecticide efectuate la Suagov în 1951, iar M. Arsenescu, Al. Frațian, A. Gruiescu, M. Ștefănescu și F. Vahaczka (1957) tratează despre primele cer-cetări efectuate pe scară de producție pe baza cărora s-a pus la punct în 1956 combaterea de-foliatorilor pădurii (*Lymantria dispar*), prin folosirea insecticidelor de tip DDT și în amestec cu HCH. M. Arsenescu (1958) face considerații asupra campaniei de combatere avio a defolia-torilor din anul 1957 iar V. Miron (1959) și El. Constantinescu (1960) prezintă utilizarea aerosolilor calzi lansați cu aparate SN-6 pentru combaterea dăunătorilor din păduri. Elena Constantinescu și D. Manea (1960) prezintă rezultatele obținute la lucrările de combatere a

dăunătorului *Saperda populnea*; M. Ștefan (1960) se referă asupra aplicării substanțelor fumigene contra dăunătorilor plantelor, iar M. Arsenescu (1961) despre aplicarea stropirilor fine împotriva insectei *Cacoccia murinana*. Despre posibili-tatea folosirii insecticidelor sistemice, scriu în 1961 — Gh. Mihalache și D. Rădoi.

C. Stoenescu (1962), Gh. Voinescu (1963) și Gh. Iliescu (1963) relatează despre eficacitatea noilor procedee chimice de combatere a lui *Hylobius abietis* prin îmbăierea puietilor în soluție de Detox 25 și prin aplicarea de scoarte toxice. M. Arsenescu (1963) pune problema apli-cării tratamentelor chimice timpurii la comba-terea defoliatorilor *Tortrix viridana* și a geo-metridelor, despre a căror combatere efectuată în Banat relatează N. Morcov (1964). Al. Fra-țian și V. Protasievici (1965) prezintă rezultatul tratamentelor timpurii cu efect profilactic, apli-cate la începutul procesului de ecloziune a omi-zilor, împotriva defoliatorului *Lymantria dispar*. M. Arsenescu, Al. Frațian, Gh. Iliescu, T. Popescu și A. Simionescu, prezintă detaliat procedeul stropirilor ultrafine din avion la combaterea insectelor defoliatoare. Al. Frațian (1966) face un studiu tehnico-economic asupra combaterii aviochimice a insectelor defolia-toare propunând totodată folosirea insectici-delor Defotox 16 și Defotox 32, iar M. Arsenescu (1967) propune o altă formulare a DDT-ului Silvodetexan (Omicid), pentru combaterea dăunătorilor din păduri.

Al. Frațian și A. Simionescu (1967) prezintă rezultatele unor experimentări de combatere chi-mică a incendiilor din păduri cu ajutorul fos-fatului de diamoniu.

M. Arsenescu și Gh. Mihalache (1971) pre-zintă experimentările făcute pentru combaterea chimică a tortricidelor și (1972) despre reman-ența unor insecticide. Același colectiv împre-ună cu Gr. Frantescu pune problema trata-mentelor combinate (chimice și biologice) îm-potriva defoliatorilor. G. Dissescu (1977 și 1978) publică rezultatele unor lucrări de combatere a defoliatorului *L. dispar* prin captarea sau dez-orientarea tîlășcuților.

Al. Frațian (1979 și 1980) face referiri asupra insecticidului selectiv Dimilia, experimentat în laborator și în lucrări de combatere a insect-elor defoliatoare, remarcînd sensibilitatea la doze extrem de mici a *Lymantricii dispar*. Al. Frațian (1981) descrie dispozitivele moderne de stropire ultrafine și rezultatele obținute la noi, iar un an mai firziu prezintă insecticidul bio-degradabil Decis care prin calitățile lui poate fi utilizat în combaterea unei game foarte va-riate de dăunători forestieri.

Numeroase articole publicate după 1956 au vizat combaterea biologică a pădurii din care vom cita numai câteva: Despre metoda bio-logică a combaterii dăunătorilor forestieri de

I. Ceianu și Gh. Mihalache (1960), Contribuții la problema combaterii biologice în păduri cu ajutorul furnicilor de V. Pașcovici (1961), Bacteriile în combaterea dăunătorilor forestieri de I. Ceianu (1963), Folosirea preparatelor entomopatogene în combaterea dăunătorului *Lymantria dispar* de Gh. Mihalache și M. Ene (1966), Insecte parazite și prădătoare oofage și Epizootiile virotice în pădurile infestate de *Lymantria dispar* de Gh. Mihalache și colab. (1977).

Problemele de fitopatologie forestieră au fost constant prezente în paginile revistei. Naturalistul D. G. Ionescu publică în 1888 un apel către silvicultori, prin care solicită să i se trimită eşantioane de boli ale plantelor cultivate și forestiere.

Gh. Pirvulescu, în 1986, publică articolul „Despre *Viscum album* și *Loranthus europaeus*”, în care prezintă descrierea botanică a celor doi fitoparaziți, modul lor de propagare și infecție și mijloacele practice de combatere. În două articole intitulate „Observații asupra maladiilor arborilor” (1905, 1907) N. Iacobescu dă la iveală o serie de boli ale teiului, stejarilor, plopului, aninului și mărului. Importanță apare descoperirea ciupercii *Trematocaula matrichotti*, agentul cauzal al cancerului la tei. Același autor face referiri la „racila” și „mătura bradului” din munții noștri (1910), precum și la defectele lemnului de rășinoase (1911).

Lipsa crescândă a lemnului de lucru pe piața internă, determină pe Petre Antonescu să publice în perioada 1905–1910 o serie de articole privitoare la „Lemnul de fag cu sau fără inimă roșie”, care au un mult caracterul unor referate tehnice.

G. Ionescu publică, începând cu anul 1908, articole asupra unor boli ale stejarului și teiului. Tot el descrie uscarea intensă a carpenului din pădurile situate în jurul Bucureștiului, iar în 1911 dă la iveală date asupra stării masivelor păduroase din regiunea Sinaia, sub aspect fitopatologic. În 1912 abordează problema atacurilor de *Erysiphaceae* și *Nectria* la unele specii forestiere.

Făinarea stejarului, comună pe speciile de *Quercus* din țara noastră, a constituit subiectul a numeroase articole. În 1925 I. Grintescu publică articolul „Asupra oidiumului stejarului și periteciile sale”. În anii 1927 și 1928 C. Georgescu și alți ingineri silvici discută în paginile revistei despre „Combaterea oidiumului în pepiniere”, precum și unele observații asupra apariției și evoluției acestei maladii. Mult mai târziu, Dițu, Popescu și Dragomir (1962) prezintă rezultatele cercetărilor privind combaterea făinării stejarului pe bază de avertizare și posibilitatea utilizării unor produse antibiotice în profilaxia acestei boli.

C. C. Georgescu împreună cu alți colaboratori (M. Petrescu, V. Mocanu, M. Badea) publică în

perioada 1950–1960 numeroase studii referitoare la bolile ghindei și a unor maladii ce afectează speciile forestiere din pepiniere, plantații tinere sau arborete în vîrstă.

Boala ulmilor (*Ceratocystis ulmi*), care începuse să facă mari ravagii în pădurile noastre, este prezentată de V. Petrescu în articolul, „Se usucă ulmii” (1930). În 1932, A. Rădulescu prezintă noi date referitoare la această calamitate. Aspecte referitoare la depistarea grafiozei, pagube produse și măsuri de protecție sînt consemnate în articolul de sinteză publicat în 1960 de M. Petrescu și T. Popescu.

O boală tot atît de gravă ca cea a ulmilor este semnalată de A. Rădulescu în 1938 cînd publică despre atacul ciupercii *Dasyyscypha willkommii* în arboretele de larice de pe Valea Azugii.

Problemele referitoare la patologia plopilor generează numeroase articole pe măsura extinderii în cultură a diferitelor specii și clone de plopi și îndeosebi a plopilor curamericani. Astfel, începînd cu anul 1957 V. Mocanu, singură sau în colaborare cu alți cercetători, publică mai multe contribuții cu privire la bolile plopilor negri hibridi. Din această perioadă înregistrăm primele date referitoare la cancerul bacterian al plopilor (cauzat de *Pseudomonas syringae* f. *populea*) C. C. Georgescu și alții, 1959, L. Petrescu, 1960, R. I. Popescu, 1978. În anul 1963 sînt publicate primele contribuții la cunoașterea bolilor și dăunătorilor duglasului, iar în anul 1964 M. Petrescu și I. Blada semnalează prezența în țara noastră a unor boli deosebit de grave cauzate de *Rhabdocline* și *Phaeocryptopus* care afectează frunzișul acestei specii.

Procesul de uscarea intensă a pădurilor de evereince, de importanță deosebită pentru economia forestieră, a constituit obiectul a numeroase articole ce au apărut și în Revista pădurilor. Începînd cu anul 1959, cînd C. Stănescu serie „În problema uscării intense a pădurilor de stejar din regiunea Ploiești”, iar N. Constantinescu, Gh. Marcu și G. Ceuca prezintă „Cauzele uscării sleaurilor din zona Oltului inferior”, seria articolelor referitoare la acest subiect se extinde tot mai mult în perioada care urmează prin materialele publicate de I. Nițu și V. Tutunaru; P. Ștefănescu; N. Popescu; I. Vlad (1960); N. Constantinescu (1961), Ivănescu și Floricică; Gh. Marcu; I. Petcuț; S. Armășescu (1962) Gh. Marcu (1965), V. Pașcovici și A. Simionescu (1974); Gh. Marcu (1980); P. Scutăreanu și alții; P. Haring și colaboratorii; M. Petrescu, A. Alexe (1984).

Deprecierea materialului lemnos la arborii în picioare de către diverse ciuperci lignicole, îndeosebi a lui *Fomes annosus*, cu aspecte din biologia lor, a pagubelor pe care le produce și posibilitățile de prevenire și combatere a atacului acestora, au constituit subiectul a numeroase articole publicate în decursul timpului (Spîrchez

ș. a., 1956; V. Mocanu, 1958; 1961; M. Petrescu, 1963; R. Ichim, 1972, 1973; I. Botezat 1973; I. Andron, 1979; Gh. Sima, 1982, 1983).

Vătămările cauzate de factorii abiotici sînt, de asemenea, înscrise în numeroase articole publicate de Revista pădurilor. Astfel, în 1941, S. Pașcovschi scrie despre „Efectele inundațiilor din 1940 în Cimpia Banatului” și „Uscarea frunzelor din cauza secetei”. În același an C. C. Georgescu prezintă efectele gerurilor în cerete. Probleme similare sînt abordate și de At. Haralamb în articolele „Acțiunea vătămătoare a unor factori abiotici asupra unor culturi de ploi” (1953) și „Observațiuni privind comportarea plopilor negri hibridi în apele stătătoare” (1954). Alte articole în acest context sînt cele referitoare la: influența grindinei asupra vegetației lemnoase (1958 și 1959); vătămări cauzate de furtuni, vînt și ger în arboretele de ploi negri hibridi (L. Petrescu, 1958; 1959); efectele negative ale zăpezii asupra unor specii lemnoase (S. Radu, 1960); prevenirea și combaterea înghețului tîrziu în pepiniere (Papadopol și Carnizchi, 1960); doborîturile de vînt și rupturile de zăpadă (R. Dissescu, 1962); (P. Dumitrescu, 1978); influențele inundațiilor asupra plantațiilor de ploi (Nițu, 1965); efectele secetelor din 1973 asupra culturilor de rășinoase de pe terenurile erodate (Traci, 1975); influența prafului de ciment și var asupra creșterii arboretelor de molid și brad (Ianculescu, 1978).

Efectele determinate de poluarea mediului inconjurător asupra vegetației lemnoase fac de asemenea obiectul mai multor articole publicate în revistă începînd cu anul 1968, cînd C. I. Popescu tratează problema rezistenței la fum și gaze industriale a speciilor lemnoase. Influența poluării aerului asupra vegetației forestiere în unele centre industriale este prezentată de Bălăuță și Lupu (1973), Bălăuță (1972 și 1974), iar aspecte ale relațiilor dintre poluarea industrială și ecosistemele de pădure sînt date de Ianculescu (1976).

Referitor la cunoașterea bolilor care afectează semințele și fructele speciilor forestiere amintim studiul publicat în 1950 de C. C. Georgescu și M. Badea în legătură cu fenomenul de putrezire a ghindei cauzat de specii de *Gytospora* și

Erwinia, două din aceste specii fiind descrise pentru prima dată în literatura de specialitate. În 1969, Elena Stănescu și I. Vlase se ocupă de bolile criptogamice ale ghindei în timpul perioadei de conservare, iar în 1984 P. Scutăreanu ș.a. publică date în legătură cu rolul factorilor vătămători (inclusiv agenți criptogamici) în diminuarea fructificației la diferite specii de cvercinee și posibilități de luptă împotriva lor.

Vătămările provocate pădurilor de către mamifere sînt semnalate în revistă de Z. Lupe (1956), N. Bud (1972), N. Florică (1981), R. Ichim (1974—1976) și alții.

Referiri numeroase s-au făcut la implicațiile doborîturilor de vînt asupra stării fitosanitare a pădurilor; dintre aceste articole menționăm pe cele ale lui C. Nițescu și M. Bartiș (1980) care se referă la pădurile din județul Bistrița-Năsăud și ale lui V. Mihaleiuc care prezintă situația din nordul Moldovei. Rupturile de zăpadă sînt analizate de St. Radu (1960) la jenușar. C. Bindiu și V. Mihaleiuc (1982) la molid și brad. În paginile revistei apar și aspecte legate de incendiile de păduri: I. Poleac (1962) discută despre prognoza acestora, iar C. Nițescu, N. Nanu și N. Doniță (1978) prezintă detaliat statistica incendiilor, cauzele producerii și măsurile de prevenire și stingere.

Succinta prezentare dă numai o imagine generală asupra rolului avut de Revista pădurilor în propagarea ideilor privind dezvoltarea activității de protecția pădurilor în rîndul corpului silvic, în prezentarea rezultatelor cercetărilor înregistrate, în acest domeniu. Din motive de spațiu am citat, în acest articol, numai o mică parte din problemele publicate și din autori, dar se poate afirma că în paginile revistei se găsește scrisă o istorie relativ completă a protecției pădurilor, la care a contribuit un număr mare de cercetători și de specialiști din producție.

Sîntem convinși că, în continuare, Revista pădurilor va milita pentru modernizarea tehnologiilor de combatere a dăunătorilor prin extinderea metodelor integrate și biologice, urmărind o mai mare fundamentare ecologică și economică a acțiunii de protecție a pădurilor.

The Revista pădurilor a support for forest protection

The problems concerning forest vegetation protection, directly connected to the idea of forest management, have been presented in the pages of the Revista pădurilor, starting even with the 1886 inaugural issue.

We can undoubtedly assert that the pages of the journal shelter a relatively complete history of forest protection to which a great number of scientists and specialists working in the field of forest administration brought their contribution.

The paper shows the most important scientific contributions published in the Revista pădurilor for one century in the fields of: entomology, phytopathology, forest fire control, industrial pollution, grazing in the forest etc.

The authors discuss the entomology and phytopathology problems relating to oak die-back etc. Stress is finally laid on the articles concerning biological control of pests.

Economia vînatului și salmonicultura în paginile Revistei pădurilor timp de 100 de ani

Conf. ing. V. COTTA

Ing. S. PANAITTE
Ing. P. DECEI
Ministerul Silviculturii

Preocupări pentru raționala gospodărire a patrimoniului cinegetic și salmonicol găsim în Revista pădurilor din primul ei an de apariție și pînă azi.

„Întru cît privește vînătoarea la noi, nimic încă nu există. O lege care începuse a se lucra în Cameră, în această privință, a ramas din nenorocire și pînă acum neterminată”¹⁾. Situația este mai concret oglindită 22 ani mai tîrziu, astfel²⁾: „Vînatul s-a împușinat peste măsură la noi — cauza: pînă în 1891, data apariției primei legi³⁾, vînătoarea nu era supusă la nici o restricțiune: oricine putea să vîneze unde vrea, ce vrea și cînd vrea, fără să existe epoci de prohibițiune spre a se favoriza reproducerea animalelor și paserilor folositoare”. Acesta era punctul de pornire pentru organizarea unei vînători, dacă nu moderne, cel puțin la nivelul celeia din unele țări europene, apropiate. Inițiatorul a fost inginerul silvic George Stătescu, redactorul Revistei pădurilor, timp de peste 10 ani, care în programul de conferințe organizat de Societatea „Progresul silvic”, la data de 12 februarie 1889, vorbește despre: „Vînătoarea”, al cărei conținut nu ne este cunoscut, dar bănuim că au fost puse cu această ocazie și problemele de bază, și în primul rînd elaborarea unui proiect de lege privind vînătoarea.

În această perioadă, Revista pădurilor publica informații despre vînătoarea în alte țări europene, scoțînd în evidență veniturile pe care le realizează statul din vînătoare, în țări ca: Franța, Anglia, Austria, în speranța că va trezi interesul factorilor de decizie, în această materie. Socoteala a fost bună, deoarece în anul 1891 a apărut prima lege de vînătoare din țara veche⁴⁾.

Contribuția largă a lui G. Stătescu la punerea bazelor unei gospodării cinegetice moderne se explică și prin faptul că el era titularul catedrei de Istorie naturală de la Școala specială de silvicultură de la Brănești, care cuprindea și „noțiuni asupra pisciculturii în apele dulci și vînătoarea”⁵⁾. Meritul Revistei pădurilor de a fi îmbrățișat ideea introducerii în țara noastră a unei gospodării vînătorești moderne este cu atît mai mare cu cît „chiar și elasele dominante surădeau cînd auzeau pe noii veniți (silvicultori

absolvenți de la Nancy n.a.) discutînd în Revista pădurilor, precum și în congresele silviculturilor despre protecțiunea vînatului în țara noastră. Ținem să arătăm că această lege (este vorba de Legea asupra poliției vînatului (n.a.) se datorește în mare parte neuitatului G. Stătescu”⁶⁾. Iată prima idee și prima realizare a revistei.

Fig. 1. Cerbul a fost colonizat în pădurile din Cîmpla Dunării.

Legea asupra poliției vînatului a fost criticată pentru ineficiența ei: a interzis vînătoarea, dar n-a reușit să înfrîneze braconajul și animalele dăunătoare. Dar criticii au omis să arate că eficiența unei legi depinde și de modul cum ea a fost aplicată. La noi, situația era mai dificilă din pricina unei mentalități de a vîna oricînd și oriunde, ca înainte de 1891. La aceste critici s-a adăugat și apariția în anul 1901 a monumentalei lucrări pe acea vreme „Vînătoarea în România”, autori fiind E. Gheorghiu și C. Gheorghiu, care aducea idei noi pentru literatura cinegetică de la noi. Fapt este că, în anul 1906, legea asupra poliției vînatului a fost revizuită și a rămas în vigoare pînă în 1921. Meritul Revistei pădurilor pentru a pune bazele unei gospodării vînătorești și salmonicole moderne este cu atît mai mare cu cît prima revistă de vînătoare în țara veche, „Diana” a apărut numai în 1904, deci timp de 18 ani problemele de acest gen au fost tratate în Revista pădurilor.

Teritoriul vînătorec al țării noastre este azi de circa 21—22 milioane ha; restul pînă la 23.750 mii ha fiind suprafață neproductivă pentru vînat: așezări omenești, întreprinderi industriale etc. Ocrotirea și punerea în valoare

⁵⁾ Teodorescu Iulian, jurist. Revista pădurilor, 1904, p. 197.

¹⁾ *** Revista pădurilor, caletul 8, 1887, pag. 240.

²⁾ Antonescu, Petre: Practicarea vînătoarei în România. Revista pădurilor, 1909, p. 108.

³⁾ Lege asupra poliției vînatului. Monitorul Oficial din 2 noiembrie 1891.

⁴⁾ Extras din scrisoarea din 27 ianuarie 1975 a lui Victor Ivăncanu.

a vînatului pe această imensă suprafață este o problemă dificilă, deoarece atît îndrumarea, cît și controlul asupra organelor de teren sînt anevoioase. De aceea și la noi, ca și în țările cu economie cinegetică mai avansată din Europa, vînătoarea, sub raport administrativ-gospodăresc, a fost atașată administrației silvice, care are organe, practic, pe întreg teritoriul țării, și în plus este semimilitarizată. Pentru arendarea dreptului de vînătoare din păduri, după apariția legii asupra poliției vînatului din 1891, periodic se fixau licitații cu oferte închise și sigilate. Printre atribuțiile Casei Pădurilor Statului, înființată în anul 1910, era și dreptul de a da în arendă vînatul din păduri. În Transilvania, de după Unire, pentru data de 16 ianuarie 1922, a fost publicată licitația pentru darea în arendă a dreptului de vînătoare din pădurile statului din toată Transilvania și a fondului grănităresc de la Năsăud. Termen de arendare — 6 ani. Licitațiile aveau loc la sediile regiunilor silvice. Deci, atît în România veche, cît și în Transilvania, atribuția de a pune în valoare dreptul de vînătoare din păduri era încredințată organelor silvice. Așa a fost pînă în anul 1923 cînd, printr-un articol strecurat în lege, dreptul de a da în folosință vînatul de pe proprietățile statului, deci și din păduri, era atribuit Ministerului de Domenii, care avea un „serviciu al vînatului”. Această știrbire a atribuțiilor administrației silvice a dat naștere unei nemulțumiri, care s-a manifestat sub diferite forme. Astfel:

— La congresul inginerilor silvici din anul 1923, una din temele discutate a fost administrarea vînatului din păduri⁸¹. S-a votat și o moțiune în sensul ca: 1. să se modifice legea din 1921—1923 așa cum a cerut Corpul Silvic, 2) Direcția vînătorii din Ministerul de Domenii să fie trecută la Casa Pădurilor.

— La congresul din anul 1924, care a avut loc la Timișoara, problema a fost repusă în discuție, votîndu-se o moțiune ca: 1) să se modifice legea din 1921—23, adăugîndu-i-se dispoziții privind înmulțirea vînatului și economia vînătorii în general; 2) Direcția vînătorii din Ministerul de Domenii să fie trecută la Casa Pădurilor.

Cele două moțiuni n-au avut ca urmare modificarea legii, ci dimpotrivă, înăsprirea dispozițiilor legale, deoarece a apărut o lege compusă dintr-un singur articol, cu următorul conținut: „Dreptul de vînat în toate proprietățile statului este administrat de serviciul vînătoarei, personalul silvic, pescăresc și agricol, trebuînd să execute măsurile luate de minister”⁸². Păreră celor inițiați era că nu cauze obiective au dus la apariția acestei strănii legi.

⁸¹ Georgescu, G. P.: Vînătoarea din punct de vedere sportiv, economic și legislativ, Revista pădurilor, 1924, p. 164.

⁸² Monitorul Oficial Nr. 83 din 19 aprilie 1933.

Așadar, după ce timp de 42 ani (1891—1933), dreptul de a pune în valoare vînatul din păduri a fost încredințat administrației silvice, după ce această administrație pune în valoare și celelalte produse nelemnoase ale pădurii, iată că deodată se produce o știrbire a atribuțiilor sale, luîndu-i-se dreptul de a administra vînatul și, în plus, fiind obligat să execute dispozițiile unei alte administrații. Cum era firesc, această situație a dat naștere la nemulțumiri și la acțiuni menite să ducă la o îndreptare a lucrurilor. Tribuna pentru difuzarea ideilor în scopul unei judicioase așezări juridice a vînătorii, a fost Revista pădurilor. Astfel, în 1937, la „Problemele zilei” a fost înscrisă vînătoarea. Pe 50 pagini, un număr de 11 autori își exprimă părerea, arătînd că vînatul face parte integrantă din economia forestieră și că specialiștii silvici sînt cei mai indicați să-i rezolve problemele. În continuare, cu începere din 1940, Revista deschide o nouă rubrică „Vînătoare și pescuit”, iar la „Cronică” se adaugă și cronica cinegetică. Aceasta din urmă s-a dovedit a fi deosebit de eficientă pentru ținerea la curent a cititorilor cu evenimentele din viața vînătorească. În intervalul 1940—1947 au apărut în Revista pădurilor 135 titluri de cronică cinegetică. Agitația din rîndurile silvicultorilor a luat sfîrșit în anul 1946 cînd, prin Decretul-lege pentru organizarea Casei Pădurilor Statului, la art. 3 care se referea la atribuțiile acestei instituții, se prevăd următoarele: „Să cultive, să ocrotească și să valorifice vînatul din pădurile statului și să administreze pescuitul în apele de munte care străbat sau ating pădurile statului pe o distanță de cel puțin 50% din lungimea lor”⁸³; ca un corolar, sînt publicate și „Instrucțiuni pentru valorificarea în regie a vînatului”⁸⁴; este ceea ce a cerut și a obținut sectorul silvic după o luptă de 23 ani. Este a doua idee îmbrățișată de Revista pădurilor și dusă pînă la punerea ei în practică.

Cu toate criticile aduse legii pentru poliția vînătorii din 1891, ea a acționat și pozitiv, trezînd interesul pentru bogăția faunei cinegetice și a punerii ei în valoare. România îndeplinește toate condițiile cerute pentru o bună stare a vînatului, căci abia se poate găsi o a doua țară care, pe un teren atît de restrîns, să ofere, prin varietatea solului, a climei, a stării culturale a județelor sale, un atît de vast cîmp de acțiune unui vînat⁸⁵; Propune înființarea la București a unei „Uniuni pentru protejarea vînatului”, iar în provincie societăți pentru vînătoare. Drept urmare a luat ființă „Asociația vînatătorilor din București”, care a primit în folosință terenuri de vînătoare în județe apropiate.

⁸³ Monitorul Oficial, nr. 265 din 14 noiembrie 1946.

⁸⁴ Monitorul Oficial nr. 273 din 25 noiembrie 1940.

⁸⁵ Schröder, Carol, Bukarester Tageblatt, Revista pădurilor, 1893, p. 228.

Este reprodus articolul „Fésani”, de M. Roussel, probabil ca să deschidă gustul celor de la noi pentru vânătoarea de fazani¹¹⁾.

Iau ființă alte și alte societăți de vânătoare, dintre care se menționează : Zimbru, Molda, Sf. Andrei, Diana, Cerbul Intim și altele¹²⁾.

Din Revista pădurilor aflăm că preocupările pentru o cât mai bună pregătire în materie de gospodărie cinegetică și salmonicolă sporesc și în învățământul silvic. Astfel, în anul 1946, Facultatea de silvicultură a mai achiziționat prin arendare, pe lângă terenul de la Brănești, alte două terenuri de vînat de cimpie și anume : pădurea Brînzeasca, în suprafață de circa 1000ha de la Ocolul silvic Gruiu și pădurile Sirna — Tinosul etc. în suprafață de circa 2000 ha, de la Ocolul silvic Ploiești. Dotarea Facultății de silvicultură a fost completată apoi cu un teren de vînat de munte, apt pentru cerb comun, urs, cocoș de munte și capră neagră, de la Ocolul silvic Curtea de Argeș.

Cu această dotare învățământul cinegetic din Facultatea de silvicultură a devenit mai eficient. În perioada 1943—1945 apar cinci articole cu subiect cinegetic și salmonicol scrise de studenți, ca rezultat al practicii de vară.

Pe de altă parte, prin Revista pădurilor au fost popularizate diferite inițiative ale specialiștilor în materie. Prezentăm câteva exemple :

— În 1904, Ion Kalenderu dă dispoziții ca la fiecare regiie a Domeniului Coroanei să se înființeze un muzeu în care, la sectorul vînatorese, să fie expuse : „colecțiuni de paseri vîtămătoare și nevîtămătoare, precum și mamifere ce populează pădurile;¹⁴⁾ iată embrionul Muzeului de vînatorese.

— Revista pădurilor deschide o anchetă cu privire la caracteristicile tehnice ale celei mai potrivite arme de vînatorese pentru personalul silvic-vînatorese. Iau parte la discuție șase vînatorese dintre cei mai competenți. Concluzia : arma de vînatorese cea mai indicată pentru personalul silvic vînatorese, care activează într-un teren conținînd atît vînat mare, cît și vînat mic, este un Drilling, avînd două țevi netede calibru 16 și o țevă ghintuită pentru cartușul 8×57 R)¹⁵⁾; Casa Pădurilor a construit în Munții Muscelului două case de vînatorese confortabile, pe care localnicii le numesc castele și anume, una la Bahna Rusului (Ocolul silvic Domnești) și alta pe Rîușor (Ocolul silvic Aninoasa). Aici vînatoresele sînt conduse de silvicultorii statului¹⁶⁾.

În paginile revistei au apărut lucrări deosebit de valoroase dedicate istoriei vînatoresei, îndeosebi din Transilvania, scrise de ilustrul cinegetician Otto Witting ; istoria vînatoresei cu pene în Transilvania (1931, 1941) ; Cerbul și căprioara (1941) ; Capra neagră (1940) ; Ursul (1948) ; Lupul (1945). Aceluiași autor îi datorăm și publicarea unor lucrări privitoare la aspecte economice ale activității cinegetice (1934, 1937).

În ultimele două decenii, Revista pădurilor semnalează și unele vîtămări cauzate pădurii de către vînat, în arborete de molid, iar recenziile revistelor din alte țări aduc contribuții și în ce privește mijloacele de prevenire a acestora. Atitudinea recomandată de lucrările de specialitate, în această materie, este ca sporirea productivității fondului cinegetic să se producă „în armonie și cu sprijinul ramurilor de bază în folosirea solului : silvicultura și agricultura”¹⁷⁾. Problema relațiilor pădure — vînat este complexă și depășește cadrul lucrării de față.

Una dintre cauzele vîtămărilor este repartizarea claselor de vîrstă ale pădurii : o plantație de molid de cîtiva ani, în mijlocul unui arboret de molid de 30—40 ani cu masivul bine închis, nu va putea fi apărută de cerbi decît prin împrejmuire. Apoi, nerecoltarea sporului anual și crearea prin aceasta de suprapopulații a cerbului duce la prejudicii extrem de grave a pădurilor de rășinoase pure din Bucovina și unele culturi silvice din alte zone montane și premontane.

După cum s-a menționat și în Revista pădurilor, una din cauzele vîtămărilor este și lipsa de liniște care obligă vînatul să se concentreze în anumite puncte, unde pentru a-și putea colecta hrana necesară, recurge la mijdrirea puieților și la roaderea coajei.

Pentru început, în scopul micșorării vîtămărilor, se poate recomanda : o evaluare competentă, conștiincioasă și sinceră a efectivului de vînat din luna martie, iar în fondurile de vînat în care efectivul optim este depășit, să se aplice reducerea cuvenită. S-a considerat greșit să se

Fig. 2.

¹¹⁾ Roussel, M. Fésani ; Rev. pădurilor ; 1893, p. 286.

¹²⁾ Candale A. : Memoria, asupra înființării de parcuri naționale. Revista pădurilor, 1893, p. 363.

¹³⁾ Antonescu, Petre : Practicarea vînatoresei în România. Revista pădurilor, 1909, p. 117.

¹⁴⁾ Revista pădurilor, 1904, p. 1.

¹⁵⁾ Idem, 1958, p. 549.

¹⁶⁾ Idem, 1917—1919, p. 30.

¹⁷⁾ Cotta, V. : Vinatul. Edit. Ceres, 1982, p. 8.

vadă soluția evitării vătămarilor cauzate în arborete numai în reducerea efectivului, fără a se aplica măsuri de prevenire, concretizate în primul rând prin ridicarea capacității trofice a pădurilor. Vinatul face parte din biocenoză a pădurii, valorificat rațional sporește veniturile acesteia, iar pentru motive de ordin recreativ (vânătoare), economic și estetic se cade să-l păstrăm în număr corespunzător, fără să depășească efectivele optime.

În ultima perioadă, activitatea din domeniul economiei vînatului s-a desfășurat în conformitate cu prevederile Programului național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier, program pe larg prezentat în paginile Revistei pădurilor (nr. 1 și 2 din anul 1976).

În revista noastră au văzut lumina tiparului numeroase cercetări asupra biologiei speciilor de vînat, ca cele asupra cerbului și caprei negre scrise de O. Witting (1949), iepurelui de vizuină (Scărlătescu, Scutaru, 1955) sau iepurele de câmp (Scărlătescu, Almășan, Nesterov, nr. 6/1962), fazanului (Almășan, Scărlătescu, nr. 3/1961), cîinelui enot (Almășan, nr. 5/1956), ca și unor lucrări dedicate problemelor de ansamblu ale sectorului (Almășan, Badea, nr. 3/1962; Almășan, Popescu, Scărlătescu, nr. 2/1961, nr. 3/1962).

Aspecte privind salmonicultura

Încă nu se împlinise un an de la apariția Revistei pădurilor, cînd în paginile ei apar articole și despre salmonicultură. Astfel, pe patru pagini sînt descriși păstrăvul comun și cel curcubeu, propunîndu-se totodată măsuri de gospodărire a apelor: „Mai înainte de toate însă să luăm măsuri provizorii în contra stîrpirii păstrăvului din riulețele munților noștri”. Apoi, propune prohibiție în perioada reproducerii: „Dacă ministerul nu s-ar putea ocupa deocamdată cu repopulare artificială, cel puțin să se fixeze epoci cînd pescuitul este interzis¹⁷⁾”

Fig. 3. Păstrăvăria Ceahlău, profilată pentru producerea puietului de lostrită.

¹⁷⁾ Revista pădurilor, 1886—1887, p. 345.

După 23 august 1944, salmonicultura ia o dezvoltare mult mai mare.

Pentru început, câteva articole popularizează unele fonduri de pescuit și promovează pescuitul sportiv în rîndul maselor de oameni ai muncii (Rîul Mare—Făina și afluenții montani ai Jiului), pledînd pentru îmbinarea cunoștințelor teoretice cu cele practice, la viitorii ingineri silvici. Este scoasă în evidență necesitatea constituirii unui fond de pescuit didactic repartizat facultății de silvicultură, ecoul acestei propuneri găsind finalizare prin atribuirea fondului de pescuit Capra—Cumpăna, județul Argeș, în anul 1947, Facultății de Silvicultură din București, iar mai tîrziu a fondului de pescuit Gîrcina—Doftana, Facultății de silvicultură Brașov.

Prin trecerea sectorului piscicol în patrimoniul statului în anul 1948, apele de munte și păstrăvăriile sînt atribuite spre gospodărire Ministerului Silviculturii. Revista ia poziție pentru buna lor gospodărire, propunînd ca prim pas în această acțiune, inventarierea, constituirea în fonduri de pescuit și arondarea tuturor apelor curgătoare și lacurilor din zona montană, încadrarea sectorului cu personal tehnic și direct lucrativ pregătit corespunzător.

Începînd cu anul 1953 numărul corespondenților interesați în dezvoltarea fondurilor de pescuit și buna gospodărire a lor crește de la un an la altul, problemele abordate în revistă fiind din ce în ce mai complexe.

Se consideră necesară refacerea condițiilor naturale de viață a faunei piscicole din apele curgătoare și în acest scop sînt căutate mijloacele și metode care să ducă la crearea de locuri de adăpost și hrană și la îmbogățirea conținutului în oxigen.

Sînt descrise și propuse pentru aplicare în producție diverse tipuri de lucrări: cascade podite, cascade dintr-un buștean, cascade din piatră etc., cele menționate fiind prelucrate și executate anual de către sectorul de producție („Mijloace expeditiv de amenajare piscicolă al albiilor apelor de munte”).

Un rol important în ridicarea productivității piscicole se atribuie vegetației din bazinele. O serie de lucrări forestiere, îndeosebi cele de exploatare făcute cu încălcarea legislației piscicole și a reglementărilor în vigoare sînt scoase în evidență, spre preîntîmpinarea repetării lor („Transportul lemnului pe apă și piscicultura în apele de munte”), („Influența unor lucrări forestiere asupra producției piscicole”).

După refacerea condițiilor naturale de viață a salmonidelor din apele curgătoare, este necesară repopularea sau popularea lor cu cele mai indicate specii de pești. Se propune ca metodă de repopulare, fiind considerată ca cea mai eficientă, deversarea de puiet de o vară crescuți în așa-numitele „toplițe”. Puietii introduși primăvara în aceste lacuri de deversare se dez-

voltă liber, iar după 6 luni sînt transportați și deversați în riu, adaptați, fiind în mare măsură la condițiile naturale de mediu („îmbunătățirea metodei de populare artificială a apelor de păstrăvi”). Metoda, cu unele îmbunătățiri, se aplică astăzi, în aproape toate ocoalele silvice cu ape de munte din țară.

Rezultatele unor acțiuni în premieră pentru practica salmonicolă de la noi (populări cu noi specii de salmonide dispărute din unele râuri montane), sînt aduse la cunoștința celor interesați, propunerile autorilor articolelor respective găsind ecouri în producție. Astăzi, una din păstrăvăriile Ministerului Silviculturii (Ceahlău) este profilată pentru producerea puietului de lostrită, iar lipanul produs pe cale artificială a fost introdus în unele râuri din care dispăruse cu ani în urmă (Neagra Broșteni, Dîmbovița, Crișul Pietros, Teleajenul ș.a.) („înmulțirea lipanului pe cale artificială” și „Producerea puietului de lostrită pe cale artificială”).

Noile oglinzi de apă ivite pe harta țării suscită interesul atât al specialiștilor cît și al pescarilor sportivi, prezenți în paginile revistei cu numeroase articole menite să traseze o linie de început în practica populării și a valorificării piscicole judicioase a acestor mari suprafețe de apă („Lacul Bieaz văzut din punct de vedere piscicol”, „Pești și pescuit în lacul Argeș”, „Lacul de acumulare Iotru intră în actualitate pentru salmonicultură”).

Un avînt deosebit a luat sectorul de producție, punindu-se accent nu numai pe producerea artificială a puietului necesar repopulărilor anuale, ci și pe creșterea păstrăvului pentru consum în păstrăvării moderne. Revista a fost prezentă și în acest compartiment.

Un loc de frunte a ocupat activitatea de cercetare-proiectare, revistei revenindu-i rolul de popularizare a noutăților din sector și crearea unei opinii pentru aplicarea neîntîrziată a rezultatelor cercetărilor în producția salmonicolă.

O serie de articole au dezbătut probleme de etică pescărească și de legislație piscicolă.

Fig. 4. Aspect de la popularea lacurilor alpine din Retezat cu păstrăv flutinel.

Cititorii au fost de asemenea informați asupra situației faunei piscicole a unor fonduri de pescuit, în vederea practicării cu succes a acestui sport.

★

Timp de un secol, Revista pădurilor a slujit cu eficiență gospodărirea patrimoniului cinegetic și salmonicol; a sesizat problemele, a lansat idei și a militat cu perseverență pentru punerea lor în aplicare.

Dar mai este mult de făcut pînă la folosirea integrală a potențialului în aceste domenii. Urați, deci, Revistei pădurilor succese în continuare, publicînd mai multe articole despre vînațoare și salmonicultură; va contribui astfel la îndeplinirea prognozelor speciale elaborate de Ministerul Silviculturii, la armonizarea intereselor silviculturale cu cele ale economiei vînațului și pescuitului în apele de munte.

Hunting and trout breeding presented in the Revista pădurilor for 100 years

The authors show great satisfaction finding out that the Revista Pădurilor (Forest Journal) has taken serious interest in wild life and trout management, ever since 1886.

The Revista Pădurilor was the means for active actions to work out the law on game protection (1891) and its modification and completion (1906, 1923, 1946).

It has also been concerned with the increase in productivity of the main game species and the spreading of different species (chamois, roebuck, pheasant, stag, fallow-deer) in good areas lacking this kind of game.

As far as trout breeding is concerned, the following problems were discussed: the biology of these species, their artificial breeding with a view to populating and repopulating rivers and mountain lakes.

Those working in the field of trout breeding considered the Revista pădurilor an important source of information for the improvement of trout development conditions (river bed management works were carried out).

During the past 30 years the Revista pădurilor also included problems on the production of trout in industrial ponds.

Îmbunătățirea continuă a recoltării și colectării lemnului, în scopul asigurării regenerării pe cale naturală a pădurilor

Conf. dr. ing. H. FURNICĂ
Universitatea din Brașov
Dr. ing. D. CĂRLOGANU
I. F. E. T. Brașov

Revista pădurilor la 100 ani de apariție, eveniment de importanță deosebită pentru economia forestieră din țara noastră, se înfățișează astăzi ca un organ complex de răspândire a ideilor, concepțiilor, metodelor și rezultatelor științifice, tehnice și organizatorice, în toate domeniile de activitate ale economiei forestiere, de dezbatere a problemelor majore ale sectorului, ca purtător prompt al informației și croniciar fidel al vieții tehnico-științifice.

Analiza modului cum s-a realizat Revista pădurilor de-a lungul celor 100 de ani de existență ne conduce la constatarea unei contribuții fundamentale în inițierea de dezvoltare a vieții tehnico-științifice a sectorului, unei contribuții masive la continua sporire a eficienței tehnico-economice a activităților din sectorul forestier, la recunoașterea deplină a funcțiilor complexe ale pădurii, a rolului ei în echilibrul dinamic al mediului inconjurător.

Conținutul Revistei pădurilor consemnează principalele etape ale dezvoltării economiei forestiere, în contextul dezvoltării economiei noastre naționale, problemele și soluțiile date acestora. În mod explicit sau implicit, Revista pădurilor adnotează frământările și eforturile privind cultura, exploatarea și industrializarea lemnului, ca și interesele ce au potența acestor eforturi.

În anii de după naționalizare, respectiv din 1948 și pînă în prezent, s-au publicat în paginile Revistei pădurilor peste 300 articole vizînd marile probleme ale economiei forestiere care se referă și la problema optimizării raporturilor dintre silvicultură și exploatarea forestiere.

Prin idei și fapte de importanță capitală este marcat procesul complex de construcție socialistă în economia noastră națională, în sectorul forestier, rezultînd, în mod concludent, saltul uriaș înregistrat în anii luminoși ai socialismului, cu deosebire în anii de după Congresul al IX-lea al P.C.R., în epoca marilor construcții și înfăptuiri social-economice, care poartă, pe drept cuvînt, denumirea „Epoca Nicolae Ceaușescu”.

Din revistă rezultă concepțiile despre problemele fundamentale ale silviculturii românești, se desprinde modul în care a fost și este privită pădurea, obiectivele culturii și exploatarea pădurilor, căile pe care s-a acționat pentru rezolvarea problemelor de bază.

Raportul dintre cultură și exploatarea pădurilor, interacțiunea dintre aceste sectoare de bază ale economiei forestiere a constituit una din problemele pentru care revista și-a deschis paginile cu prioritate.

Paginile Revistei pădurilor din ultimii 20 de ani sînt dovezi concludente ale progresului înregistrat pe linia creșterii nivelului tehnic și tehnologic al exploatărilor forestiere din țara noastră și, în același timp, al satisfacerii progresive a cerințelor de natură silvotehnică, al creșterii grijii specialiștilor pentru pădure, prin soluții menite să conducă la diminuarea prejudiciilor aduse acesteia.

Sub raportul orientărilor generale ale silviculturii românești, actuale și de perspectivă — importante și din punctul de vedere al restricțiilor ecologice și silviculturale de luat în considerare la conturarea tehnologiilor de exploatare, care să asigure o mai bună regenerare naturală a arboretelor cu specii autohtone valoroase — menționăm următoarele materiale publicate în ultimul deceniu în Revista pădurilor :

— „Programul național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976—2010” (nr. 2/1976).

„Dezvoltarea multilaterală a silviculturii și valorificarea complexă a potențialului fondului forestier, sarcini prioritare în etapa actuală: (I. Cioară, ministrul silviculturii, nr. 1/1985).

— „În întîmpinarea Programului național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976—2010” (C. Chiriță nr. 2/1976), articol în care s-a demonstrat „primatul absolut al obiectivelor culturale față de acela al exploatarei în privința aplicării tratamentelor intensive.

— „Promovarea regenerării naturale a pădurilor, condiție esențială pentru creșterea eficienței social-economice a silviculturii românești (V. Giurgiu, nr. 6/1980).

— „Aportul tratamentelor în gospodărirea intensivă a pădurilor” (E. Negulescu ș.a., nr. 4/1976).

Un loc important în cercetările științifice întreprinse în ultima perioadă, ale căror rezultate au fost consemnate și în Revista pădurilor, l-au ocupat cele ce au avut ca obiectiv cunoașterea naturii, cauzelor și a modului în care pot fi diminuate prejudiciile produse prin exploatarea pădurilor. Rezultatele acestor cercetări au constituit un suport obiectiv al măsurilor și solu-

țiilor ce s-au aplicat cu scopul perfecționării și diferențierii tehnologiilor de exploatare, în raport cu natura tratamentelor, în scopul asigurării unei regenerări naturale eficiente.

Procesul de perfecționare a tehnologiilor este însă continuu și complex, iar soluțiile se cer a fi localizate în toate laturile proceselor de muncă, în tehnică, în procedeele de lucru, în măsurile tehnico-organizatorice, ca și în disciplina tehnică. Multe din prejudiciile aduse încă pădurii se datoresc nu ineficienței generate de soluțiile tehnice și tehnologice, ce se aplică, ei modului în care sînt aplicate, îndisciplinai tehnice.

Eforturile Centralei de exploatare a lemnului, ale specialiștilor centralei, de aplicare a rezultatelor cercetărilor, ca și de găsire a unor soluții tehnice și organizatorice eficiente s-au concretizat într-un complex de măsuri ce privesc desfășurarea în timp a exploatărilor, locul desfășurării lucrărilor de fasonare, utilajele, metodele și procedeele de lucru, ca și amenajările, construcțiile și instalațiile prin care se asigură condițiile de lucru și protecția pădurii. Măsurile și soluțiile privind eliminarea sau chiar evitarea prejudiciilor ce s-au adus solului, semințisului, și ca tineretului și arborilor rămași în producție, nu fost generalizate prin dispoziții tehnice și acte normative pentru difuzarea cărora Revista pădurilor a folosit intens paginile ei. Se pot astfel enumera măsuri care, puse la un loc, constituie un întreg sistem tehnic de diminuare a prejudiciilor și de asigurare a regenerării naturale.

Scurtarea duratei lucrărilor în parchet și localizarea lor în perioade favorabile în raport cu starea de vegetație și starea terenului reprezintă o cale importantă de acțiune, în sensul diminuării prejudiciilor adase prin recoltare și colectarea pădurii, în primul rînd regenerărilor naturale (Rev. Pădurilor nr. 1/1980, nr. 4/1980).

În acest sens, este important de reținut soluția generalizată, de natură tehnico-organizatorică privind concentrarea forței de muncă într-un număr restrîns de parchete, și într-o mai mare măsură în perioadele acceptate de Ordinul 60 al Ministerului silviculturii, cu deosebire în perioadele de repaus vegetativ, cu sol uscat, înghețat sau acoperit cu zăpadă și cu semințis avînd creșterile anuale lignificate, evitarea desfășurării lucrărilor în perioade umede, cînd pe lîngă desfășurarea greoaie a lucrărilor, se aduce prejudicii solului și semințisului, greu de protejat. Corelat cu această soluție stă realizarea stocurilor tehnice în afara parchetelor pe văi. În aceeași categorie se încadrează propunerea privind efectuarea la fag a exploatărilor fără restricții vara tîrziu, cînd se poate asigura o uscare rapidă a lemnului prin desevară, deci o reducere a greutateii pe piesă cu pînă la 20-30% și o colectare a lemnului pe terenuri

uscate; efecte ce diminuează degradarea solului (Revista pădurilor nr. 1/1980, nr. 4 /1980).

Transferarea celei mai mari părți din lucrările de fasonare, în mod special a operațiilor de cojire la rășinoase în păduri de amestec, de fasonare a lemnului în steri de foioase, ca și de uscare la cioată, transferarea lor în platformele primare sau în centrele de sortare și preindustrializare are drept efecte favorabile, eliberarea terenului de deșeuri de coajă, de resturi de exploatare, de stive de lemn de steri fasonat, care prejudiciau semințisul prin sufocare și zdrelire.

Extinderea colectării lemnului cu funiculare, și în mod special a celor cu două cărucioare, care asigură transportul sarcinii suspendat, paralel cu cablul purtător, a funicularelor la adunat lemnul, descărcarea sarcinii de pe funicular prin declanșarea și coborîrea cîrligelor de sarcină și nu prin aterizarea sarcinii, utilizarea firului simplu pentru colectarea lemnului mărunț fasonat sînt soluții prin care se asigură atît protecția solului, cît și a semințisului, fiind eliminat contactul direct dintre sarcina în mișcare, sol și semințis, cauza principală a multor prejudicii.

Utilizarea tractoarelor grele de mare capacitate numai la apropiat, adunatul făcîndu-se cu alte mijloace sau cu trolii de pe tractoare ușoare sau trolii independente staționate pe drumul de tractor, adunatul pe distanțe scurte și trasee drepte, din poziții în care cablul de tracțiune nu se freacă de arbori, ca și colectarea cu tractoare numai în perioade uscate, sînt soluții care se aplică și conduc la diminuarea prejudiciilor. Practicarea corhănirii pe distanțe mici asigură desfășurarea alunecării pe piste cu puține obstacole și colectarea lemnului cu animalele pe terenuri cu pante mici și trasee proprii fiecărei sarcini, trasee drepte, normale pe curbele de nivel, cu sau fără vehicule, ca și legarea sarcinii cu dispozitive speciale, sînt tot atîtea soluții prin care se reduce prejudiciile la colectare, privind solul, regenerarea naturală și arborii rămași.

Procedeele de lucru la recoltare și colectare integrează modalități de acțiune prin care se satisfac cerințe privind atenuarea prejudiciilor sau evitarea lor, așa sînt: pregătirea locului de muncă, orientarea direcției de doborîre a arborilor, detașarea crăcilor groase de pe partea inferioară a arborilor, în parchet, cu tăieri netede, evitarea scurtării crăcilor în parchet, transformarea lor în cioturi, care provoacă grăparea solului, aplicarea consecventă a olăririi capetelor groase ale buștenilor, mărunțirea resturilor de exploatare și împrăștierea pe întreaga suprafață pentru întretinerea și activarea micului circuit biologic, ca și protecția solului pe versanți cu pante mari.

Aplicarea diferențială în raport cu tratamentele a metodelor de exploatare, în mod special

a colectării arborilor cu coroană, constituie o cale deosebit de eficientă de asigurare a regenerării naturale. Inițierea și extinderea variantei „pârți din arbori” și restrângerea variantei „arbori întregi”, ca și aplicarea în unul și același șantier a metodelor arbori cu coroană, trunchinri și catarge, în funcție de condițiile de teren și de arboret, soluție cunoscută sub denumirea ARCOT, reprezintă o contribuție importantă la asigurarea regenerării pe cale naturală a regenerării în țara noastră, concomitent cu satisfacerea cerințelor valorificării integrale și superioare, a masei lemnoase, și a creșterii productivității muncii.

Cercetările din ultima perioadă au pus în evidență posibilitățile ce le are exploatarea pădurilor în a crea condiții favorabile regenerării naturale, prin adaptarea tehnologiilor principalelor tratamente, cum sînt: tratamentul tăierilor grădinarite, al tăierilor progresive, tăierilor în benzi, ca și al tăierilor în scaun din lunca inundabilă a Dumării.

Diferențierea tehnologiilor în raport cu un ansamblu de condiții de exploatare, și formularea unor linii tehnologice tipizate pentru principalele condiții de exploatare introduse în sistemul de măsuri sînt soluții de natură să demonstreze utilitatea tipizării tehnologiilor, care poate fi adincită și în raport cu condițiile de regenerare, în mod special cu factorii de care depinde regenerarea naturală. Din acest punct de vedere soluțiile prof. V. Andreescu, publicate în Revista pădurilor, sînt de un interes deosebit.

Asigurarea regenerării naturale depinde, într-o măsură importantă, nu numai de desfășurarea în timp a lucrărilor, mijloacele, metodele și procedeele de lucru, ci și de măsura prin care proiectarea tehnologică, definind soluția concretă pentru un șantier sau altul, sesizează necesitatea și prevede asigurarea unor soluții de pregătire a parchetelor, cum ar fi: marcarea pistelor de colectare, protejarea cu centuri a arborilor valoroși, folosirea unor arbori cu funcție de protecție prin acoperirea celor valoroși, folosirea unor dispozitive, ca și a unor amenajări speciale cu care să se asigure protecția solului și a semințului.

În ultima perioadă de timp, odată cu creșterea agresivității ecologice a unor tehnologii de exploatare, a crescut interesul Revistei pădurilor față de protecția calității factorilor de mediu (Ungur și Mureșan, Rev. Pădurilor 4/1979; Ionescu, nr. 4/1979), Giurgiu nr. 6/1980 ș.a.)

O serie mare de articole caută să soluționeze problema diminuării prejudiciilor aduse solului, semințului și arborilor pe picior prin ameliorarea tehnologiilor de exploatare (Achimescu, Rev. Pădurilor nr. 5 și 11/1971; Copăceanu, nr. 2/1979; Lupuşanschi, nr. 1/1980); Dămăceanu, 1982 ș.a.)

Pe de altă parte, Revista pădurilor a adus contribuții importante la armonizarea intereselor silviculturale cu cele ale exploatării pădurilor. Din acest punct de vedere demne de reamintat sînt articolele publicate în revistă de distinsul silvicultor român dr. I. Pavelescu:

— „Amenajamentele și culturalizarea exploatărilor forestiere” (nr. 2/1967).

— „Gospodărirea funcțională a pădurilor și exploatărilor forestiere” (nr. 12/1972).

Multe aspecte legate de tema abordată se găsesc tratate în articole publicate în perioada 1934—1984, după cum urmează: pag. 34—38/1934; 6/1936; 12/1938; 5/1940; 3/1942; 6/1952; 5 și 7/1953; 3, 5, 7, 10/1960; 6, 12/1961; 1/1962; 10/1963; 3, 10, 11/1964; 6, 10, 12/1965; 8, 11/1968; 6, 11/1969; 6, 7, 11/1970; 1, 3/1975; 3/1976; 2, 3/1977; 6/1978; 2, 4/1979; 1/1980; 4/1981; 1/1982; 2/1983; 3/1984 ș.a.

Din considerațiile prezentate rezultă în mod concludent faptul că dispunem de un sistem de măsuri și soluții prin care se poate executa recoltarea și colectarea lemnului, corespunzător cerințelor silvotehnice, privind asigurarea regenerării naturale. Transpunerea în fapt a măsurilor și soluțiilor stă însă și în raport cu nivelul tehnic, disciplina tehnică, cu responsabilitatea cu care se acționează, care este stimulată de interesul ce decurge dintr-un sistem obiectiv de retribuție, în care calitatea muncii este apreciată și prin condiția satisfacerii cerințelor silvotehnice. În viitor, paralel cu căutările privind noi căi de creștere a eficienței culturale a exploatării pădurilor, considerăm că este necesar ca să se intensifice eforturile pentru modernizarea sistemului de mașini și utilaje în domeniul exploatării lemnului.

Astăzi, la 100 ani de la apariția Revistei pădurilor, acțiunile, măsurile și soluțiile enumerate ce le cuprinde, se constituie ca un suport obiectiv, care justifică aprecierea de a se fi realizat ca organ tehnico-științific cu contribuții deosebite, privind satisfacerea cerințelor silvotehnice, de exploatare a pădurilor, în mod special, privind asigurarea regenerării naturale în pădurile patriei noastre.

Continuous improvement of wood harvesting for natural regeneration of forests

The authors show the contribution of the Revista pădurilor during 100 years of activity to the modernization of logging technology, to the substantial reduction of damages in stands, ground and seedlings due to logging operations. Technical and organizational steps are underlined mentioning also the efforts of the Revista collaborators in the activities concerning the modernization of logging technology.

Valorificarea superioară și complexă a masei lemnoase, preocupare permanentă a Revistei pădurilor

Dr. ing. A. UNGUR
Dr. ing. G. MUREȘAN
Institutul de cercetări și protecții
pentru industria lemnului

I. Revista pădurilor — cronicar fidel al preocupărilor pentru gospodărirea pădurii și valorificarea lemnului

De-a lungul întregii sale existențe, Revista pădurilor a militat activ ca pădurea să fie gospodărită rațional, iar lemnul — produsul ei cel mai de preț — să fie apreciat și valorificat corespunzător.

Pe tot parcursul existenței ei de un secol, revista a constituit o adevărată tribună pentru confruntarea concepțiilor și opiniilor unor silvicultori de seamă pe care i-a avut țara, dezbateri care au cristalizat și promovat acele concepții și practici care și-au dovedit utilitatea pe mari perioade de timp.

Încă de la începuturile sale, revista, prin cuvântul silviculturilor patrioți și clarvăzători, a lansat apeluri pentru protejarea pădurii, pentru exploatarea ei rațională, pentru o gospodărire științifică a acestei avuții naționale. În mare măsură, aceste apeluri nu au avut ecoul pe care ar fi trebuit să-l aibă, datorită faptului că veneau în contradicție cu interesele celor care exploatau pădurea.

Preocupate de profituri imediate, societățile capitaliste de exploatare și industrializare a lemnului, precum și marii proprietari de păduri, au acționat pentru o valorificare extensivă bazată pe exploatarea pradănică a pădurii. Revista pădurilor și statisticile acelor timpuri demonstrează că în circa 3 decenii (1895—1929) suprafața păduroasă s-a redus cu peste un milion ha. Au fost despădurite întinse suprafețe forestiere, în special de rășinoase, mai ales în Vrancea, Munții Apuseni, Valea Oltului, Valea Ampoiului, după care a urmat degradarea solului, eroziunea și fenomenele de torontialitate. De altfel, în enciclopedia României editată în 1938 se recunoaște că „Exploatarea pădurilor a luat un avânt nemaivăzut decît în colonii, depășindu-se pe total cu circa 20—30% creșterile anuale”.

Progrese importante s-au obținut odată cu revoluția socială și națională, antifascistă și antiimperialistă declanșată în anul 1944.

Chiar de la începutul preluării puterii, forțele democratice, în frunte cu Partidul Comunist Român, elaborează măsuri pentru gospodărirea și valorificarea superioară a pădurilor. Ministerul Silviculturii, înființat în 1948 — anul tregerii pădurilor în patrimoniul statului —, preia o moștenire grea (peste 700.000 ha terenuri despădurite, peste 600.000 ha păduri de-

gradate și brăcuite, un inventar incomplet al pădurilor și accesibilitate deosebit de redusă).

Este semnificativ faptul că de la înființarea sa, noul minister și-a propus ca obiective prioritare, alături de amenajarea și zonarea pădurilor, reimpădurirea terenurilor goale și încadrarea tăierilor în posibilitatea normală, prin gospodărire intensivă și valorificare superioară a lemnului.

Dacă primele obiective menționate au putut fi atinse într-un timp scurt, încadrarea tăierilor în posibilitatea pădurii a necesitat elaborarea unei adevărate strategii a gospodăririi și valorificării superioare a lemnului, pe tot circuitul său de panere în valoare la consumatorii finali. Această preocupare s-a transformat într-o acțiune permanentă, fiind și astăzi în actualitate.

În afară de condițiile precare ale perioadei de după război — lipsa bazei tehnico-materiale, slaba accesibilitate a pădurilor etc. — valorificarea complexă a lemnului a fost frînată și de concepția celor care continuau să vadă în pădure doar o resursă de lemn în cantități maxime și de dimensiuni corespunzătoare standardelor anacronice din perioada anterioară, din care unele au rămas în vigoare pînă prin anii 1955. La polul opus se găseau cei care exagerau în aprecierea funcțiilor pădurii, mai ales în privința rolului său estetic și de protecție a naturii.

Astăzi, datorită și numeroaselor articole publicate în Revista pădurilor, atît funcțiile de producție cît și cele de protecție a mediului înconjurător sînt clarificate, cunoscute și unanim acceptate, în sensul armonizării intereselor aparent opuse.

II. Concepții, opinii, soluții și realizări în valorificarea superioară și complexă a masei lemnoase oglindite în Revista pădurilor

Este interesant și instructiv de constatat că Revista pădurilor a militat permanent pentru stabilirea de soluții pentru o gospodărire intensivă a fondului forestier și pentru o valorificare superioară a masei lemnoase. De remarcat că, alături de specialiști din cercetare, protecție și învățămînt, multe și valoroase soluții publicate în Revista pădurilor în acest domeniu provin de la specialiști din producție.

— Activitatea de amenajare și cultura pădurilor a avut o contribuție hotărîtoare în acțiunea de gospodărire intensivă și valorificare complexă și superioară a masei lemnoase.

Revista pădurilor a demonstrat importanța amenajamentului în organizarea cu continuitate a procesului de producție forestieră și a militat susținut pentru respectarea prevederilor sale (nr. 11 și 12/1959, pag. 633—636; 651—656 și 721—725; nr. 2—3/1978, pag. 84—89).

Revista a publicat și sugestii de perfecționare a amenajamentului pentru ca acesta să contribuie în și mai mare măsură la valorificarea superioară și complexă a materiei prime lemnoase, precum și la planificarea în perspectivă în sectorul forestier (nr. 2 și 5/1959, pag. 69 și 257; nr. 4/1980, pag. 224).

Creșterea capacității de producție prin reimpădurirea terenurilor goale, promovarea speciilor autohtone valoroase și de mare randament, precum și a culturilor specializate, intensive, au constituit preocupările susținute ale specialiștilor din activitatea de cultură a pădurilor.

Astfel, din plantațiile de plop repede crescător ajunse în jurul vârstei de 30 de ani se recoltează lemn pentru celuloză, plăci aglomerate și fibrolemnoase, ambalaje etc., lemn care altfel ar trebui recoltat din păduri de fag, conduse la vârsta de 100 ani, timp în care se pot obține trei recolte de lemn în cultura plopului (nr. 10/1964; nr. 6/1966 și nr. 2/1985).

Tratamentele au constituit veriga de legătură între silvicultură și exploatarea pădurilor și în revistă se regăsesc frecvent dezbaterile pentru găsirea și adaptarea celor mai adecvate tratamente la structura atât de variată a pădurilor din țara noastră, în vederea creșterii calitative și cantitative a capacității de producție a pădurii (nr. 6/1969, pag. 269; nr. 11/1970, pag. 678; nr. 12/1971, pag. 652; nr. 6/1978, pag. 300).

Într-o prezentare cu totul rezumativă, evident incompletă, opiniile și soluțiile oglindite în decursul anilor în paginile Revistei pădurilor, care privesc cele mai importante și arzătoare probleme ale valorificării lemnului, pe diversele sectoare de activitate, se prezintă astfel:

— **Activitatea de exploatare a lemnului.** Acest sector a avut sarcini importante în valorificarea superioară și complexă a materiei lemnoase. La data naționalizării mijloacelor de producție, baza tehnico-materială a exploatării era neînsemnată, procesele de producție se bazau pe muncă manuală, instalațiile de scos-apropiat erau provizorii (din lemn), iar cele de transport erau formate din căi ferate înguste în câteva bazine cu rășinoase, epuizate sau în curs de epuizare.

De-a lungul anilor, în Revista pădurilor sînt prezentate nu numai concepții și soluții pentru valorificarea masei lemnoase în cadrul exploatării pădurilor, ci și eficiența și realizările obținute prin aplicarea lor (nr. 2 și 5/1959, pag. 69 și 257; nr. 1/1966, pag. 1; nr. 6/1968, pag. 304; nr. 8/1968, pag. 425; nr. 9/1968, pag. 496; nr. 1/1969, pag. 34; nr. 2/1972, pag. 63). Revista

consemnează și subliniază că dinamica creșterii continue a producției globale în industria de prelucrare a lemnului cit și în industria de celuloză și hirtie în special după anul 1965, s-a realizat în condițiile valorificării superioare a masei lemnoase care s-a menținut la un nivel aproape constant în ultimele decenii (fig. 1).

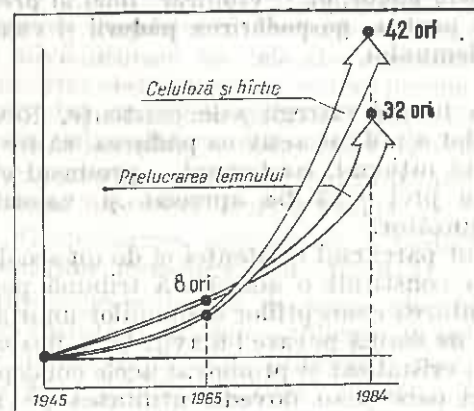

Fig. 1. Evoluția indicilor de valorificare a masei lemnoase

Trebuie apreciată contribuția sectorului de exploatare la reducerea volumului de tăieri de produse principale prin valorificarea lemnului obținut din tăieri de produse secundare provenite din operațiuni culturale (rărituri, curățiri, igienă). Proportia acestora a crescut de la 5% în 1950 la 25% în 1980 și, în conformitate cu prevederile amenajamentelor, va ajunge la 32,2% în viitor (fig. 2).

În timp ce în multe țări europene operațiunile culturale — atât de necesare pentru creșterea capacității de producție a pădurii și a calității lemnului — din cauza costurilor ridicate se efectuează pe suprafețe cu totul limitate, uneori cu subvenții de la buget — în țara noastră sectorul de exploatare și-a asumat această sarcină dificilă. Revista pădurilor are meritul de a fi prezentat în repetate rânduri preocupările pentru extinderea valorificării acestor resurse și a tehnologiilor celor mai adecvate pentru scoaterea lor din pădure (nr. 6, 8, 9 și 11/1968, pag. 304, 410, 425, 496 și 608; nr. 2/1972, pag. 91).

În această problemă se impune continuarea și aprofundarea cercetărilor comune (silviculturale și exploatarea) pentru perfecționarea tehnologiilor de efectuare a operațiilor culturale în scopul corelării intereselor de cultură a pădurii cu cele ale exploatării.

Una din căile pentru valorificarea superioară și complexă a lemnului a constituit-o și introducerea unor tehnologii noi de exploatare a masei lemnoase bazate pe mecanizare (fig. 2).

În locul instalațiilor pasagere mari consumatoare de lemn, cum au fost cușcaiele, jilipurile, canalele, drumurile podite etc., s-au introdus funiculare, trolii, tractoare; și astfel în compa-

rație cu anul 1950, se realizează anual o economie de circa 2 mil. m³ de lemn (nr. 2/1959, pag. 69).

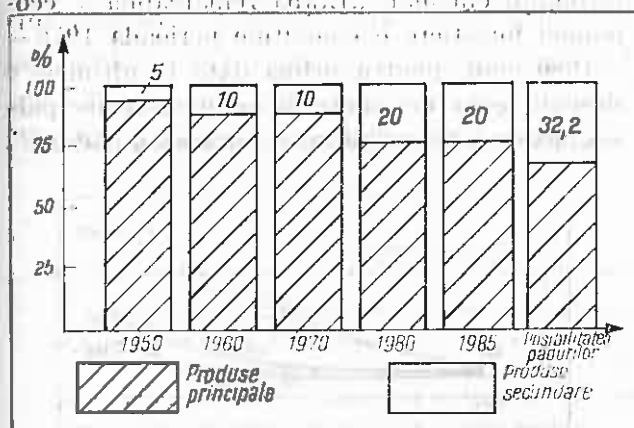

Fig. 2. Mutatii calitative in utilizarea masei lemnoase.

Preocupările pentru sortarea atentă a masei lemnoase a avut ca rezultat scăderea proporției lemnului de foc de la 50,99, cît reprezenta în totalul masei lemnoase exploatare în anul 1951, la 16,2% în 1980, cu tendința de a scădea în viitor, creștind în mod corespunzător proporția lemnului de lucru (fig. 4) (nr. 11/1968, pag. 608; nr. 2/1970, pag. 82; nr. 5/1970, pag. 272).

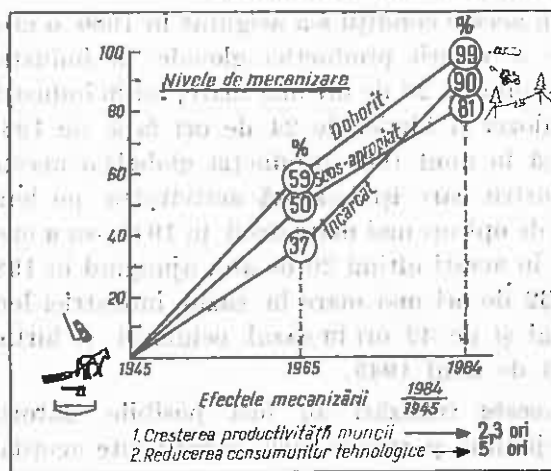

Fig. 3. Evoluția indicilor de mecanizarea lucrărilor din exploatarea forestieră.

Cea mai semnificativă dinamică de creștere a proporției lemnului de lucru o prezintă speciile de foioase, la care, de la numai 7,5% din totalul masei lemnoase exploatare în 1946, se va ajunge la 84% în 1985.

Revista pădurilor consemnează, de-a lungul timpului, evoluția diferitelor tehnologii de exploatare a lemnului, începînd de la sortarea la cioată (corespunzător unei slabe valorificări a lemnului), trecînd la tehnologia în catarge; dar, cerințele de lemn de lucru au început să crească

și în consecință în ultimul timp s-a impus tehnologia exploatare arborilor cu coroană în variantele „arbori întregi” sau „părți din arbori”, tehnologie care asigură cea mai bună valorificare a masei lemnoase pe întregul flux de producție. Revista pădurilor a fost tribuna de la care s-au dezbătut aspectele pozitive și negative ale fiecăreia dintre tehnologiile propuse în vederea perfecționării lor. Ceea ce a caracterizat schimbul de opinii pentru promovarea și îmbunătățirea tehnologiilor a fost preocuparea permanentă ca prejudiciile aduse semințului și solului să fie minime pentru a se asigura regenerarea naturală a pădurii (nr. 1/1980, nr. 2/1980 ș.a.).

În privința structurii parcului pentru transporturile forestiere s-a avut drept criteriu de bază valorificarea masei lemnoase, concomitent cu reducerea consumului de carburanți. Mijloacele de transport de mare capacitate, promovate în ultimul timp, constituie legătura necesară dintre tehnologia de recoltare la pădure a arborilor cu coroană în cele două variante și centrele de sortare și preindustrializare a lemnului unde are loc o valorificare competentă, sub o atență supraveghere tehnică (nr. 12/1972, pag. 611 și nr. 6/1972, pag. 309).

Ca urmare a preocupării pentru valorificarea superioară a masei lemnoase au fost promovate prin revistă noi soluții în vederea organizării sortării în centre special dotate în acest scop (CSPL). Crearea acestor unități a făcut posibilă valorificarea complexă și a biomasei arborilor nefolosită anterior prin: prelucrarea cojii în composturi; extragerea uleiurilor eterice; producerea făinii furajere din acele speciilor de rășinoase (fig. 5).

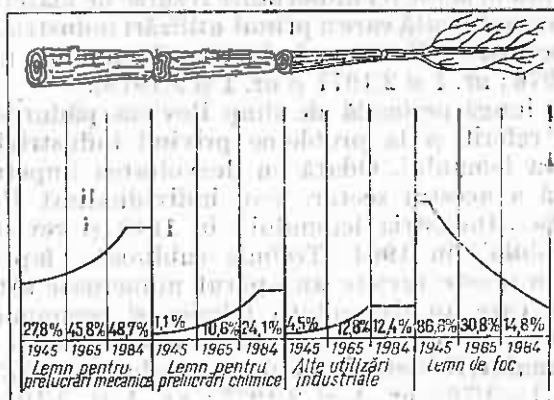

Fig. 4. Valorificarea resurselor lemnoase din exploatarea forestieră.

Revista pădurilor a scos în evidență în ultimii ani noi posibilități de valorificare a masei lemnoase în condiții de eficiență economică, cum ar fi: tocarea resturilor de exploatare în pădure (crăci, virfuri etc.) (nr. 6/1972, pag. 309).

Pentru viitor se are în vedere lărgirea bazei de materii prime prin utilizarea lemnului de dimensiuni reduse, de calitate inferioară sau din specii cu creșteri rapide, pentru produse care altfel ar utiliza lemn de calitate și dimensiuni superioare.

Industria de prelucrare a lemnului precum și industria celulozei și hîrtiei. Aceste industrii au contribuit la crearea condițiilor pentru creșterea indicelui de valorificare în lemn de lucru a arborilor exploatați (nr. 6/1978, pag. 302).

Aportul specialiștilor din sectorul de industrializare și de chimizare a lemnului este deosebit de important; datorită lor au fost promovate produse noi cum sînt: plăcile aglomerate și plăcile fibrolemnoase care utilizează lemn de dimensiuni reduse și calitate inferioară și totodată înlocuiesc importante cantități de cherestea a cărei realizare era condiționată, în primul rînd, de exploatarea produselor principale ale pădurii. De asemenea, specialiștii din industrie au meritul de a fi găsit soluții tehnice și economice pentru ca să obțină produse de calitate superioară (furnire, placaje, cherestea etc.) din arbori a căror structură dimensională și calitativă era inferioară față de perioadele anterioare.

Dezvoltarea industriei a dus și la valorificarea resurselor recuperabile din procesul de industrializare a lemnului, care astfel au devenit materie primă pentru industria plăcilor din lemn, industria celulozei sau pentru combustibil, eliberînd în acest fel importante resurse de materie lemnoasă brută care a primit utilizări industriale superioare (Revista Industria Lemnului nr. 1/1976; nr. 1 și 2/1977 și nr. 1 și 2/1978).

O lungă perioadă de timp Revista pădurilor s-a referit și la probleme privind industrializarea lemnului. Odată cu dezvoltarea impetuoasă a acestui sector, s-au individualizat Revista „Industria lemnului” în 1949 și revista „Mobila” în 1964. Trebuie subliniat faptul că în aceste reviste au apărut numeroase articole care au dat soluții tehnice și economice și s-au inseris pe linia mai bune utilizări a lemnului (Revista Industria Lemnului nr. 2/1975; nr. 1—3/76; nr. 1 și 2/1977; nr. 1 și 2/1978) (fig. 5).

III. Două decenii de la Congresul al IX-lea — etapă de mari realizări în valorificarea masei lemnoase

La fel ca și în celelalte sectoare ale economiei naționale, cei 20 de ani ce se împlinesc de la al IX-lea Congres al P.C.R. reprezintă anii celor

mai fertile realizări și în valorificarea superioară a masei lemnoase. Un exemplu elocvent este relatat de Revista pădurilor la încheierea ultimului cincinal. „Etapa remarcabilă a economiei forestiere o constituie perioada 1976—1980 cînd, pentru prima dată în ultimele 6 decenii, cota de tăiere la produsele principale s-a încadrat în posibilitatea normală a pădurii”.

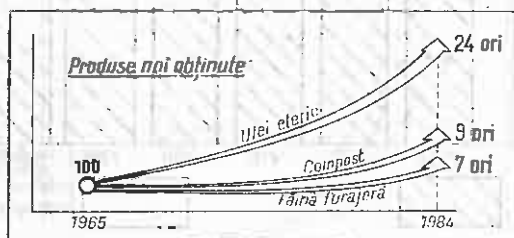

Fig. 5. Valorificarea unor resurse de biomasă.

Este semnificativ faptul că, în anul 1980 s-a exploatat cu aproape 4 mil. m³ mai puțină masă lemnoasă decât în anul 1951. Se impune ca și în continuare, posibilitatea pădurilor să fie respectată, creșterea producției valorice realizîndu-se pe calea valorificării superioare a resurselor forestiere în industrie.

În aceste condiții s-a asigurat în 1980 o creștere a valorii producției globale în industria lemnului de 20 de ori mai mare, iar în industria celulozei și hîrtiei de 24 de ori față de 1961. Dacă în anul 1965 producția globală a acestor industrii care își bazează activitatea pe lemn era de opt ori mai mare decât în 1945, ea a crescut în acești ultimi 20 de ani, ajungînd în 1984 de 32 de ori mai mare în cazul industriei lemnului și de 42 ori în cazul celulozei și hîrtiei, față de anul 1945.

Aceste realizări au fost posibile datorită sprijinului și preocupării permanente acordate de conducerea partidului și statului pentru dezvoltarea capacității de producție în economia forestieră și formarea de cadre de specialiști.

Perioada 1965—1985 este epoca în care s-au dezvoltat cele mai multe combinate de prelucrare complexă a masei lemnoase, inclusiv de celuloză — hîrtie, și în care s-a pregătit cel mai mare număr de specialiști pentru activitatea de valorificare superioară a masei lemnoase.

Tot în acești ani a fost elaborat, la inițiativa și în baza orientărilor definite cu rigoare știin-

țifică de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, Programul național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976—2010, prin care se stabilește, într-o concepție unitară, ansamblul de măsuri pentru ridicarea pe o treaptă superioară a gospodăririi pădurilor în țara noastră

cu prevederi importante și sub raportul valorificării superioare a lemnului.

Este o coincidență fericită faptul că aniversarea centenarului Revistei pădurilor se alătură sărbătoririi împlinirii a 20 de ani de la Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, ceea ce constituie un imbold pentru noi și importante realizări în acest domeniu.

The high utilization of wood materials a permanent concern of the Revista pădurilor

The article is a synthesis of the works carried out by Romanian specialists in the field of wood utilization, and presented in the Revista pădurilor for 100 of continuous activity.

The conclusion drawn by the author is that the value of the products obtained out of 1 m³ of wood increased by more than 20 times as compared to 1951 and the index of industrial utilization of the wood logged in broadleaved stands increased from 7.5% in 1946 to 84% in 1984.

The contribution of the Revista pădurilor to wood utilization by promoting new technologies is underlined.

Aportul Revistei pădurilor la dotarea fondului forestier cu instalații de scos — apropiat și transport

Prof. dr. ing. R. BEREZIUC
Universitatea din Brașov
Dr. ing. V. OPRÎȚA
Institutul de cercetări și proiectări
pentru industria lemnului

În decursul deceniilor, gîndirea în domeniul dotării fondului forestier cu instalații de scos-apropiat și de transport a evoluat permanent, urmare firească a progresului tehnic înregistrat în acest sector de activitate, iar modalitățile actuale de deplasare a lemnului de la cioatăși pînă la locul de prelucrare sau de consum nu se aseamănă cu cele din trecut.

În cei 100 de ani de existență, Revista pădurilor a pus, cu generozitate, paginile sale la dispoziția specialiștilor silvicultori pentru a-și exprima părerile și confrunța ideile privind dotarea pădurilor cu drumuri și pentru a face cunoscute realizările pe care le-au obținut. Prin aceasta ea a contribuit din plin la formarea în țara noastră a unei concepții proprii privind înzestrarea pădurilor cu căi de transport și de scos-apropiat, a înlesnit perfecționarea tehnicilor de proiectare și execuție a acestora și a facilitat generalizarea soluțiilor dovedite ca viabile.

Ideea că problemele gospodăririi și valorificării pădurilor pot fi rezolvate avantajos numai prin construirea unor căi forestiere de transport a început să preocupe pe silvicultorii români încă din ultimele decenii ale secolului trecut. Apariția Revistei pădurilor, în anul 1886, constituie un prilej pentru silvicultorul G. Stătescu, primul redactor al revistei, ca încă din primele numere să evidențieze neajunsurile lipsei drumurilor de exploatare. Astfel, chiar în nr. 3/1886—1887, el scrie: „La noi, dacă un industriaș vrea să-și procure lemne de lucru din țară, el trebuie să cheltuiască enorm cu transportul, sau să nu găsească de loc. S-a văzut în unele părți mai ales în munți, stejari în grosime de un metru, cari nu mai au nici o valoare pe loc, din cauza dificultății transportului sau din cauza lipsei de drumuri”.

Acceași idee răzbate și în articolul silviculturului francez G. Huffel (1895), care ne-a vizitat țara în calitate de expert în chestiuni forestiere și referindu-se la „Brădeturile din Carpații României” scrie: „Brădeturile din munți au rămas și pînă astăzi în genere puțin productive. Nu numai că lipsește complet căile de comunicație în păduri, dar chiar și în afara munților drumurile au adesea o existență pur teoretică”.

În acești primi ani, problemele de transport al lemnului sînt abordate mai mult în cadrul problemelor de amenajare și de exploatare a pădurilor. Singur transportul lemnului pe apă formează obiectul unor articole cu destinație

specială. Astfel, în nr. 9/1890, într-un articol nesemnlat, se solicită reglementări din partea statului cu privire la folosirea rîurilor pentru ca particularii să nu întrebunțeze... fără regulă și fără limite căile și mijloacele de transport (pe apă n.a.), profitînd numai unul din ceea ce natura a creat pentru toți”. De asemenea, în nr. 3/1891, revista reproduce conferința ținută de S. P. Radian la societatea „Progresul silvic” cu privire la transportul lemnului pe apă în care acesta precizează modul de organizare al plutăritului și pledează pentru extinderea sa.

După cum arăta prof. D. A. Sburulan, în retrospectiva pe care o face cu prilejul aniversării a 70 de ani de existență ai revistei (nr. 11/1956), la începutul secolului XX pădurile României intră tot mai mult în „sfera de acțiune a marilor tranzacții bancar-industriale” și are loc vînzarea de întinse suprafețe de păduri de rășinoase unor societăți capitaliste străine sau indigene” pentru a fi exploatate prin tăiere rasă în termen scurt”. Prin aceasta realizarea căilor forestiere de transport este lăsată, aproape total, pe seama diverselor societăți forestiere, care urmăreau realizarea unui profit maxim și nu aveau în vedere necesitatea menținerii și sporirii capacității de producție a pădurilor. Începe construirea de instalații de transport, iar în paginile revistei apar diferite referiri la construcțiile de drumuri forestiere.

Pentru fixarea unei terminologii tehnice adecvate, revista reproduce unele părți din cursul de „Drumuri și transporturi forestiere”, predat de prof. N. Saegiu elevilor școlii speciale de silvicultură de la Brănești. De asemenea, acesta publică, în anul 1907, articolul „Legarea drumurilor forestiere între ele sau rețeaua drumurilor”, în care prescrie cîteva din principiile proiectării rețelei de drumuri de exploatare în pădurile amenajate și subliniază, cu o deosebită clarviziune, necesitatea eşalonării în timp a investițiilor după criteriul de urgență.

Odată cu crearea statului național unitar român (1918) patrimoniul forestier al țării se mărește considerabil. Sub raportul căilor de acces în pădure se remarcă pădurile din Bucovina, unde s-au construit, la sfîrșitul secolului trecut și începutul celui actual, circa 2 000 km drumuri amenajate și peste 200 km căi ferate forestiere, precum și domeniile păduroase ale Uzinelor Reșița unde, cam în aceeași perioadă, s-au construit circa 750 km drumuri, o rețea de canale de circa 100 km lungime, pentru plutitul

lemnului de foc și câteva linii de cale ferată forestieră.

În anii imediat următori primului război mondial, problemele de transport nu sînt abordate în paginile revistei, atenția acesteia fiind concentrată spre apărarea patrimoniului forestier împotriva tendinței de a rezolva problemele agrare ale vremii prin defrișarea unor întinse suprafețe păduroase. Abia în anul 1923 își face loc preocupările pentru gospodărirea rațională a pădurilor. Instalațiile permanente de transport fiind puține capătă o extensiune deosebită instalațiile de scos-apropiat consumatoare de lemn: drumuri podite, drumuri traversate, jilipuri, uluce, canale, drumuri cu șine de lemn etc. Această acțiune se reflectă și în paginile Revistei pădurilor unde, numeroși autori, dau indicații tehnice și economice privind trasarea și construcția unor asemenea instalații.

Odată cu înființarea Casei Autonome a Pădurilor Statului (1930) se extinde exploatarea pădurilor în regie, condusă de ingineri silvici, și, drept urmare, articolele cu subiect din domeniul transporturilor forestiere devin mai frecvente, mai cuprinzătoare din punct de vedere tehnic și mai legate de necesitățile practice. Se fac referiri la progresele realizate în alte țări în privința instalațiilor forestiere de transport și se subliniază necesitatea unei rețele de drumuri interioare.

Cu toată lipsa de statistici pentru acea perioadă, s-a putut estima ulterior că pînă în anul 1938, s-au construit în pădurile țării circa 2580 km instalații de transport, în special căi ferate forestiere, rețeaua acestora, însumind, în anul 1944, aproximativ 2950 km, care raportați la suprafața totală a pădurilor de 6,48 milioane hectare reprezentau o desime de 0,45 m/ha (Th. Manoliu, Revista pădurilor nr. 8/1959). Asupra felului cum erau construite aflăm tot din paginile Revistei pădurilor (nr. 5/1957) unde I. Lungu scrie: „O mare parte a rețelelor de căi ferate forestiere din pădurile țării noastre este rezultatul unei gospodării haotice, mai ales după anul 1900, cînd întreprinderile capitaliste au creat instalații de transport cu scopul unic de a exploata rezervele lemnoase pe care le achiziționaseră”.

Înainte de anul 1948, datorită structurii proprietăților forestiere din țară, nu se poate vorbi de o anumită concepție în rezolvarea problemelor de transport. Odată cu trecerea tuturor pădurilor în patrimoniul statului, dotarea acestora cu instalații de transport începe să decurgă planificat, urmărindu-se deschiderea omogenă a întregii suprafețe păduroase, prin rețele bine studiate, care să permită, într-un viitor cît mai apropiat, recoltarea cu continuitate și în mod economic atît a produselor principale, cît și a celor secundare.

Avînd în vedere că țara se afla într-o perioadă de reconstrucție după un război distrugător,

fiind necesare cantități importante de lemn, că nu dispuneam încă de o industrie proprie de autocamioane, care să asigure transportul lemnului cu autovehicule, și că exista totuși un fond de căi ferate forestiere, orientarea generală, într-o primă etapă, a fost spre construirea de căi ferate forestiere, care prezentau avantajul unei mari capacități de transport. Acolo unde, datorită condițiilor de relief, căile ferate nu puteau pătrunde, s-au executat funiculare fixe (Secuiu-Zăbala, Lepșa-Cășin ș.a.); de asemenea, s-au construit și drumuri forestiere, dar în lungime mult mai mică decît aceea a căilor ferate forestiere.

Este perioada în care lumea specialiștilor în transporturi forestiere se ocupă, în special, de căi ferate. Astfel, în paginile Revistei pădurilor, E. Vintilă, V. Popovici, V. Lazăr, D. Vasilovici abordează probleme și dau soluții privind împregnarea traverselor de lemn, pentru a le sporii durabilitatea și a reduce cheltuielile de întreținere a liniilor c.f.f., P. Belinschi propune prelucrarea mecanică a traverselor, iar V. Oprea și A. Oțel prezintă rezultatele încercărilor de laborator asupra unor tipuri de traverse de beton armat. De asemenea, I. Lungu pledează pentru folosirea de locomotive ușoare, iar G. Mureșan și L. Petcu propune, pentru reducerea consumului de cărbuni din Valea Jiului, necesari altor sectoare economice, utilizarea unor cărbuni inferiori (ligniți de Schitu-Golești, de Filipești de Pădure, cărbuni de Rovinari și de Comănești) și prezintă tipurile de grătare cu care trebuie echipate locomotivele c.f.f. cu abur în acest scop.

Referindu-se la căile ferate executate în primul deceniu de după naționalizare și comparîndu-le cu cele din trecut, E. Bălănescu și E. Tatomir scriu în Revista pădurilor nr. 9/1959: „Instalațiile construite după naționalizare, mare parte destinate masivelor și unităților forestiere înfundate, se deosebesc de cele executate în trecut atît prin calitatea lucrărilor, cît și prin asigurarea unor condiții tehnice superioare de exploatare a lor”.

Extinderea rețelelor de căi ferate prezintă însă și o serie de inconveniente, de care lumea specialiștilor își dă seama și începe să le sublinieze în paginile revistei. Astfel, căile ferate, datorită elementelor lor geometrice, mult mai exigente decît în cazul drumurilor, nu pot pătrunde în părțile superioare ale marilor unități forestiere și în special pe văile laterale ale acestora, tocmai unde sînt situate, în cea mai mare parte, arboretele exploatabile, necesită investiții medii (lei/km) mari și cheltuieli de exploatare ridicate, fiind rentabile numai în condițiile unui volum de transport de peste 30.000 m³/an, iar uneori chiar peste 60.000 m³/an. Se aduce în discuție experiența U.R.S.S., a țărilor din centrul și vestul Europei și chiar a S.U.A.; se

subliniază că transportul pe c.f.f. este restrins și se extinde transportul pe drumuri forestiere, ca urmare a începerii construirii sistemului hidroenergetic național pe riurile interioare și a diminuării volumului de lemn exploatabil în zonele inferioare ale bazinelor forestiere. Prin comparație cu căile ferate, drumurile forestiere prezintă avantajul unor căi de transport care se adaptează mai bine la teren, care se pot realiza mai ușor, mai repede și mai ieftin, iar costul transportului (lei/tkm) este mai scăzut.

Fig. 1. Autocamion de mare tonaj folosit în prezent la transportul lemnului din exploatarea forestiere din R. S. România.

Aceasta determină o nouă orientare în privința instalațiilor pasagere: începe o acțiune de restrângere a instalațiilor previzorii consumatoare de lemn și înlocuirea lor cu căi de acces pentru tractoare și instalații cu cablu, cistigându-se prin aceasta circa 1,2 milioane m²/an material lemnos pentru nevoile economiei naționale. În Revista pădurilor nr. 4/1958, Al. Buloi scrie: „Pe măsura dotării pădurilor cu drumuri, să se restrângă folosirea canalelor și jilipurilor, în primul rând a celor pentru scoaterea bustenilor, care consumă mari cantități de lemn”.

Datorită acțiunii energice întreprinse pe linia mecanizării exploatarea forestiere, începută încă din anii 1950—1951 prin înființarea centrelor mecanizate experimentale de la Comănești, Reghin, Telega și Dornășoara, scos-apropiatul lemnului devine un proces mecanizat. Unele dintre utilajele și instalațiile introduse în avântul mecanizării nu corespundeau însă exigențelor silviculturale, ceea ce face ca I. M. Pavălescu, referindu-se la tractoarele pe șenile, să scrie: „...degradările solului și prejudicierea semănăturii sunt realități care impun o urgență schimbare de poziție. Trebuie considerată ca depășită perioada experimentărilor și a împănării ideii de mecanizare, în care își aveau rațiunea interpretările pe linie de rentabilitate și concesile pe plan tehnico-silvicultural. Tractoarele trebuie adaptate pentru folosirea lor culturală...” (Revista pădurilor nr. 1/1957). Aceeași idee răzbată și în nr. 2/1957 al revistei, în care, prezentându-se consfătuirea republicană

a inovatorilor și mecanizatorilor din exploatarea și transporturi forestiere, se arată că s-a cerut ca „...inovatorii să fie îndreptați spre găsirea celor mai indicate soluții, pentru ca mecanismele să se adapteze la tratamentele aplicate pădurilor și nu invers, cum greșit s-a cerut în alte împrejurări”.

După precizarea acestor orientări și poziții de principiu privind dotarea pădurilor cu instalații de scos-apropiat și de transport, în paginile Revistei pădurilor apar, an de an, numeroase articole de specialitate a căror tematică principală ar putea fi grupată astfel: — alcătuirea și dezvoltarea rețelelor de drumuri forestiere; — trasarea și proiectarea drumurilor forestiere; — execuția și întreținerea drumurilor forestiere; — perfecționarea instalațiilor și tehnicilor de scos apropiat.

Astfel, în paginile revistei se fac primele considerații privind alcătuirea și dezvoltarea rețelelor de drumuri forestiere, iar clasificările propuse stau și astăzi la baza Normativului deparlamentar pentru proiectarea drumurilor forestiere. De asemenea, se fac cunoscute rezultatele unor cercetări proprii, efectuate în cadrul unor teze de doctorat elaborate la Facultatea de silvicultură și exploatarea forestiere, ce aduc elemente noi și de aplicabilitate imediată, pentru condițiile țării noastre, privind elementele de structură ale rețelelor rutiere forestiere (R. Bereziuc nr. 2/1971, A. Amzică nr. 3/1977).

Problemele referitoare la trasarea și proiectarea drumurilor forestiere sînt expuse și ele în numeroase pagini de revistă, fiind orientate în special către găsirea unor procedee simplificate de trasare, adecvate reliefului montan și execuției mecanizate a lucrărilor (V. Oprea, M. Crișchin, L. Tocan ș.a.) precum și spre fundamentarea elementelor geometrice ale diferitelor categorii de drumuri forestiere. Proiectarea drumurilor forestiere cu ajutorul fotogramelor, prin procedee originale și adecvate specificului de la noi, este semnalată încă din 1964 (A. Russu și R. Bereziuc, nr. 7/1964), cu mult înainte de încercările efectuate în cadrul institutului specializat.

În domeniul construcției drumurilor forestiere se dezbate, în paginile revistei, problemele legate de introducerea pe scară largă a progresului tehnic, respectiv mecanizarea lucrărilor și îmbunătățirea tehnologiilor de execuție, extinderea materialelor locale la consolidarea părții carosabile, folosirea prefabricatelor la executarea lucrărilor de artă și a unor lucrări de apărare-consolidare, modernizarea sistemelor rutiere, aplicarea unor metode moderne în organizarea și conducerea lucrărilor etc. Toate acestea în scopul creșterii productivității muncii pe șantierele de construcții forestiere și reducerii costurilor de execuție.

Din articolele publicate rezultă că deși primele încercări de mecanizare a lucrărilor de

execuție a drumurilor forestiere au avut loc în anul 1958, totuși până în anul 1960 nu se poate vorbi încă de o mecanizare pe scară de producție. În cuprinsul revistei se serie: „Mecanizarea lucrărilor trebuie făcută cu mult discernământ pentru a introduce utilajele optime sub aspect tehnic și economic, în caz contrar irrosindu-se fonduri, forțe de muncă și compromițându-se ideea mecanizării” (Revista pădurilor nr. 8/1960). De asemenea, Gh. Bîghea subliniază, în Revista pădurilor nr. 12/1961, că pentru introducerea mecanizării la construcția drumurilor forestiere este necesar ca proiectarea să se adapteze condițiilor de folosire a utilajelor, pentru ca în acest fel să se obțină lucrări de calitate corespunzătoare și cu un preț de cost redus.

Elementele de referință pentru acțiunea de mecanizare a lucrărilor și de îmbunătățire a tehnologiilor de execuție a drumurilor forestiere au furnizat lucrările efectuate pe șantierul experimental Dimbovița (1961) și Cerna — Herculan (1962), precum și cercetările efectuate de A. Ungur pe unele drumuri forestiere din zona Codlea, în baza cărora autorul, pe lângă prescrierea unei tehnologii adecvate execuției terasamentelor, evidențiază și utilitatea pauzei tehnologice dintre execuția terasamentelor și a suprastructurii drumurilor forestiere.

Pe linia extinderii materialelor locale se acordă o atenție deosebită pământurilor stabilizate. Experimentările efectuate pe drumurile Buda — Cislău, Florești — Opreșița, Dumbrava, amplasate în zone lipsite de materiale pietroase, își găsesc ecou în paginile revistei sub semnătura lui P. Ionescu, Em. Ezechil, C. Rotaru ș.a. Alți autori, cum sînt Al. Petrișor, Zs. Kadar, N. Georgescu, P. Ivănuș, își împărtășesc experiența și opiniile în domeniul utilizării prefabricatelor la execuția podețelor și a unor lucrări de apărare-consolidare.

Problema calității și viabilității drumurilor forestiere se află și ea în atenția revistei. Astfel, V. Pătrășcoiu arată: „Nu este suficient ca în faza inițială, faza de documentație, un drum să prezinte un cost redus pe kilometru, dar care în timp să creeze dificultăți în exploa-

tare sau să atragă noi cheltuieli pentru a întregi ceea ce nu s-a făcut inițial în stadiul de proiectare sau execuție” (Revista pădurilor, nr. 1/1966).

Introducerea în transporturile forestiere a autovehiculelor de tonaj sporit face ca, începînd cu deceniul trecut, să apară preocupări mai susținute privind portanța drumurilor forestiere și consolidarea suplimentară, eventual chiar modernizarea sistemelor rutiere tradiționale. În acest sens, A. Anzică, R. Bereziuc, N. Olteanu, Al. Comănescu, P. Jude, Sv. Romanenco ș.a. propun diferite soluții și stabilesc eficiența lor economică.

Concomitent cu preocupările privind îmbunătățirea tehnicilor de execuție a drumurilor forestiere își fac loc și cele referitoare la întreținerea acestora (E. Tatomir, D. Nestor, St. Lupușanșchi, I. Pop ș.a.). De asemenea, își găsesc loc și articole semnate de I. Mihăilă, V. Neagu, C. Rouă etc., privitoare la principalele aspecte ergonomice ale activităților specifice construcției drumurilor forestiere.

Dotarea fondului forestier cu rețele de drumuri auto, a căror desime a sporit an de an, și-a pus amprenta, după cum era firesc, și asupra instalațiilor și tehnicilor folosite la colectarea lemnului. Părăsindu-se instalațiile consumatoare de lemn, numeroși specialiști din producție, cercetare și învățămîntul superior se ocupă, în paginile Revistei pădurilor, de perfecționarea, diversificarea și specializarea tractoarelor și a instalațiilor cu cablu, de precizarea domeniilor lor de utilizare, precum și a modalităților de amplasare în interiorul pădurii a drumurilor de tractor și a liniilor de funicular, astfel încît distanța de apropiat să fie cît mai scurtă, iar deplasarea materialului lemnos pînă la calea de transport să se facă cu cît mai puține mișcări.

Din cele prezentate apare evident că Revista pădurilor, prin conținutul paginilor sale, a adus o contribuție esențială atît pe plan teoretic cît și aplicativ, la deschiderea pădurilor cu instalații de transport permanente și pasagere, conform cerințelor fiecărei etape de dezvoltare a tehnicii transporturilor forestiere.

The contribution of the Revista pădurilor to the forest equipment with logging systems.

This paper is a synthesis of the materials already published in the Revista pădurilor during 100 years of activity, with regard to logging and wood transport. The authors point out the evolution of logging systems and motivation of changes in these systems, in the progress of various stages.

The paper emphasizes the contribution of the Revista pădurilor both in theoretic and applicative fields, to the forest equipment with logging and transport systems.

Problemele mecanizării exploatării lemnului prezentate în Revista pădurilor

Mecanizarea lucrărilor de exploatare a lemnului este indisolubil legată de planurile de dezvoltare socialistă a economiei naționale, care au prevăzut creșteri substanțiale ale productivității muncii, reducerea efortului fizic și îmbunătățirea radicală a condițiilor de muncă ale muncitorilor forestieri. Pentru realizarea acestor obiective, Revista pădurilor a susținut, cu deosebire după anul 1950, introducerea pe scară largă a progresului tehnic la exploatarea lemnului, prin publicarea a numeroase articole, recenzii, note documentare, menite să prezinte orientările și direcțiile de urmat pentru promovarea mecanizării, a popularizat noile soluții tehnice și tehnologice de mecanizare realizate în țara noastră sau cunoscute în străinătate. Revista pădurilor a menținut larg deschise paginile sale pentru informarea celor interesați asupra realizărilor tehnice obținute pe linia cercetării științifice, a experienței din producție, cit și a raționalizărilor, inovațiilor și invențiilor.

Se cuvine să fie menționată prezența Revistei pădurilor la evenimentele cele mai importante legate de momentele hotărâtoare ale evoluției mecanizării exploatării lemnului. Astfel, în nr. 12/1972, revista publică un editorial prin care a fost anunțată vizita de lucru efectuată în ziua de 24 octombrie 1972 de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, la exploatarea forestieră din Valea Gurghiului, jud. Mureș, cu care ocazie s-a făcut o amplă analiză asupra stadiului ajuns și perspectivele dezvoltării exploatării și transportului lemnului.

Pe tot parcursul ființării, Revista pădurilor a consemnat diferite opinii favorabile progresului la exploatarea lemnului. Astfel, în anul 1935, prof. D. A. Sburilan, într-un articol din nr. 1 al revistei, sublinia necesitatea „întocmirii unui program de investiții, căi ferate, fabrici etc.”, deziderat care și-a găsit rezolvarea corespunzătoare abia în perioada dezvoltării socialiste a sectorului forestier. Trecerea de la o exploatare a lemnului pe bază de unele rudimentare sau instalații costisitoare (fig. 1) sub aspectul consumului de material lemnos și al manoperei, la tehnici de lucru mecanizate, a constituit o revoluție tehnică nemai întâlnită în trecut, demnă de marile transformări social-economice care au avut loc în țara noastră după cel de-al doilea război mondial.

Revista pădurilor a fost prezentă la toate evenimentele tehnico-științifice legate de meca-

Dr. ing. GH. CERCHEZ
Institutul de cercetări și protecții
pentru industria lemnului
Prof. dr. ing. GH. IONAȘCU
Universitatea din Brașov
Dr. ing. I. STAN
Institutul de cercetări și protecții
pentru industria lemnului

nizarea exploatării lemnului prin publicare sistematică a numeroase articole de larg interes pentru specialiștii din producție, cercetare, proiectare și învățămînt. O enumerare a tuturor acestor articole, cu prilejul aniversării a 100 de ani de la apariția revistei, ar constitui un îndreptățit omagiu adus celor care s-au consacrat cu pasiune și dăruire introducerii progresului tehnic în pădurile noastre. Dat fiind, însă, spațiul limitat de care se dispune, în cele ce urmează se vor face referiri numai la unele materiale publicate de revistă — cu riscul cunoscut privind selectarea acestora — materiale, care au marcat etapele parcurse de procesul extinderii mecanizării exploatării lemnului în țara noastră.

Fig. 1. Canal de apă pentru scosul lemnului (tehnologie învechită).

Într-o primă etapă, sectorul de exploatare a lemnului a beneficiat de unele dotări cu mașini și utilaje importate din țări cu economie forestieră mai dezvoltată, experimentarea căror a permis formularea unor opinii asupra direcțiilor de urmat pe linia mecanizării. Astfel, într-un articol de fond (R. P. nr. 1/1957) se subliniază: „se impune ridicarea indicelui de mecanizarea muncilor grele de la exploatare și transportul lemnului”. Pentru realizarea unor asemenea indici, Revista pădurilor a prezentat la timpul respectiv căile și soluțiile tehnice pentru mecanizarea, pentru acea etapă, a lucrărilor din exploatare (I. Drăgan, G. Mureșan: Mecanizarea lucrărilor de exploatare în R.P.R., R. P. nr. 8/1959). Pentru ca introducerea mașinilor și utilajelor să aibă o fundamentare economică, într-unul din articole se subliniază faptul că accentul nu trebuie pus numai

pe mecanizarea în sine, dar și pe „ridicarea eficienței economice a lucrărilor mecanizate” (I. Pop Elecheș, R. P. nr. 2/1959). Cunoscută fiind, la timpul respectiv, importanța popularizării experienței altor țări pe linia mecanizării, revista a informat cititorii săi asupra documentărilor făcute în R. S. Cehoslovacă (D. Tertecel, Gh. Smădu, R. P. nr. 2/1959) și URSS (D. Tertecel, G. Mureșan, R. P. nr. 11/1959). Pe parcursul apariției sale, Revista pădurilor a publicat numeroase articole referitoare la experimentarea mașinilor și utilajelor destinate exploatării lemnului, provenite din import sau realizate în țară, cu menționarea avantajelor tehnico-economice și a propunerilor de îmbunătățire și adaptare la condițiile noastre de teren și arboret. Dintre acestea se menționează rezultatele experimentării unor ferăstraie din import (C. Rouă, R. P. nr. 12/1960), precum și a altor utilaje (tractoare forestiere, utilaje pentru prelucrarea primară: cojitoare, despicătoare etc.), experimentări care au contribuit în continuare la dotarea sectorului de exploatare cu utilaje de proveniență românească. Revista pădurilor a consemnat și unele opinii critice în legătură cu folosirea tractoarelor pe șenile la colectarea lemnului, despre care s-a arătat că „degradările solului și prejudicierea semințișurilor sînt realități care impun o urgentă schimbare de poziție” (I. M. Pavelescu, R. P. nr. 1/1957). Problema protejării solului și vegetației forestiere a stat permanent în atenția specialiștilor, iar rezultatele obținute au fost întotdeauna consemnate în rîndurile Revistei pădurilor. Astfel, în locul tractoarelor pe șenile au fost promovate tractoarele pe pneuri, inițial cele agricole adaptate pentru lucrul la pădure (C. Puiu, R. P. nr. 8/1963), iar ulterior s-au introdus tractoare specializate forestiere, de exemplu tractorul TAF-650 (fig. 2). Pentru prevenirea prejudicierei arborilor rămași în picioare la colectarea cu tractoarele sau atelajele, s-au experimentat diverse dispozitive (St. Lupușanșchi, R. P. nr. 1/1980).

Fig. 2. Tractorul forestier TAF-650.

Un capitol aparte care a stat în atenția Revistei pădurilor a fost acela al instalațiilor cu cabluri folosite la colectarea lemnului (fig. 3, fig. 4). Îmbinînd armonios interesele de

Fig. 3. Funicularul FPU-500 pentru colectarea lemnului pe distanțe mijlocii.

Fig. 4. Grupul de acționare a funicularului FPU-500.

exploatare a lemnului, cu cerințele silviculturale, mai ales în condițiile de munte unde s-au extins aceste instalații, care au cunoscut o dezvoltare tehnică și tehnologică nemaiîntîlnită în alte țări, au fost permanent prezentate de revistă, sub toate aspectele teoretice, constructive și tehnico-economice. S-au publicat articole despre încercările funicularului tip Wyssen (I. Vișoianu, R. P. nr. 2/1960), funicularului TU-1500 (Sv. Romanenco, M. Zuca, R. P. nr. 12/1957), instalației ușoare cu cablu IUC-2 (I. Chiper, R. P. nr. 8/1963), instalațiilor de tip FUC concepute și executate în cadrul IFET-ului Brașov, funicularului mobil FUMO-403 (fig. 5) (I. Stan, P. Boghean, R. P. nr. 4/1985), funicularelor FP-2 și FPU-500, precum și articole reprezentînd contribuții teoretice asupra calculului eforturilor de tracțiune din cablurile purtătoare (Gh. Cerchez, R. P. nr. 4/1965 și 2/1967), asupra solicitărilor dinamice a elementelor grupului

de acționare de la funicularule pasagere (I. Stan R. P. nr. 6/1970), precum și asupra utilizării energiei gravitaționale ca sursă de economisire a combustibilului (P. Boghean, R. P. nr. 4/1983, D. Cîrloganu, R. P. nr. 2/1985).

După o perioadă de peste 15 ani de preocupări în direcția cercetării, asimilării și generalizării în producție a funicularelor pasagere, Revista pădurilor a publicat în nr. 5/1966 un amplu articol (G. Mureșan, V. Chiribău, I. Vișoianu, Gh. Cerchez, I. Stan: „Instalații cu cablu folosite la colectarea lemnului în Carpații din România) în care este sintetizată experiența acumulată în decursul celor 15 ani de activitate, articol care a fost publicat și în materialele documentare ale celui de al VI-lea Congres Forestier Mondial (Spania, 1966).

Fig. 5. Vedere generală a funicularului mobil - FUMO-103.

În afara preocupărilor legate de recoltarea și colectarea lemnului Revista pădurilor a avut în atenție și activitățile desfășurate în depozitele de sus, intermediare și finale, deoarece în aceste locuri se rezolvau importante probleme de valorificare superioară și integrală a masei lemnoase. Soluționarea cea mai judicioasă a acestor depozite, sub raport tehnic și organizatoric, a căpătat-o în ultimii zece ani, prin transformarea structurală a acestora în platforme primare — la pădure și centre de sortare și preindustrializare — în locul depozitelor finale. În acest domeniu Revista pădurilor a publicat numeroase articole, dintre care se menționează cel apărut în nr. 1/1977 (Gh. Constantinescu „Extinderea progresului tehnic în sectorul de exploatare

The problems of wood logging mechanization presented in the Revista pădurilor

On the occasion of the centennial celebration of the Revista pădurilor, the author retrospects on the materials published concerning research, design and production activities, mainly after 1950, in the field of wood logging mechanization.

forestiere în lumina sarcinilor care rezultă din Programul național pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976-2010”), precum și cele referitoare la clasificarea depozitelor forestiere (N. Roman, R. P. nr. 3/1962), sau la realizarea de utilaje pentru încărcare și manipulare (fig. 6, fig. 7).

Fig. 6. Vedere generală a încărcătorului IFRON.

Fig. 7. Descărcarea lemnului de ster cu macarauna portal.

Realizările deosebite obținute de economia forestieră prin dotarea cu o sistemă de mașini pentru exploatarea lemnului de producție indigenă este în același timp nu numai rezultatul activității conjugate dintre cercetare, producție și învățămînt, dar și rolului de tribună și promotor al progresului tehnico-științific al Revistei pădurilor.

Revista pădurilor — punte de legătură cu silvologia și silvicultura mondială

Dr. ing. S. RADU
Stațiunea ICAS Simerle

Trecerea Revistei pădurilor în cel de-al doilea veac de apariție neîntreruptă constituie nu numai un moment de autentică sărbătoare, plin de multiple și profunde semnificații, ci și un prilej de amplă și binevenită retrospectivă a drumului mereu ascendent parcurs până acum și a rolului inecus pe care ea l-a jucat în istoria frământată a pădurilor și silviculturii românești.

„Organ central și permanent al cugetării silvice în spațiul carpato-danubian” — cum pe bună dreptate o definea Marin Drăcea (Revista pădurilor nr. 12/1956) — Revista pădurilor reprezintă, în primul rând, letopisețul devenirii și maturității noastre forestiere, o operă colectivă de mari proporții aparținând mai multor generații de slujitori devotați ai pădurilor noastre, însufleții de cel mai autentic patriotism.

Îngălbenite de vreme, dar pline de gânduri generoase și mereu actuale, aceste pagini ne permit să stabilim — cu obiectivitatea conferită de examenul vremii — rolul și funcțiile multiple pe care revista le-a avut în decursul timpului ca apărătoare fermă a pădurilor țării, tribună competentă a progresului tehnic și cronică atotcuprinzătoare a silviculturii noastre.

În decursul existenței sale, Revista pădurilor a constituit totodată și puntea de legătură cu silvologia și silvicultura mondială și acestei funcții, mai puțin cunoscute, dar deosebit de importante, îi sunt consacrate rândurile ce urmează.

„Încă de la început, Revista pădurilor a pus un mare accent pe informarea științifică. Multe articole din Revista pădurilor în prima ei fază n-au fost decât reproduceri din literatură forestieră străină, ce aveau scopul de a ne informa, de a arăta problemele ce frământau pe vremea aceea pe silvicultorii din alte țări, cu scopul de a ajuta la rezolvarea problemelor de la noi. Revista pădurilor a suplinit prin acestea lipsa unei literaturi de specialitate care în trecut nu exista. Este unul din titlurile de glorie ale Revistei pădurilor” (Eliescu, Gr., R. P. nr. 11 — 1956).

Cu trecerea anilor și pe măsura dezvoltării cercetărilor autohtone, a perfecționării modului de gospodărire a pădurilor noastre și îndeosebi după anul 1948, articole originale din cele mai diverse domenii ale științelor silvice vin să vestească — și prin paginile revistei — afirmarea și maturitatea noastră științifică, pentru ca ulterior, îndeosebi în ultimele decenii, unele din ele să se constituie în adevărate contribuții românești la dezvoltarea literaturii și științelor

silvice pe plan mondial. Ne referim îndeosebi la articolele și studiile originale privind diversitatea dendrologică și fondul genetic al pădurilor noastre, fundamentele tipologice, staționale și ecologice ale silviculturii noastre, zonarea și raionarea acestora, abordarea ecosistemică a cunoașterii și gospodăririi pădurilor, polifuncționalitatea acestora, biometria și amenajarea pădurilor, aplicarea tratamentelor, regenerarea și refacerea arboretelor, împăduririle în stațiuni extreme, protecția și conservarea ecosistemelor forestiere în contextul măsurilor actuale de salvagardare a mediului ambiant — pentru a menționa numai o parte din domeniile în care știința silvicei românească s-a afirmat cu vigoare.

Pentru o cit mai temeinică și completă informare cu tot ce este nou în silvicultura altor țări, asupra felului cum se soluționează de așii diferite probleme legate de gospodărirea polifuncțională a pădurilor în contextul lumii contemporane, revista a publicat cu regularitate articole și extrase din rapoartele științifice ale specialiștilor români, participanți la diferite manifestări tehnico-științifice sau aflați în misiuni de documentare sau asistență tehnică peste hotare.

Un inventar sumăr ne arată că pentru cunoașterea realizărilor și tendințelor din silvicultura mondială numai în ultimul deceniu (1975—1984) în paginile Revistei pădurilor s-au publicat un număr de 55 articole, cronici sau rapoarte privind aspectele tehnice sau manifestările științifice (congrese, simpozioane, conferințe etc.) la care au participat silvicultorii români. În aceeași perioadă s-au publicat de către colaboratori competenți ai revistei un număr de 147 recenzii asupra unor lucrări silvice de importanță majoră, apărute în alte țări, precum și un număr impresionant de peste 527 note documentare pe baza unor articole din periodicele străine, în cadrul rubricii Revista Revistelor.

Articolele, cronicile sau rapoartele menționate mai sus au prezentat aspecte din silvicultura a numeroase țări de pe glob (Albania, Austria, Bulgaria, China, Cipru, Elveția, Finlanda, Franța, R. D. G., R. F. G., Indonezia, Italia, Japonia, Nigeria, Suedia, U.R.S.S., Zair ș.a.). Se înțelege că extinzând perioada de referire, enumerarea de mai sus se completează cu multe alte țări, apropiate sau îndepărtate. Constatăm astfel cu satisfacție că silvicultorii români au publicat constant în revistă informații ample și edificatoare despre pădurile și silvicultur

tura multor țări din lume. Cele de mai sus ne îndreptătesc să afirmăm că pentru un tratat nou despre pădurile și silvicultura mondială, ca și pentru întocmirea unor monografii forestiere pe țări sau zone geografice avem astăzi la dispoziție, în afara surselor străine, o bogată și valoroasă bibliografie națională.

Obiectivele, tematica, modul de desfășurare și recomandările elaborate de foruri silvice internaționale (Congrese forestiere mondiale, congrese și reuniuni IUFRO, F.A.O.) și de alte organisme specializate au fost împărtășite, prin Revista pădurilor, întregului corp silvic.

Astfel, s-au prezentat ample informații privind Congresele forestiere mondiale, începând cu primul (Paris—1900) și terminând cu cel de-al IX-lea, ținut în acest an în Mexic. Informând asupra situației silviculturii în țările ce au găzduit aceste congrese, Revista pădurilor a publicat totodată în limbi străine de circulație contribuții ale specialiștilor noștri, cuprinzând prezentări ale pădurilor și silviculturii noastre, precum și realizări deosebite din unele domenii.

Cele 18 Congrese ale Uniunii internaționale a institutelor de cercetări forestiere (IUFRO) organizate periodic, începând din anul 1893, la care specialiștii români au participat activ, cu valoroase contribuții, se regăsesc în paginile revistei. Din ele aflăm că în diferite perioade ale ultimelor două decenii unii delegați români, participanți la activitățile din cadrul acestui organism internațional au fost aleși în conducerea unor compartimente ale IUFRO ca o recunoaștere internațională a realizărilor noastre și competenței profesionale a cercetătorilor români.

Revista ne informează despre reuniunile cu caracter forestier ale Organizației pentru agricultură și alimentație a Națiunilor Unite (F.A.O.) care s-au bucurat, de asemenea, de o susținută și activă participare a delegaților țării noastre, dintre care unii au fost aleși în diferite perioade în conducerea unor comitete și grupe de lucru. Pe aceeași linie se înscriu și alte manifestări similare: cele trei Consultații mondiale de genetică forestieră și ameliorarea arborilor (Stockholm—1963; Washington—1969; Canberra—1974), coloevile consacrate împăduririlor (Canberra—1967; Wageningen—1974) ș.a., ale căror tematici și recomandări au fost consemnate în revistă, în perioadele respective.

Cronică fidelă a acțiunilor de colaborare existente și în domeniul silviculturii între țările socialiste, Revista pădurilor a informat periodic despre reuniunile anuale ale „Întilnirii conducătorilor organelor de silvicultură și expoatarea pădurilor din țările membre ale C.A.E.R.” desfășurate începând din anul 1972, ale Secției C.A.E.R. de colaborare pentru silvicultură (în trecut Grupă permanentă de lucru), sau ale

Comisiei permanente pentru agricultură (în care sînt cuprinse și problemele de colaborare din domeniul silviculturii), precizînd tematica abordată și obiectivele prezentate în teren. Este de reținut faptul că de la înființarea ei (1959) și pînă în prezent, președenția Secției C.A.E.R. de colaborare în domeniul silviculturii la care participă specialiști din 10 țări socialiste (R.P.B., R.S.C., Cuba, R.D.G., R.P. Mongolă, R.P.P., R.S.R., U.R.S.S., R.P.U. și R.S. Vietnam) a revenit și revine țării noastre și a fost asigurată succesiv de O. Cărare, H. Nicovescu și Al. Balșoiu.

O altă formă de largire a contactelor și de prezentare a problemelor și realizării silviculturii din alte țări a constituit-o publicarea în paginile revistei noastre a unor articole elaborate de specialiști străini, cel mai adesea personalități de prim rang în silvicultura internațională, care la invitația comitetului de redacție au trimis materiale valoroase, în probleme actuale și de largă circulație, ce preocupă pe silvicultorii din continentul nostru. În această direcție, s-au publicat în ultimile două decenii articole semnate de: G. Giordano (Italia), E. Rûchel (R.D.G.), A. I. Kalniņš (U.R.S.S.), J. Westoby (F.A.O.), I. Frûhwirth (Austria), J. Messines, J. Pardé și J. F. Debazac (Franța), J. Jindra și L. Štefancik (R.S.G.) K.-H. Günther (R.F.G.), A. Madas și L. Szonyi (R.P.U.), W. Liese (R.F.G.), J. Konopka (R.S.C.) ș.a. Menținerea acestei practici eficiente prezintă, în continuare, aceleași multiple avantaje ca și în momentul inițierii ei.

Recenziile au format obiectul unei rubrici deosebit de valoroase, prezentă în aproape toate numerele Revistei pădurilor. În paralel cu prezentarea unor remarcabile lucrări silvice românești, care au îmbogățit an de an literatura noastră de specialitate — în trecutul nu prea îndepărtat aproape inexistentă —, s-au publicat cu regularitate recenzii asupra celor mai noi și valoroase lucrări silvice apărute peste hotare (tratate, monografii, numere speciale ale unor reviste etc.) și intrate în bibliotecile noastre de specialitate. Semnate de colaboratori de prestigiu ai revistei — specialiști consacrați în domeniul respectiv de activitate și cunoscători ai limbilor străine — aceste recenzii au popularizat îndeosebi lucrări capitale cu caracter fundamental sau aplicativ, subliniind noutatea și originalitatea lor, aplicabilitatea aspectelor tratate în condițiile țării noastre.

În rubrica „Revista Revistelor” s-a acumulat număr de număr un vast material informațional, deosebit de util, din păcate neindexat încă (și

deci valorificat numai parțial în activitatea curentă de documentare), din reviste străine cu profil similar. Enumerarea titlurilor revistelor din care s-au extras aceste note (titluri reproduse într-o perioadă trecută în facsimil) acoperă o bună parte din repertoriul periodicelor silvice din Europa și din alte continente. O mai mare frecvență au avut însă notele extrase din: Allgemeine Forst und Jagdzeitung, Allgemeine Forst Zeitung, Annales des Sciences Forestières, Az Erdő, Bulletin de la Vulgarisation Forestière, Forest Science, Forestry, Forstarchiv, Forstwirtschaftliches Centralblatt, Gorsko Stopanstvo, Journal Forestier Suisse, Lesnoje hoziaistvo, Lesnoi jurnal, Lesovedenie, Lesnický časopis, Revue Forestière Française, Silvae Genetica, Sozialistische Forstwirtschaft, Sylwan, Unasywa și altele.

Meritul colaboratorilor cvasiunanini — semnați numai prin inițialele lor, care au asigurat permanența și nivelul acestor simple dar pline de învățăminte note — constă în faptul că ei au știut selecta, din noianul de materiale publicate ce caracterizează „explozia informațională” din ultimele decenii, acele materiale care prezentau interes pentru silvicultorul român. Totodată ei au urmărit evitarea unor paralelisme cu alte buletine de documentare (C.D.F., I.C.A.S., I.D.T. ș.a.), pe care rubrica respectivă și-a propus să le completeze.

Valoarea documentară a acestor note, atunci când ele sînt judicioasă alege este inestimabilă. Să nu uităm că întotdeauna „cunoașterea literaturii de specialitate din trecut te scutește, tot așa ca și cunoașterea literaturii curente, de rătăcire pe coelaurile imaginației și de scotocirea prin cotloanele minții în căutarea soluțiilor — care poate că au fost date odată — pentru problemele în curs de cercetare” (Bălănică, Th., Dimitriu, V., Revista pădurilor nr. 11, 1956). În plus, aceste informații sînt de certă valoare pentru prognoză, intrucît atrag de multe ori atenția asupra unor fenomene înregistrate peste hotare (doborîturi, efecte ale poluării, uscări în masă, comportări ale unor specii, utilizări noi ale biomasei forestiere ș.a.) care pot prezenta interes și pentru noi. În această direcție, revista contribuie în mod eficient și permanent la actualizarea cunoștințelor profesionale ale lucrătorilor din silvicultură. De aceea, considerăm drept o datorie morală să dezvăluim faptul, în parte cunoscut, că sub inițialele cu care sînt semnate aceste valoroase note se ascund de fapt colaboratori de prestigiu ai Revistei Pădurilor: Th. Bălănică, At. Haralamb, T. Dorin, Gh. Purcăreanu, T. Botezat, A. Boilă, V. Bakoș, R. Dissescu și mulți alți colaboratori constanți ai revistei noastre.

De aceea, departe de a epuiza aceste aspecte, ne exprimăm, ca și predecesorii noștri, dorința ca „Revista Pădurilor să aibă posibilitatea să

publice totdeauna o documentație cît mai amplă posibil asupra tuturor problemelor forestiere din întreaga lume și totodată să se bucure de o prezentare de studii științifice originale, care să ne ajute la găsirea unor tehnici noi de muncă pentru practica silviculturii noastre” (Eliescu, Gr., Revista pădurilor, nr. 11, 1956).

Revista pădurilor a mijlocit astfel în permanență circulația largă a ideilor novatoare și a constituit o sursă de documentare cu tot ceea ce însemna nou și progres tehnic în silvicultura mondială. În egală măsură, ea a contribuit însă și la cunoașterea și afirmarea noastră peste hotare.

„Printr-un larg schimb cu publicații similare din străinătate, realizările științifice din țara noastră sînt cunoscute și de multe ori elogios apreciate, după cum se vede din citările în unele manuale și tratate și din recenziile apărute în multe reviste străine. În această etapă, afirmarea pe plan mondial a științei silvice românești se datorește în cea mai mare măsură circulației Revistei Pădurilor” (Popescu — Zeletin, I., Ivănescu, D., Revista pădurilor nr. 12, 1965).

În susținerea afirmațiilor de mai sus reamintim cîteva date semnificative. După cum se știe, în perioada anilor 1965—1967, din inițiativa regretatului Prof. dr. Th. Bălănică — silvicultor cu o vastă cultură profesională, dotat cu o originală expresivitate în scris și vorbire, poliglot, colaborator de excepție și animator neobosit al rubricilor revistei, cărora le-a imprimat timp de decenii amprenta personalității sale complexe — Revista pădurilor a găzduit o rubrică inedită, intitulată sugestiv „Prezențe românești peste hotare”. În cadrul acesteia s-au publicat liste complete ale publicațiilor ce făceau legătura între silvicultura noastră și cea a altor țări. Lucrările respective erau grupate în patru mari categorii:

A) Contribuții românești în publicații de specialitate străină (semnalate de publicațiile *Forestry Abstracts*, *Referativni Jurnal*, *Forstliche Umschau*, *Prehled Lesnické a Myslivecké Literatury* ș.a.).

B) Cărți silvice românești recenzate sau prezentate în publicații străine.

C) Lucrări despre economia forestieră a R.S. România (elaborate, de regulă, de specialiști străini) apărute în publicații străine și

D) Articole din publicații periodice și seriale românești, prezentate în publicații străine.

O situație statistică globală, plină de profunde semnificații, se prezintă în tabelul ce urmează:

Perioada (anul)	Revista pădurilor (nr. — luna)	Număr de lucrări prezentate la rubrica menționată, pe categorii			
		A	B	C	D
1965	9; 10; 11; 12	13	23	7	238
1966	2; 6; 9; 12	21	16	17	136
1967	1; 4; 6; 7	10	22	15	167
1965—1967	—	44	61	39	541

Cifrele de mai sus atestă faptul că, în decursul celor trei ani menționați, silvicultorii români au fost prezenți în publicații de specialitate (de cele mai multe ori volume de comunicare ale unor congrese internaționale pe linie IUFRO, F.A.O., genetică forestieră, amenajament, torenți etc.) cu un număr de 44 comunicări privind realizările tehnico-științifice de la noi din țară. Un număr de 61 lucrări silvice românești au atras atenția specialiștilor de peste hotare și au fost recenzate elogios sau semnalate în publicații și buletine de largă circulație. De asemenea, un număr impresionant de 511 articole, publicate în cea mai mare parte în Revista pădurilor, au fost menționate în diferite perioade străine de profil. Totodată, s-au scris și publicat 39 articole despre pădurile și silvicultura noastră, de regulă de către specialiști străini ce ne-au vizitat.

Considerăm că aceste date sînt edificatoare nu numai în privința prestigiului de care se bucură publicațiile și știința silvică românească peste hotare, ci și asupra contribuției noastre la dezvoltarea științelor forestiere, pe plan larg. Totodată, ele pledează pentru reluarea și aducerea la zi a acestei rubrici, uitată începînd cu numărul 7—1967 al revistei.

Un prilej de cunoaștere — de dată aceasta pe viu — a pădurilor și nivelului silviculturii noastre, a realizărilor și preocupărilor specialiștilor români ce activează în domeniul gospodăririi pădurilor, al cercetării, proiectării și învățămîntului l-a constituit — pentru numeroși străini — participarea la unele manifestări tehnico-științifice internaționale, organizate și găzduite de țara noastră. Se înscriu în această categorie o serie de remarcabile manifestări cum au fost: al VIII-lea Congres internațional al științei solului (1964); a VI-a călătorie de studii F.A.O. cu tema regenerarea pădurilor (1965); sesiunea a VII-a a grupului de lucru pentru corectarea torenților, lupta contra avalanșelor și amenajarea bazinelor versante (1967); simpozionul IUFRO privind amenajarea pădurilor cu funcții hidrologice și sociale (1970); a XIV-a sesiune a Comisiei internaționale a plopului (1971); simpozionul IUFRO privind amenajarea pădurilor și intervalul forestier național (1978); reuniunea grupelor de lucru IUFRO pentru ameliorarea și studiul prove-

niențelor de molid (1979) ș.a. Pe aceeași linie se înscriu și manifestările C.A.E.R. (Întîlnirile conducătorilor organelor de silvicultură și explorare pentru silvicultură) organizate în țara noastră la București (1975) și Reșița (1984) ș.a.

Cronicar fidel al vieții noastre silvice, Revista Pădurilor a prezentat pe larg în paginile sale aceste manifestări, tematica abordată, obiectivele prezentate, precum și opiniile și ecoul oaspeților străini. Aceste aprecieri pozitive ale unor personalități de vîrf ale silviculturii mondiale, consemnate de multe ori și în reviste de mare prestigiu, sînt un motiv de legitimă mîndrie, dar și un impuls pentru o sporită exigență și față de participarea noastră la astfel de manifestări.

Diversitatea și măreția codrilor noștri au atras și pe studenții unor facultăți de silvicultură de peste hotare, care, pentru întregirea procesului lor de învățămînt, au optat pentru efectuarea unor excursii didactice pe trasee ce traversează țara noastră de la Dunăre la munte. Avem în vedere excursiile studenților facultății din Padova (Italia) și Vollebeek (Norvegia) în anul 1971, Gembloux (Belgia) în 1974 și altele, consemnate și ele în Revista Pădurilor.

Așa cum s-a arătat mai sus, datorăm Revistei Pădurilor și semnalarea periodică a unor articole despre pădurile, lemnul și economia noastră forestieră, publicate în reviste străine de profil, sub semnătura unor specialiști de renume din alte țări, care au avut posibilitatea să cunoască direct pădurile și realizările silviculturilor noastre. Aprecierile pozitive, sublinierile și observațiile acestora sînt deosebit de prețioase pentru noi prin conținutul și lărga lor circulație, contribuind și ele la descoperirea de către alții a României forestiere.

Merită a fi reamintite aici însemnările celor trei forestieri francezi (Fourchy, Leroux, Lorne) publicate în Revue forestière française (nr. 3, 1963), cele semnate de J. Levett în World Wood (nr. 3—1965), de B. Keresztesi și Z. Jaró în Az Erdő (nr. 10—1968), studiile ample, cu caracter monografic publicate de Paul Roisin în Bulletin de la Société Royale Forestière de la Belgique (nr. 11, 12—1965), de Mario Capelli în Monti e Boschi (nr. 1—1966), sau consemnarea aniversării Revistei pădurilor de către K. Tompa în Az Erdő (nr. 15—1966). Același caracter monografic îl are și articolul „O privire asupra silviculturii în România” publicat de W. H. Carmean în Journal of Forestry (nr. 11—1973). Ample informații privind producția de lemn a țării noastre găsim și în Il legno (nr. 7—1968), iar despre Centrul de documentare pentru economia forestieră din București în organul F.A.O. — Unasylva (nr. 83—1966).

„Se poate învăța din economia forestieră a României?” își intitula G. Zimmermann

articolul său în Holz-Zentralblatt. (nr. 153 — 1972) și răspunsul ce reieșea din articolul său nu putea fi decât pe deplin afirmativ, intrucit „bogăția forestieră a Carpaților atrage pe orice silvicultor, industria lemnului se dezvoltă rapid, iar România este un partener activ în comerțul exterior cu multe țări”. Cuvinte pline de căldură pentru frumusețea pădurilor noastre, față de competența și lucrările silvicultorilor români din unitățile vizitate găsim și în articolul lui R. Brunet (Revue du bois et de ses applications, nr. 3—1977) sau în IUFRO News (nr. 21—1978) unde T. Cunia și R. Magin consemnează că „în cadrul unei excelente excursii de studii în Carpați, delegații străini au avut șansa de a vedea unele din cele mai frumoase păduri de fag și brad din lume”.

Aceste mențiuni — cu totul sporadice și incomplete — la care se adaugă numeroase impresii consemnate în cărțile de onoare ale unităților noastre (de cercetare, producție, învățământ) scot totuși în evidență, odată în plus, faptul că, departe de a fi o „pată albă” pe harta pădurilor și silviculturii europene, țara noastră posedă și gospodărește rațional și competent, după cele mai avansate tehnici, păduri deosebit de variate și valoroase, cunoscute și apreciate pe plan mondial.

Același tel, de prezentare și popularizare a silviculturii noastre peste hotare l-au avut și articolele scrise de silvicultori români în periodice străine de specialitate. Din păcate, prezentările de acest gen sînt mai puțin frecvente și de aceea se cer actualizate și continuate.

Afirmarea tot mai viguroasă, îndeosebi după anul 1960, a științei silvice și silviculturii românești pe plan național și internațional — reflectată fidel și în paginile revistei — nu este un fenomen întâmplător, ci rezultatul firesc al unor eforturi și acumulări de decenii. Să nu uităm că în acest an 1985, cînd sărbătorim centenarul Revistei pădurilor, se împlinesc 134 ani de la înființarea primei școli silvice (1851) și tot atîția ani și de la apariția primelor scrieri științifice cu caracter silvic, 121 ani de la constituirea unui fond forestier de stat (1864) și 52 ani de la organizarea Institutului de cercetări forestiere (1933).

„Largul și binemeritatul prestigiu de care se bucură azi știința și tehnica forestieră românească peste hotare constituie rodul nemijlocit al înțeleptei politici interne și externe a partidului și statului nostru, prin care creația românească de valori materiale și spirituale se înscrie mereu mai activ pe orbita colaborării și cooperării economice, tehnice și științifice între toate popoarele lumii contemporane” se consemna, pe bună dreptate, în revista noastră (Revista pădurilor, nr. 7, 1973).

Dacă în primele numere ale Revistei pădurilor din 1886 se vorbea despre specialiștii străini (francezi) invitați să lucreze la noi, în ultimile trei-patru decenii aceeași revistă ne semnalează periodic activitatea experților români peste hotare și publică soluții originale, elaborate de aceștia pentru ridicarea silviculturii în unele țări în curs de dezvoltare.

Competența silvicultorilor români s-a manifestat nu numai în acțiuni de asistență tehnică și pregătirea cadrelor în alte țări, ci și prin activitatea lor de experți de prim rang, de conducere a unor compartimente cheie în organisme internaționale cu profil forestier.

Ca o recunoștință a contribuției românești la înflorirea științelor silvice pe plan mondial, Revista pădurilor ne-a informat despre conferința Prof. dr. doc. I. Popescu — Zeletin a premiului internațional W. L. Pfeil, care se atribuie „personalităților din Europa care și-au câștigat merite în promovarea unei silviculturi exemplare” (Revista pădurilor, nr. 4, 1971).

Publicațiile silvicultorilor români sînt astăzi menționate în bibliografiile tratatelor de silvicultură apărute după cel de-al doilea război mondial (L. Tschermak, H. Mayer ș.a.), în monografiile dedicate pădurilor Europei (H. Mayer, 1984) sau elaborate în ultima vreme pentru principalele specii forestiere (molidul — în R.F.G.; fagul — în Franța; stejarii — în R. P. U. ș.a.). Să reținem că într-o bibliografie a literaturii mondiale din perioada anilor 1964—1974 pentru genul Populus — lucrare apărută în S.U.A. — sînt cuprinși un număr de 102 autori români cu 154 titluri de lucrări (Revista pădurilor, nr. 8, 1977).

„Avem o literatură forestieră de rang internațional, un învățământ superior de prestigiu, frecventat și de studenții străini pentru ambele grade academice (inginer diplomat și doctor inginer), de prezența activă a inginerilor români în literatura forestieră internațională, în lucrări colective cu colaborări românești ori citați de străini și de participarea efectivă ca experți în probleme de împăduriri în stațiuni extreme, amenajări forestiere, construcții de drumuri, instalări de fabrici etc.” — astfel sintetiza Th. Bălănică afirmarea forestieră a României (Revista pădurilor, nr. 1, 1971).

Cele consemnate în rîndurile de mai sus subliniază cu vigoare rolul Revistei pădurilor ca „punte de legătură cu străinătatea, care duce pînă departe pe plan internațional realizările științei și tehnicii românești, contribuind astfel la afirmarea acestora pe plan extern. Totodată ea aduce de acolo informații prețioase despre

tot ce este nou și aplicabil — după adaptări bine venite — în condițiile țării noastre. Prin Revista pădurilor lumea a descoperit România forestieră și îi recunoaște acum contribuțiile la dezvoltarea științei silvice internaționale” (Giurgiu, V. In: Almanahul pădurilor, 1985). Acesta este în primul rând și meritul incontestabil al mai multor generații de vrednici înaintași, colaboratori devotați ai revistei — cei mai mulți dispăruți dintre noi înaintea acestei mărețe aniversări — a căror memorie o cinștim cu venerație și a căror activitate nobilă trebuie să constituie un luminos exemplu pentru generațiile prezente și viitoare de silvicultori români.

The Revista pădurilor, a link with the world forestry and science of silviculture

All along its existence the Revista pădurilor has been a link with world forestry and science of silviculture. Even from its beginnings, the Revista pădurilor focused on the scientific information in the foreign reference literature.

With the years and as Romanian research developed, original papers, of the most varied fields of silviculture — published in the journal — were considered important Romanian contributions to the progress of European and world forestry.

The papers published in the Revista pădurilor, mainly during the past decades, were reviewed in foreign reference literature.

The Revista pădurilor has been a means for Europe and other continents to discover forest Romania and acknowledged its contributions to the progress of international forestry.

The same journal has been the means for Romanian foresters to discover international forestry world. Several foreign foresters and scientists have published papers in the pages of the Revista pădurilor.

Pentru a continua această frumoasă tradiție, se impune ca revista să asigure cu materiale de calitate permanența rubricilor ei, mobilizând în acest sens un cerc larg de colaboratori de înaltă competență.

În scopul popularizării largi a realizărilor noastre, ca și pentru circulația publicațiilor românești de specialitate peste hotare este necesară — în afara unor rezumate mai ample — elaborarea unor monografii corespunzătoare privind pădurile, istoria silviculturii și personalitățile de frunte ale silviculturii românești, publicate și în limbile de mare circulație, ca și o prezentă mai activă cu articole în periodicele internaționale sau străine, de specialitate.

Din activitatea

Academiei de Științe Agricole și Silvice

Valorificarea rezultatelor cercetării științifice în stațiunile experimentale cu bază materială proprie

Secția de silvicultură a Academiei de Științe Agricole și Silvice, potrivit atribuțiilor sale statutare, a efectuat, în ziua de 26 iulie a.e., o analiză cu privire la valorificarea rezultatelor cercetării științifice silvice în stațiunile experimentale cu bază materială proprie și grăbirea transformării ocoalelor silvice experimentale în unități model de gospodărire.

La analiză au participat membrii Academiei, cercetători și proiectanți din ICAS, cadre didactice de la Facultatea de silvicultură din Brașov, specialiști din Ministerul silviculturii, cadre de conducere și specialiști de la filialele, stațiunile și ocoalele silvice experimentale, alți invitați.

În cadrul programului, ing. M. Ianculescu, directorul Institutului, a făcut o prezentare generală privind valorificarea rezultatelor cercetării științifice silvice în ocoalele și bazele experimentale ale Institutului de cercetări și amenajări silvice și a înfățișat măsurile care se impun pentru intensificarea acestei activități și grăbirea transformării ocoalelor silvice experimentale în unități model de gospodărire.

După această prezentare, au urmat discuții, în cadrul cărora un mare număr de participanți au dezbătut toate aspectele legate de tema analizată și au făcut propuneri valoroase orientate înspre ridicarea eficienței economice și sociale a activității de cercetare, accentuarea efectelor ei demonstrative și de generalizare în producție.

Analiza s-a încheiat cu următoarele concluzii și propuneri:

1. Stațiunile experimentale silvice cu bază materială proprie și ocoalele silvice experimentale își vor continua și intensifica acțiunea de instalare a suprafețelor experimentale de durată, precum și suprafețele demonstrative care să constituie modele de aplicat în unitățile de producție ale Ministerului Silviculturii. Aceste ocoale silvice în plus au rol de stație pilot în care se încearcă și se verifică, pentru prima dată, rezultatele cercetărilor care după validare sînt generalizate în producție.

2. Suprafețele experimentale din aceste ocoale, destinate cercetărilor de silvicultură (cultură, refacere, regenerare, exploatare a pădurilor etc.) se vor instala, urmări și valorifica cu respectarea rigorilor tehnicii experimentale; generalizarea rezultatelor se va face prin includerea acestora în proiectele de amenajare a pădurilor și în instrucțiunile Ministerului Silviculturii; aplicarea acestor rezultate în producție va fi

sustinută de Institutul de cercetări și amenajări silvice prin acordarea de asistență tehnică și prin vizite și schimburi de experiență la suprafețele experimentale demonstrative.

3. Transformarea ocoalelor silvice experimentale în unități model de gospodărire, într-un termen relativ scurt, este posibilă doar la ocoalele cu tradiție veche care au beneficiat în trecut de un sistem rațional de gospodărire (Mihăești, Săcele). Celelalte ocoale silvice (Caransebeș, Tomnatec, Vidra, Lechința), preluate de institut în urmă cu 8 ani, care au întinse suprafețe de păduri necorespunzătoare ca structură și calitate, pot fi transformate în unități model, într-o perioadă mult mai lungă; în aceste ocoale se cere ca intervențiile ce se fac în arborete să fie „model”, urmînd ca, datorită acestor intervenții, în decursul unui ciclu de producție, structura și calitatea arboretelor să devină optime.

4. Cu privire la compoziția speciilor din păduri se consideră că ocoalele silvice experimentale nu sînt în întregime reprezentative și nu acoperă întreaga gamă de formații și amestecuri forestiere și nici pe cele mai importante din flora forestieră a țării noastre (Fa, St). Este de dorit ca Institutul de cercetări și amenajări silvice să-și lărgescă baza experimentală în cadrul unor ocoale care au fost experimentale (Fintinele, Snagov), au păduri bine conservate și cu structuri corespunzătoare și reprezentative (Retezat).

5. Buna gospodărire a pădurilor din ocoalele silvice experimentale presupune și o administrație model; este necesară o planificare justă a sarcinilor, în deplină concordanță cu capacitatea de producție și protecție a pădurilor; este necesară respectarea posibilității și realizarea accesibilității în toate pădurile; o bună gospodărire nu este posibilă decît cu specialiști de cea mai înaltă calificare și în număr suficient, la toate nivelele. Se apreciază că, din aceste puncte de vedere, ocoalele silvice experimentale care, pe lângă sarcinile de producție, au sarcini de ordin științific și demonstrativ, trebuie deci să beneficieze de mai multă atenție și să fie apreciate și susținute mai mult, după criterii juste, de Institutul de cercetări și amenajări silvice și de Ministerul Silviculturii. Aceste unități ar trebui să devină model și sub raportul exploatării pădurilor.

Dr. ing. TEODORA ANGA

Analiza activității de cercetare și producție desfășurată de Stațiunea de cercetări salmonicole Potoci-Bicaz

Secția de silvicultură a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură, potrivit planului său de activitate și în conformitate cu atribuțiile sale statutare, a organizat, în ziua de 9 august 1985, o analiză cu privire la activitatea de cercetare și producție desfășurată de Stațiunea de cercetări salmonicole Potoci — Bicaz. Acțiunea s-a ținut la Potoci, la sediul stațiunii; au participat membrii Academiei, cadrele de conducere ale Institutului de cercetări și amenajări silvice, cercetătorii și proiectanții din institut, de la Filiala Hemeiș și de la Stațiunea Potoci, specialiști din Ministerul silviculturii și de la Inspectoratul silvic județean Neamț, organe ale puterii locale de partid și de stat, alți invitați.

În cadrul programului a fost vizitată baza materială a stațiunii și, în primul rând, rețeaua de viviere experimentale și de producție de pe Lacul Bicaz; aici s-a făcut prezentarea temelor, experiențelor și variantelor care se urmăresc cu privire la creșterea și nutriția salmonidelor, combaterea bolilor și alte probleme de acvacultură pe Lacul Bicaz. În continuare a fost vizitată fabrica de produse concentrate pentru hrana salmonidelor, care funcționează în cadrul stațiunii; este o fabrică realizată la noi în țară, pusă în funcțiune, pentru prima dată, la Potoci, unde funcționează cu bune rezultate. În final au fost vizitate laboratoarele, birourile, spațiile administrative și gospodărești ale stațiunii.

În cadrul ședinței de analiză, ing. M. Ianculescu, directorul ICAS (desemnat ca responsabil al acestei acțiuni din partea secției de silvicultură) a făcut o prezentare a temei din planul secției, a enunțat aspectele principale ale cercetării și producției salmonicole puse în discuție și a dezvoltat o paralelă cu privire la cultura salmonidelor, în păstrăvăria clasice, pe râuri de munte și în viviere, pe lacuri de acumulare; a insistat asupra importanței și perspectivei de extindere a metodelor de creștere în viviere, având în vedere numărul mare de lacuri de acumulare existente în țara noastră, ale căror resurse nu sînt folosite; a subliniat importanța ce o prezintă, din acest punct de vedere, Stațiunea de cercetări salmonicole Potoci — Bicaz.

În continuare, dr. I. Miron, șeful stațiunii, a prezentat referatul cu privire la activitatea de cercetare și producție desfășurată de această unitate și a înfățișat stadiul în care ea se află, în prezent, sub toate aspectele: sistemul de acvacultură, numărul și conținutul temelor de cercetare, sarcinile de producție, baza de cercetare, cadrele de specialitate și ajutoare, perspectivele de dezvoltare în viitor.

Problemele puse în discuție au făcut obiectul unor dezbateri competente și aprofundate la care și-au adus contribuția 11 participanți.

Din materiile prezentate, din dezbaterile ce au avut loc și din discuțiile purtate cu ocazia vizitării stațiunii s-au desprins următoarele concluzii și propuneri:

1. Stațiunea de cercetări salmonicole Potoci — Bicaz este o unitate de cercetare cu profil bine stabilit, avînd ca obiectiv cercetarea și producția salmonicolă pe lacurile de acumulare; are o structură organizatorică bună, are un nivel elevat al lucrărilor de cercetare și producție, are o justă orientare în ceea ce privește dezvoltarea ei ca unitate de cercetare, ca bază experimentală a cercetării și ca unitate model pentru toate unitățile de profil.

2. Pentru a completa aria de cunoștințe referitoare la extinderea și intensificarea culturii salmonicole pe lacurile de acumulare și în apele de munte, cercetările de specialitate, pe lângă preocupările actuale privind creșterea și nutriția acestora, trebuie să abordeze și alte aspecte importante cum sînt: genetică și ameliorarea salmonidelor, păstrăvului și a loștritei, ecologia și diagnoza ecologică a lacurilor de acumulare, combaterea bolilor la salmonide ș.a.

3. Pentru introducerea în producție și extinderea rezultatelor deja existente este necesar să se pună la punct și să se verifice în fază pilot tehnologia creșterii salmonidelor în viviere, eficiența economică și posibilitățile de rentabilizare a activității, avînd în vedere condițiile climatice și ecologice, specifice fiecărui lac, precum și necesitatea folosirii de ingrediente antolotice în hrana granulată.

4. Se recomandă ca sectorul de proiectare al ICAS să organizeze un nucleu de proiectare cu specialiști profilați pe lucrări din domeniul salmoniculturii.

5. Academia de Științe Agricole și Silvicultură și Institutul de cercetări și amenajări silvice sînt rugate să sprijine colectivul stațiunii cu teme de cercetare pentru doctorat, în domeniul acvaculturii, să fie susținuți pentru a putea obține material documentar de specialitate și cercetătorii de la Potoci să fie luați în evidență în vederea efectuării unor stagii de documentare în țări care au un anumit avans în această direcție.

În încheierea ședinței de analiză, dr. ing. I. Cătrina, președintele Secției de silvicultură, reluînd aprecierile elogioase făcute de participanți, a felicitat colectivul de oameni ai muncii de la Stațiunea de cercetări salmonicole Potoci — Bicaz pentru rezultatele obținute în activitatea de cercetare și producție, pentru ținuta și nivelul ridicat al prezentărilor și demonstrațiilor făcute și pentru modul cum au organizat această acțiune a secției la Bicaz.

Dr. ing. TEODORA ANCA

Lucrările celui de-al IX-lea Congres Forestier Mondial

Dr. ing. I. MILESCU

În perioada 1 - 10 Iulie a.e. s-au desfășurat la Palatul Congreselor din Ciudad de Mexico, lucrările celui de-al IX-lea Congres forestier mondial, prestigioasă manifestare internațională, care a reunit 2200 delegați din 102 țări, reprezentând administrații forestiere, instituții de cercetare și învățământ, unități de exploatare și industrializare a lemnului, precum și cercuiri de afaceri care se ocupă de comercializarea produselor pe bază de lemn.

De la primul Congres internațional de silvicultură (Paris, 1900) până la Congresul forestier mondial din Mexic, importanța pădurilor a crescut în intensitate ca urmare a extinderii și diversificării producției forestiere, creșterii constiinței generale cu privire la rolul ecosistemelor naturale, cu deosebire al celor silvestre, în menținerea stabilității echilibrului dintre om și mediul înconjurător.

Actualul Congres forestier mondial s-a desfășurat sub patronajul președintelui Statelor Unite Mexicane - Miguel de la Madrid Hurtado - care a rostit în numele poporului și guvernului mexican, cuvintele de deschidere, subliniind importanța deosebită pe care o au pădurile pentru dezvoltarea economică și socială a fiecărei națiuni. S-a relevat astfel convingerea unanimă că resursele forestiere constituie o alternativă viabilă în direcția accelerării procesului de propășire economică a țărilor în curs de dezvoltare, îndeplinind un rol strategic, indirect, în asigurarea producției de alimente și bazei energetice pentru cea mai mare parte a populației de pe glob. Pădurile reprezintă un patrimoniu al umanității; ele joacă un rol definitoriu în asigurarea echilibrului ecologic, în modificarea începutului de viață din zonele aride, ca și modelarea constiințelor naționale.

A urmat la cuvânt directorul general al Organizației Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură - Eduard Saouma - care a insistat asupra importanței ce revine pădurilor pentru menținerea stabilității ecosistemelor naturale, conservarea mediului înconjurător și dezvoltarea economică a comunităților rurale. Pornind de la ideea că pădurea reprezintă, totodată, o forță și o victimă a progresului tehnologic, niemișcarea acordându-i un asemenea mare interes, a fost evidențiată semnificația Amdui internațional al pădurilor, în contextul dezbaterilor acestui important forum al silviculturii contemporane.

Tema generală a Congresului forestier mondial din Mexic a constituit-o: „RESURSELE FORESTIERE ÎN DEZVOLTAREA INTEGRATĂ A SOCIETĂȚII”, fiind astfel stabilită în anul 1981 cind Consiliul FAO a încredințat Statelor Unite Mexicane sarcina găzduirii unei manifestări internaționale de asemenea proporții.

Ca președinte al acestui Congres forestier mondial a fost ales ministrul agriculturii și resurselor hidraulice din Mexic - Eduardo Pesqueira Olea - iar ca vicepreședinte conducătorii delegațiilor din opt state, reprezentând toate continentele. În calitate de co-președinte, a fost desemnat șeful Departamentului forestier din țara gazdă - Leon Martinez Castaneo.

Programul de desfășurare a lucrărilor a fost astfel întocmit încât să se poată oferi participanților posibilitatea:

- identificării direcțiilor principale privind conservarea și utilizarea resurselor forestiere ca expresie a unor tendințe generale caracteristice societății contemporane;
- participării directe la elaborarea de orientări noi pentru silvicultura mondială;
- prezentării experienței și punctelor de vedere proprii în legătură cu domeniile de activitate forestieră incluse în tematica congresului;
- cunoașterii nemijlocite a unor probleme esențiale din silvicultura țărilor latino-americane, a căror bogăție în resurse forestiere le situează pe o poziție aparte, pe plan mondial.

În acest context, au avut loc patru sesiuni generale, mai multe sesiuni plenare și trei comisii tehnice, în cadrul cărora s-au prezentat peste 200 referate științifice. Corespunzător temelor tratate, au fost reliefate aspecte particulare din silvicultura contemporană, cu privire la:

- amenajarea și protecția resurselor forestiere și a faunei silvestre;
 - reușitele unor activități forestiere în lupta contra deșertificării;
 - conservarea resurselor genetice și importanța serviciilor (influențelor) ecologice ale pădurilor;
 - impactul dezvoltării economice asupra integrității resurselor forestiere;
 - tehnologii de recoltare a masei lemnoase și activități integrate de industrializare a lemnului;
 - procedee de obținere a surselor de energie din biomasa forestieră;
 - diversificarea și comercializarea produselor pe bază de lemn;
 - căi de autofinanțare a unor proiecte de dezvoltare forestieră;
 - participarea populației rurale la îndeplinirea programelor de valorificare a resurselor forestiere;
 - modela (diagnostic) pentru orientarea și dezvoltarea activităților de silvicultură în rindul comunităților rurale.
- În dezbaterile ce au avut loc pe marginea referatelor prezentate, a fost exprimată preocuparea unanimă pentru conservarea propriilor păduri și îngrijorarea față de deteriorarea, într-un ritm alarmant, a ecosistemelor forestiere și a mediului înconjurător.

Din partea română, s-au pregătit și prezentat la această prestigioasă manifestare științifică, următoarele comunicări:

- Conservarea, gospodărirea și utilizarea resurselor genetice forestiere în România (autori: Violeta Enescu și Valeriu Enescu).
- Uscarea stejarilor: o problemă complexă (autori: Alexe Alexe și Ioan Milescu).
- Producția de biomasă pe structura acestora și diferite ecosisteme forestiere (autori: Ilie Decei și Traian Andron).
- Plantații forestiere destinate producției de lemn pentru industria de celuloză și hârtie (autori: Gheorghe Marcu, Dumitru Lazăr și Ambrozie Liubimirescu).
- Pădurea și protecția mediului înconjurător în România (autori: Victor Giurgiu și Nicolae Păbrăscu).
- Influența poluării industriale asupra productivității și stabilității ecosistemelor forestiere (autor: Marian Iamulescu).
- Probleme prioritare în protecția pădurilor din Republica Socialistă România (autori: Constantin Nițescu, Adam Simionescu și Mircea Ștefănescu).

- Parcurile și rezervațiile naturale din România - rolul lor în conservarea genofondului și ecofondului forestier (autor: Nicolae Doniță).

- Combaterea proceselor avansate de eroziune și alunecare în România, cu ajutorul vegetației forestiere (autori: Constantin Tracl și Emil Untaru).

- Efectul hidrologic și antierozional al lucrărilor de amenajare a bazinului hidrografic forestier (autor: Radu Gaspar).

- Influența factorilor energetici asupra dezvoltării industriale de prelucrare a lemnului din Republica Socialistă România (autori: Ion Traga, Ion Cursaru și Alexandra Ghiorzanu).

- Creșterea gradului de valorificare a biomasei forestiere prin transferul operațiilor de sortare și preindustrializare din pădure în centre specializate dotate cu linii tehnologice semiautomate (autori: Gheorghe Constantin, Stelian

Munteanu, Gheorghe Cerchez, Stamate Stamate și Valeriu Caisan).

— Realizări și tendințe în R. S. România în dotarea fondului forestier cu căi de transport și crearea autovehiculelor specializate de mare capacitate, în vederea valorificării integrale a biomasei forestiere și reducerii consumului de carburanți (autor: Aurel Ungur, Rostislav Bereziuc, Virgil Oprea și Ion Olteanu).

— Evoluția tehnologiilor de fabricație în industria de prelucrare a lemnului din R. S. România. Implicații asupra creșterii productivității muncii și valorii produselor din lemn (autor: Florin Cristescu).

— Contribuții privind reducerea pierderilor de lemn prin folosirea de noi produse de protecție a lemnului cu grad redus de poluare și remanentă ridicată (autor: Ion Plugaru).

Concluziile generale ale Congresului forestier mondial din Mexic ilustrează conștiința înaintată a tuturor celor ce văd în pădure un important factor al calității vieții. Aceste concluzii pot orienta pe administratorii de păduri, ca și pe specialiștii asupra unui larg câmp de acțiune, menite să garanteze permanența resurselor forestiere și pentru generațiile viitoare. Desprindem dintre ele, pe acelea de utilitate mai largă, ca de exemplu:

— este necesar să se intensifice cooperarea și schimburile internaționale cu privire la sistemele și mijloacele de conservare a resurselor forestiere naționale și internaționale, pentru a se asigura o mai bună gospodărire a surselor genetice regenerabile și a garanta un nivel corespunzător al calității vieții;

— se impune mai mult ca oricând, intensificarea cercetării științifice și a transferului de tehnologii pentru stabilirea de soluții viabile de dezvoltare economică a comunităților rurale, cu deosebire prin punerea în valoare a noi complexe forestiere;

— importanța crescândă ce revine personalului tehnic de toate gradele, pentru amenajarea și gestionarea corespunzătoare a pădurilor, ca și pentru stăvilirea procesului de diversificare din zonele aride;

— se solicită un mai mare interes din partea factorilor politici de decizie pentru promovarea unor tehnici adecvate de menținere a integrității resurselor forestiere, evitându-se complet efectele negative ale despăduririlor prin exploatarea irațională și poluării de către noxele industriale;

— se consideră vitale pentru asigurarea permanenței resurselor forestiere, promovarea de programe naționale în acest scop, vulgarizarea cunoștințelor despre pădure și o participare activă din partea tuturor păturilor sociale la îndeplinirea obiectivelor propuse;

— se recunoaște starea de alertă generală generată de noxele industriale și se recomandă adoptarea de soluții imediate, inclusiv de încheierea unor acorduri internaționale, îndeosebi între țări din Europa, în scopul prevenirii sau reducerii progresive a acestui fenomen (dezastru);

— industriile care se bazează pe lemn, ca principală sursă de materie primă, trebuie să ia în considerare atât diversificarea gamei de produse ce se pot obține și valorificarea superioară a acestora, cât mai ales acele activități conexe, cum sînt chimizarea sau gazeificarea biomasei forestiere, care pot câștiga în importanță pe măsura identificării de noi tehnologii;

— se consideră unanim inacceptabile, protecționismul și diferitele bariere tarifare și vamale. Înlăturarea lor garantează o valorificare echitabilă a resurselor forestiere naționale

și stimulează în acest sens economia țărilor în curs de dezvoltare;

— politicile forestiere trebuie să servească nu numai orientării administrațiilor silvice de stat, dar în egală măsură și tuturor instituțiilor naționale, regionale sau locale, care vin în contact direct cu pădurea. Aceste politici să devină în realitate un instrument eficace de educație a maselor, de ridicare a conștiinței forestiere a fiecărei națiuni.

În documentul final, adoptat prin consens, se subliniază faptul că participarea la Congresul forestier mondial din Mexic, exprimă în unanimitate voința guvernelor lor de a conserva și folosi în mod rațional pădurile — sursă deosebit de importantă pentru obținerea de bunuri materiale și ridicarea calității vieții. Căminarea poate avea de suferit, se arată în acest important document ce se publică în extenso, dacă se continuă cu degradarea ecosistemelor forestiere, fapt ce impune adoptarea de măsuri corespunzătoare pe plan național, regional și internațional în scopul păstrării resurselor forestiere, ca unul dintre factorii principali de conservare a mediului înconjurător.

La încheierea lucrărilor, șefii delegațiilor URSS și Franței au solicitat, în numele guvernelor țărilor respective, ca viitorul Congres forestier mondial (1990) să se organizeze la Moscova și respectiv Paris. O hotărâre în acest sens, urmează să se adopte de către Consiliul FAO, în anul 1986.

În perioada lucrărilor congresului, s-a organizat o expoziție forestieră cu expozate reprezentând programe de împăduriri în diferite zone ale lumii, tehnologii de industrializare și chimizare a lemnului, mașini, unelte și dispozitive pentru diverse activități cu caracter forestier, expuse de țara gazdă, precum și firme constructoare de mașini din SUA, Canada, Japonia, R. F. Germania, Finlanda, Franța, Anglia, Spania și Indonezia.

A avut loc, totodată, ceremonia plantării unui „pinetun”, pe lângă Universitatea autonomă din statul Mexic în memoria profesorului Maximilio Martinez, eminent botanist mexican, care a identificat pe teritoriul țării sale 50 specii și 30 varietăți de pin. Se consideră că jumătate dintre aceste specii, au lemn cu calități tehnologice valoroase pentru folosințe industriale. Din această diversitate de specii, pentru România s-a repartizat *Pinus rudis* Endl., caracteristică zonelor de mare altitudine.

Cu prilejul acestei deplasări s-au vizitat și pepiniere silvice, păstrăvării, plantații forestiere și o unitate de produse stratificate din lemn. S-au obținut, pe lângă o documentație tehnică valoroasă, care s-a pus la dispoziția specialiștilor români prin biblioteca Institutului de cercetări și amenajări silvice și mostre de semințe din specii valoroase de pin, caracteristice pentru condiții de vegetație din zone înalte, care vor fi semănate în unități ICAS.

Pe durata Congresului forestier mondial din Mexic, s-a organizat, de asemenea, un festival al filmelor documentare forestiere, în cadrul căruia au prezentat pelicule delegații din Mexic, Algeria, Brazilia, Canada, Franța, R. F. Germania, Japonia, Jugoslavia, Suedia și Costa Rica.

În continuare, reproducem manifestul celui de-al IX-lea Congres forestier mondial.

Manifestul din Mexic

Reamintind că cel de-al VIII-lea Congres Forestier Mondial care a avut loc în 1978 la Djakarta — Indonezia, a recunoscut că pădurea trebuie pusă în serviciul colectivității, aducându-și contribuția la ameliorarea calității vieții societății și — în mod deosebit — a sectoarelor celor mai sărace;

Reamintind că — ulterior — au fost adoptate strategii mondiale pentru reforma agrară și dezvoltarea rurală, ca și pentru conservarea naturii și resurselor energetice, care au reflectat o mulțumită înțelegere a cerințelor sociale, a interdependenței omului și resurselor forestiere, ca și a necesității de punere în aplicare a soluțiilor integrate la procesele de dezvoltare;

Recunoscând acordul ce a fost adoptat de către cea de-a XXXVI-a reuniune a Consiliului FAO pe linia ca cel de-al IX-lea Congres Forestier Mondial să dea prioritate specială conservării și folosirii adecvate a resurselor forestiere;

Cunoscând că Anul internațional al pădurii, declarat de Consiliul FAO, constituie o excepțională ocazie pentru examinarea marilor probleme ridicate de silvicultura mondială;

Ținând seama de conținutul Programului de acțiune aprobat de către cea de-a VII-a sesiune a Comitetului FAO de punere în valoare a pădurilor tropicale;

Reamintind contribuția adusă de păduri la viața societății, sub formă de bunuri și servicii pentru dezvoltare rurală și

industrială, ca și pentru protecția mediului și securitatea alimentară;

Considerind că viitorul omenirii este amenințat de diminuarea și degradarea ecosistemelor forestiere, sărăcirea genetică, dispariția de specii, deteriorarea hidrologică și climatică, epulzarea solurilor, scăderea productivității, insuficiența regenerării pădurilor ca și proasta lor exploatare;

Considerind că există o relație strinsă între mizeria socială, pe de o parte, și dezechilibrul ecologic, pe de altă parte, ceea ce face ca subdezvoltarea populației rurale, lipsa infrastructurilor corespunzătoare, întârzierea pe plan tehnologic, slaba productivitate și competitivitate a activităților forestiere să fie — în același timp — cauza și efectul distrugerii pădurilor;

Acceptând teza că structurile instituționale, industriale și comerciale neadecvate constituie cauze ale degradării resurselor forestiere, implicând agravarea condițiilor social-economice în dauna resurselor existente;

Considerind că majoritatea țărilor în curs de dezvoltare depind — în materie de energie pentru subsistență — de resursele lor forestiere și că, în unele țări, penuria de lemn de foc devine din zi în zi tot mai acută, ca urmare a creșterii demografice, cu toate implicațiile economice, sociale și de mediu ambiant ce decurg din această situație;

Considerind gravitatea consecințelor despăduririi în regiunile lovite de secetă, precum și impactul ce rezultă pentru situația alimentară și supraviețuirea populațiilor afectate, deosebi în Africa;

Considerind faptul că într-un număr tot mai mare de țări pădurile sînt din ce în ce mai afectate de incendii, dăunători și boli, iar pagubele cauzate de poluarea atmosferică învechesc și riscurile existente pentru calitatea vieții și pentru sectoare de activitate cum sînt agricultura, protecția alimentelor și apelor, protecția faunei și resurselor piscicole;

Considerind că actuala criză internațională a scos în evidență, pe de o parte, strînsa interdependență și disparitățile ce există între națiuni, iar, pe de altă parte, impactul factorilor economici și politici asupra conservării și utilizării resurselor naturale;

Considerind diversitatea de posibilități și soluții pe care sectorul forestier le oferă fiecărei țări, în funcție de caracteristicile dezvoltării economice și sociale, ale resurselor și nevoilor prioritare;

Recunoscînd că în majoritatea țărilor industrializate resursele forestiere constituie izvor de creștere economică și de ameliorare a calității vieții, în timp ce în multe țări în curs de dezvoltare acestea reprezintă un potențial prost exploatat deși ar putea fi bază principală pentru bunăstarea social-economică în zonele rurale;

Convins că o dinamizare a activităților forestiere poate contribui la dezvoltarea comunităților rurale cu toate beneficiile ce ar putea decurge pentru comunitățile naționale în ansamblu;

Ținînd seama de marile perspective ale dezvoltării industriilor bazate pe lemn — de la mici unități familiale, la mari complexe industriale integrate — pentru producerea de numeroase bunuri necesare societății;

Recunoscînd că, frecvent, sectorul forestier este tratat prea sector — polarizînd deciziile și strategiile — și făcînd dificilă reușita unei planificări integrate, de ansamblu;

Ținînd cont de epuizarea progresivă a resurselor naturale neregenerabile, cît și de posibilitatea înlocuirii lor prin resurse regenerabile — în particular, resurse forestiere;

Ținînd seama de faptul că — din cauza situației economice dificile din ultimii ani — mijloacele alocate protecției și dezvoltării resurselor forestiere au fost insuficiente;

Considerind insuficiența resurselor alocate cercetării chemate să facă față cerințelor tehnologice și științifice în pas cu noul dimensiuni și responsabilități ale sectorului;

Congresul declară că pentru aplicarea noilor strategii și politici forestiere trebuie adoptate următoarele directive și principii:

Pacea mondială, creșterea economică, bunăstarea socială, calitatea mediului înconjurător și a relațiilor dintre națiuni trebuie să constituie fundamentul unei dezvoltări juste, echitabile și raționale;

Sectorul forestier trebuie să participe în dezvoltarea integrală a națiunilor și să contribuie la bunăstarea comunităților rurale și urbane, prin punerea în valoare deplină a potențialului propriu în beneficiul dezvoltării producției, protecției și vieții sociale;

Este necesar să se definească politici și să se aplice strategii bazate pe responsabilitatea și participarea reunită a tuturor membrilor societății;

Dezvoltarea trebuie să aibă ca protagonist ființa umană, iar ca obiectiv principal beneficiul pe care aceasta îl poate avea, tot așa după cum scopul principal vizează progresul populațiilor care locuiesc în zonele forestiere;

Evoluția mondială cere o nouă definire a relațiilor dintre resursele forestiere și societate, prin armonizarea ființei umane cu mediul natural, cu ajutorul unei conștiințe mai clare a schimbărilor tehnice, sociale, economice și politice pe care le cere această nouă strategie forestieră;

Este urgent să se ia măsuri pentru ameliorarea sistemelor de comunicații între sectorul forestier, pe de o parte, și instanțele politice, cele ale puterii, ale instituțiilor financiare, ale altor sectoare profesionale și ale societății în general, pe de altă parte;

Este necesar să se acorde încredere și să se dea inițiativă populațiilor spre a se asigura cooperare din partea lor, ca și dezvoltarea resurselor umane existente pe plan local în direcția unei participări efective;

În vederea unei asigurări certe a coordonării acțiunilor între instanțele guvernamentale centrale și cele regionale, precum și între instituțiile private și cele publice, este necesar ca atât cadrul legislativ, cît și cadrul instituțional să fie perfecționate sau adoptate mai bine cerințelor;

Este deosebit de necesar și urgent — mai ales în țările în curs de dezvoltare — ca resursele forestiere să constituie o opțiune rentabilă pentru populația rurală, răspunzînd nevoilor reale ale acesteia. În acest scop, trebuie promovată crearea de organizații viabile, cu gestiune proprie, ca promotoare ale activităților forestiere, capabile să acționeze în calitate de partener al societății, guvernului și industriilor. În aceste organizații trebuie să se găsească loc țăranii fără pămînt, femeile și adolescenții;

Instruirea de noi promoții de cadre superioare, tehnicieni, specialiști și muncitori pentru silvicultură, trebuie ameliorată și dezvoltată, așa fel încît să se poată face față corespunzător noilor cerințe ale acestui sector;

Progresul social poate fi asigurat concomitent cu conservarea resurselor naturale numai în cadrul creat printr-o dezvoltare rurală integrată, cuprinzînd amenajarea și exploatarea pădurilor, activitățile agricole și pastorale, ca și aspectele ecologice;

Trebînd dezvoltate și sprijinite, de urgență, acțiunile de ameliorare a bazinelor hidrografice degradate și cele de luptă contra desertificării, deosebi în Africa, acestea vînzînd simultan restaurarea și păstrarea echilibrului, inserarea zonelor incriminate în procesele productive macrogeografice și punerea zonelor aride și semiaride în slujba nevoilor populației;

Este necesar să fie sporite și reorientate resursele financiare destinate să intensifice acțiunile de conservare, protecție și industrializare; resursele respective să provină, pe de o parte, dintr-o creștere a productivității, iar pe de altă parte, de la instituții financiare naționale și internaționale, precum și de la organizații neguvernamentale;

Congresul subliniază importanța și urgența „Planului de acțiune” privind pădurile tropicale, adoptat de către cea de-a VII-a sesiune a „Comitetului FAO pentru punerea în valoare a pădurilor tropicale” și sprijină cu fermitate orice inițiativă menită să accelereze dinamizarea acțiunii în următoarele cinci domenii prioritare: silvicultura, integrată în fondul funciar, lemnul de foc și energia, conservarea ecosistemelor forestiere tropicale, dezvoltarea industriilor forestiere, dezvoltarea instituțiilor forestiere;

Congresul propune crearea unui „Fond mondial pentru dezvoltarea și protecția mediului forestier înconjurător”, deosebi pentru ajutorarea țărilor în curs de dezvoltare.

(Republica Federală Germania apreciază că înainte de a se acorda sprijin propunerii de crearea a fondului respectiv trebuie examinate principiile și reglementările pe care acesta ar urma să se sprijine).

Congresul solicită guvernelor să sprijine obiectivele anului internațional al pădurii, a cărui reușită depinde hotărâtor de inițiativele naționale și locale.

Este necesar ca dezvoltarea industriilor forestiere să fie planificată în corelare cu caracteristicile pădurilor și cu sistemele de producere a materiilor prime în cadrul programelor de amenajare integrată, recunoscându-se că industria lemnului este un element esențial în dezvoltarea rurală, atât ca sursă generatoare de venituri, cât și ca garanție a conservării resurselor însăși;

Întreprinderile forestiere reclamă investiții care — în mod frecvent — au rentabilitate redusă; această constatare face necesară promovarea concepțiilor privind noile tehnologii capabile să permită rentabilizarea investițiilor, la care să fie cointeresat un număr cât mai mare de beneficiari;

Este necesar să se acorde mai mare importanță soluțiilor și tehnologiilor adecvate conservării și exploatarea resurselor forestiere, trăgându-se învățăminte din cunoștințele tradiționale deținute de populațiile din mediul rural și — în mod deosebit — din zonele forestiere;

Trecerea de la sistemele actuale, la folosirea mai eficientă a surselor regenerabile de energie, trebuie să aibă loc în așa fel încât să fie posibilă folosirea mai completă a resurselor forestiere nu numai ca sursă pentru energie de subsistență, ci și pentru energie industrială, electrificare rurală, dezvoltarea irigațiilor și înlocuirea combustibililor fosili;

Trebuie adoptate măsuri concrete, la nivel național și internațional, care să conducă la diminuarea nivelului emisiilor de noxe poluante, dăunătoare pădurilor și vieții umane, mai ales în regiunile industrializate.

Este necesar să se acorde caracter de înaltă prioritate cercetării științifice și tehnice, ca și propagării rezultatelor obținute în această activitate din sectorul forestier, acordându-se atenție deosebită zonelor critice, cum sînt pădurile tropicale, zonele aride sau de terenuri degradate, zonele agro-silvo-pastorale și cele afectate de poluare industrială.

Dezvoltarea socială și economică, ca și echilibrul ecologic mondial, reclamă cooperare internațională bazată pe efortul țărilor, cu luarea în considerare a responsabilității față de generațiile viitoare;

Profesiunea forestieră, ca factor de dezvoltare economică, trebuie să sesizeze și să accepte responsabilitățile ce-i revin, adaptându-se noilor solicitări adresate sectorului, ca urmare a numeroaselor schimbări pe care le suferă umanitatea; în acest context, silvicultorii din toate țările trebuie să se preocupe de realizarea schimburilor de cunoștințe și experiență, dezvoltând cooperarea internațională și — astfel — promovând pacea și prietenia între țările lumii;

Trebuie să fie subliniată valoarea reală crescîndă a resurselor forestiere din țările dezvoltate, atât sub aspectul impactului lor pozitiv asupra mediului înconjurător, cât și al contribuției lor la producția industrială;

Al IX-lea Congres forestier mondial își reafirmă convingerea că este posibilă înfringerea sărăciei și atenuarea lipsei de produse forestiere care persistă pe vaste regiuni ale planetei, stopîndu-se procedeul de distrugere a resurselor forestiere, îngrijirea, folosirea și valorificarea adecvată a acestora, recunoscînd că:

Printr-o participare socială mai amplă, conservarea și exploatarea rațională a potențialului economic al pădurilor, poate să promoveze dezvoltarea economiilor naționale, conducînd — în final — la ameliorarea nivelului de viață spre beneficiul umanității și de aceea:

Făce un apel către toate popoarele și toate guvernelor, ca — în cadrul suveranității lor — să acorde atenție deosebită importanței pădurilor pentru biosferă și pentru supraviețuirea umanității, invitîndu-le să se angajeze în lupta pentru salvagardarea și punerea în valoare a resurselor ce au ca menire să furnizeze omenirii alimentație, materii prime, energiei bunăstare, echilibrul ecologic, ameliorarea a calității vieții.

Simpozionul „Pădurile noastre: ieri, astăzi, mâine”

În cadrul manifestărilor ocazionate de „Anul internațional al pădurilor” — cum a fost declarat de către Organizația Națiunilor Unite (ONU) prin FAO anul 1985 — Academia R. S. România și Ministerul Silviculturii au organizat în ziua de 24 mai 1985, în aula Academiei, un simpozion de mare rezonanță, desfășurat sub genericul „Pădurile noastre: ieri, astăzi, mâine”, dorind să atragă atenția asupra pădurilor și silviculturii românești în această perioadă de adînci frînțări ale omenirii față de soarta pădurilor planetare și ale fiecărei națiuni.

Lucrările simpozionului au fost inaugurate de acad. Radu Voinea, președintele Academiei, arătînd că „Pentru ce a însemnat pădurea în trecutul poporului nostru, pentru ce înseamnă ea astăzi, merită cu prisosință nu numai atenția, grija noastră, ci mult mai mult: respectul nostru. A fost primul simpozion dedicat pădurii românești, organizat în aula celui mai înalt for științific al țării, simpozion aflat sub auspiciile președintelui Academiei.”

Conducerea Ministerului Silviculturii a fost reprezentată de: tov. ing. I. Petrescu, adjunct al ministrului silviculturii.

Au fost susținute 18 referate și comunicări științifice elaborate de 33 reprezentanți de seamă ai științei românești contemporane: membri titulari și membri corespondenți ai Academiei R. S. România și ai Academiei de Științe Agricole și Silvicultură, cercetători de frunte ai Institutului de cercetări și amenajări silvice, cadre didactice ale Facultății de silvicultură, specialiști din Ministerul Silviculturii, reprezentanți ai unui mare număr de ramuri ale științei: silvologie, biologie, agricultură, medicină, istorie, economie.

Reproducerea programului oferă cea mai fidelă imagine a importanței și diversității tematiche a acestei prestigioase manifestări științifice dedicată pădurilor noastre:

Acad. Radu Voinea	— Cuvînt de deschidere
Prof. dr. doc. G. Chirșiă	— Pădurile României: probleme actuale și de viitor
Dr. ing. I. Mănescu	— Semnificația anului internațional al pădurilor
Prof. dr. D. C. Giurescu	— Pădurea în istoria poporului român
Dr. doc. V. Gîrghiu	— Pădurea și viitorul poporului român
Dr. ing. N. Doniță,	— Probleme ecologice pentru silvicultura viitorului
Dr. ing. C. Madu	— Pădurea și sănătatea populației umane
Acad. St. Mîlcu	— Implicațiile genetice în silvicultura de astăzi și de mâine
Prof. dr. ing. V. Săușen, Dr. Val. Eneșcu	— Diversitatea biologică a pădurilor și conservarea ei pentru viitor
Conf. dr. ing. P. Hoffela	— Urbanizarea și pădurea
Ing. M. Ianculescu	— Pădurea, față în față cu poluarea
Prof. dr. ing. S. A. Munteanu, Ing. A. Costin,	— Probleme actuale și de viitor ale reechilibrării bazinelor hidrografice forestiale
Dr. ing. C. Tracl,	
Dr. ing. R. Gaspar	

- Dr. doc. D. Teac) — Pădurea și agricultura : trecut, prezent și viitor
 Dr. doc. I. Lupe — Pădurea și apa : prezent și viitor
 Dr. ing. V. Dinu —
- Dr. ing. I. Cătrina, — Perspectivele actualelor metode
 Prof. dr. ing. D. Parascan, — intensive de creștere a produc-
 Dr. ing. A. Popa — tivității pădurilor
- Dr. ing. I. Vlad — Pădurile actuale, după un
 secol de gospodărire : învăță-
 minte și prognoze
- Dr. ing. C. Nițescu, — Dinamica stării de sănătate a
 Dr. ing. A. Simionescu, — pădurilor României : probleme
 Dr. ing. Al. Frajlan — de perspectivă
- Prof. dr. doc. N. N. — Probleme economice majore ale
 Constantinescu — silviculturii contemporane și
 Dr. doc. V. Gîrghiș, — de viitor
 Prof. dr. ing. C. Costea,
 Ec. M. Petrescu

Radu Cîrneel

— Laudă pădurii

În raport cu tematica, componența autorilor, originalitatea ideilor exprimate și adeziunea angajată la cauza pădurii românești, simpozionul „Pădurile noastre : ieri, astăzi, mâine” s-a ridicat la cel mai înalt nivel științific în ansamblul manifestărilor ce au avut loc în ultimile decenii în domeniul științelor silvice.

Dintre numeroasele și foarte importante concluzii ce s-au desprins din lucrările simpozionului menționăm următoarele :

1. În trecut, pădurile au hotărât în multe privințe soarta poporului român. Mai recent ele au adus o contribuție esențială la dezvoltarea agriculturii și industriei, la echilibrarea balanțelor de plăți externe, la edificarea societății socialiste în țara noastră. Modul de gospodărire a pădurilor a fost însă în discordanță cu aportul pe care acestea l-au adus în istoria poporului român. Suprafața pădurilor a scăzut sub nivelul critic, iar starea lor a fost puternic influențată de supraexploatare, pășunat excesiv și, uneori, de ignoranță. Procentul de împădurire a scăzut de la circa 75% — cît a fost în trecutul îndepărtat — la 20%.

2. În prezent, pădurile dețin un rol hotărât în dezvoltarea economico-socială a țării. În silvicultura contemporană, accentul trebuie pus pe reconstrucția ecologică a majorității pădurilor țării, pe creșterea stabilității lor, pe conservarea diversității biologice a ecosistemelor forestiere, pe folosirea și gospodărirea rațională a pădurilor în consens cu principiile silviculturii ecologice cu țeluri multiple. În acest cadru, normalizarea tăierilor se situează pe primul plan ; dacă nu se va schimba ceva profund în atitudinea generației actuale față de păduri, o mare primejdie va amenința economia naturii, economia națională, viața generațiilor viitoare. De aceea, se justifică reactualizarea Programului național al pădurilor.

3. În viitor, marile și spectaculoasele cuceriri ale științei nu vor reduce, ci — din contră — vor determina o extraordinară creșterea a rolului pădurii în viața poporului român. Această creștere se accentuează pe măsura industrializării și informatizării societății noastre. În consecință, în viitor, pădurile României trebuie să fie mult mai întinse decît în prezent (circa 40% din suprafața țării), rațional structurate după legile naturii, în care să predomine nu atât culturile cu arbori „domesticiji”, cît arboretele de tip natural, rezistente și dotate cu un ridicat potențial productiv și ecoprotectiv. Căci, în viitor, majoritatea pădurilor vor îndeplini în principal funcții speciale de protecție, fără să dispară interesul pentru producția de lemn de înaltă calitate.

Lucrările simpozionului s-au bucurat deja de o largă publicitate, fiind elogios prezentate în numeroase reviste de mare circulație și prestigiu : Contemporanul (7 iunie 1985), Săptămîlna (7 iunie 1985), Magazin (6 iunie 1985), România pitorească (iulie 1985) ș.a. Acum, Revista pădurilor, în acest număr dedicat unui secol de neîntreruptă existență, își face o datorie de onoare ca, odată cu prezentarea simpozionului pentru toți cititorii revistei, să transmită din partea tuturor silvicultorilor mulțumiri Președintelui Academiei R. S. România pentru organizarea și găzduirea acestei manifestări științifice dedicate celui mai bogat și peren tezaur natural al țării : pădurile.

Lucrările simpozionului vor fi publicate prin grija Institutului de cercetări și amenajări silvice.

Dr. doc. V. GÎRGIȘ

Sesiunea de referate și comunicări științifice a Institutului de cercetări și amenajări silvice

În ziua de 10 iulie a.c., a avut loc la Institutul de cercetări și amenajări silvice, sesiunea de comunicări științifice organizată în cinstea aniversării a 20 de ani de la Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român. Sesiunea a fost organizată în colaborare cu Secția de silvicultură a Academiei de Științe Agricole și Silvice.

Lucrările sesiunii au fost deschise de tovarășul Marian Inănculescu, directorul Institutului, care a vorbit despre însemnătatea Congresului al IX-lea și a perioadei ultimilor 20 de ani și a evidențiat rolul deosebit al tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, privind orientarea, dezvoltarea și transformarea științei în forță primordială de producție.

S-a evidențiat faptul că în lumina acestor orientări, cercetarea științifică și ingineria tehnologică în domeniul silviculturii a fost axată spre realizarea de noi produse și tehnologii privind valorificarea superioară a potențialului forestier și au fost prezentate realizările obținute, în ultimii 20 ani, care au contribuit la intensificarea și modernizarea producției silvice.

La lucrările sesiunii au participat specialiști din minister, din cadrul Academiei de Științe Agricole și Silvice, de la alte institute de cercetare, cercetători, proiectanți și alți oameni ai muncii din institut, care au auzit prezentarea unui număr de 13 comunicări științifice referitoare la principalele rezultate obținute și aplicate în producție în ultimii ani, după cum urmează :

1. Selecția, tehnologii de cultură și protecție a ploilor pentru producerea de lemn industrial (Vasile Benea).
2. Selecția, tehnica de cultură și tehnologii mecanizate în cultură, protecție și recoltare a mlădițelor pentru speciile de răchită de mare productivitate pe zone ecologice (Dumitru Rădoi).
3. Cercetări și concluzii privind dezvoltarea și comportarea culturilor experimentale permanente pentru refacerea și substituția arboretelor slab productive (Constantin I. Popescu).
4. Tehnologii intensive de ameliorare complexă a condițiilor de creștere și regenerare a arboretelor mature de evercinee (Aurelian Costea).
5. Stabilirea metodelor de executare a tăierilor de îngrijire în culturile create special pentru producerea lemnului de celuloză (Ambrozile Liubimirescu).
6. Bolile salmonidelor în condiții de densitate ridicată și combaterea lor (Ovidiu Onejiu).
7. Tehnologii de combatere integrată a dăunătorilor pădurilor, pe zone ecologice (Gheorghe Mihalache).
8. Îmbunătățirea tehnologiei de creștere a puietului de păstrăv aurcubeu în viviere flotabile (Constantin Misăilă).
9. Cercetări privind obținerea de noi forme de salcîm cu producție superioară de nectar și perioadă lungă de înflorire (Alchin Caraghiaur).

10. Stabilirea biomasei arboretelor la principalele specii forestiere, în raport cu structura lor (Ilie Deceț).

11. Evaluarea principalelor funcții speciale ale pădurilor și influențelor economice ale nerecolării masei lemnoase asupra producției unităților silvice (Mircea Petrescu).

12. Cercetări ecofiziologice la brațul în curs de uscare din Bucovina (Constantin Bindiu).

13. Lapinul în pepiniera Ștefănești (Alin Mann).

Discuțiile și dezbaterile purtate pe baza comunicărilor științifice prezentate au evidențiat importanța științifică și practică a rezultatelor obținute, precum și faptul că tematica de cercetare științifică a fost strâns legată de nevoile producției și a contribuit din plin la creșterea aportului cercetării științifice și ingineriei tehnologice la dezvoltarea

și modernizarea producției. S-a evidențiat necesitatea unui dialog mai eficient între cercetare, proiectare și producție, în care scop organizarea de sesiuni științifice constituie o cale ce trebuie folosită mai frecvent. Participarea mai largă a specialiștilor din producție la aceste sesiuni a devenit o necesitate.

În același timp s-a remarcat faptul că realizările obținute mobilizează și angajează cercetătorii, proiectanții și ceilalți oameni ai muncii din institut să muncească cu abnegație și dăruire pentru a contribui din plin la îndeplinirea mărețelor sarcini stabilite de Congresul al XIII-lea al P.C.R., referitoare la valorificarea rațională a fondului forestier în scopuri multiple.

Ing. Gh. IVAN

Semicentenarul Parcului național Retezat

Printr-o coincidență fericită, aniversarea a 100 de ani de apariție neîntreruptă a Revistei pădurilor se suprapune cu semicentenarul Parcului național Retezat.

Acestul eveniment memorabil l-a fost dedicat un simpozion prestigios, organizat între 1 și 2 septembrie 1985 la Deva de Academia R. S. România și filiala sa din Cluj — Napoca, Consiliul popular al județului Hunedoara și Comisiile pentru ocrotirea monumentelor naturii și om — biosferă.

Lucrările sesiunii au fost deschise și conduse de un președintele constituit din Radu Bălan, primsecretar al Comitetului județean PCR Hunedoara, acad. Radu Voinea, președintele Academiei R. S. România, prof. N. Boțariuc, președintele Comisiei pentru ocrotirea monumentelor naturii, prof. dr. doc. E. Negruțiu, președintele Subcomisiei pentru ocrotirea monumentelor naturii Cluj — Napoca, dr. doc. V. Giurgiu, vicepreședintele Consiliului științific al Parcului național Retezat, Maria Mitrofan, secretar al Comitetului județean PCR Hunedoara ș.a. În fața celor circa 350 de participanți, delegați ai celor mai reprezentative instituții științifice și unități productive din numeroase părți ale țării, s-au prezentat 42 comunicări științifice, elaborate de cercetători de frunte din România, din care nouă sînt semnate de silvicultori. La acestea se adaugă alte comunicări prezentate sau trimise de reputați oameni de știință din străinătate.

În comunicările prezentate și salutarile adresate simpozionului s-a relevat personalitatea pădurii în contextul celorlalte ecosisteme. „Pădurile Retezatului, a remarcat dr. doc. V. Giurgiu, prin desăvârșita lor alcătuire, prin îndelungata lor istorie ce leagă secolele și mileniiile, stîl și vor rămîne în eternitate nu numai ca tezaur național, frumusele neasemuită și izvor nesecat de sănătate, ci — mai presus de toate — ca o școală de silvicultură românească prin însăși modelul cel oferit. Fericit va fi acel silvicultor care, cutreierînd pădurile de basm ale Munților Retezat, căutîndu-le harul și ascultîndu-le chemările, va înțelege legile lor de alcătuire și funcționare, va recepționa mesajul lor înălțător către fi diriguitorii și slujitorii pădurii carpatine, mesaj care îndeamnă la măsuri mai eficiente pentru ocrotirea și conservarea patrimoniului forestier național, pentru respectul ce trebuie acordat acestor moșteniri sacre, cu nume împrumutat din legende; ne îndeamnă la măsuri urgente pentru constituirea unor noi parcuri naționale și în alte zone ale țării”. Fără îndolală că marele biolog Emil Pop a avut dreptate cînd a afirmat că „nici unul din ecosistemele vieții terestre nu a realizat un echilibru biologic atît de complex, atît de cuprinzător, atît de intens și amănunțit articulat în constelațiile sale cu flora, cu fauna, cu solul și cu clima, ca însăși pădurea cu arborii săi înalți și longevivi, a căror suprafața ecologică determină o rețea de infinite compensări desfășurate într-o detaliată și severă ierarhie biologică. Tulburarea lui dezlănțuie nebinuite repercursiuni în rețeaua interdependențelor ecologice”. De asemenea, din materialele prezentate a mai rezultat că pădurea este cea care dă și asigură viața întregului spațiu românesc, că înflințarea Parcului național Retezat reprezintă victoria gîndirii și mișcării ecologice românești, precedată de pleiada realizărilor istorice pe planul pro-

tecției naturii naționale din perioada interbelică, din care se amintesc Congresul naturaliştilor (1928) și promulgarea Legii pentru protecția monumentelor naturii (1930). De aceea, la aniversarea semicentenară a constituirii Parcului național Retezat, ecologii din România, împreună cu toți prietenii naturii, își îndreaptă gîndurile cu grațitudine spre fondatorii acestei opere de cultură națională și, în primul rînd, la profesorii Al. Borza, E. Racoviță și E. Pop. Fără a uita însă nici un moment precursorii ocrotirii naturii din România și mai ales figura luminoasă a profesorului silvicultor Petre Antonescu care încă din anii 1907 și 1908 a lansat, în Revista pădurilor, ideea constituirii de parcuri naționale în țara noastră. De altfel, silvicultorii, vizionari prin însuși obiectul profesiei lor, s-au aflat totdeauna în primele rînduri în lupta pentru ocrotirea naturii, militînd pentru conservarea ambianței naturale și crearea de rezervații.

Recunoașterea misiunii cercetătorului de „construcție de opinie publică” (Radu Bălan), constituie un sublim omagiu adus memoriei prof. Al. Borza și apostolatului său de o viață consacrat conservării ambianței naturale, naționale, în general, și celei a Retezatului, în special. Relevarea importanței naționale și internaționale a unicului nostru parc național (acad. R. Voinea), a îndreptăjit speranța legiferării unor noi parcuri naționale în țară.

Legată de istoria cercetării Munților Retezat a fost evocată emoționant opera și figura profesorului de la Sorbona, Emmanuel de Martonne (dr. S. Dragomirescu), prietenul dezinteresat al patriei și națiunii române. La fel, citîndu-l pe Lucian Blaga, Mihaela Toader observa că „poporul român s-a născut atuncî cînd formele de relief ale acestui spațiu (mioritic, dominat de Munții Retezat) au prins contur în sufletul său”.

Cercetarea structurii trofice a bioniurilor din Munții Retezat a relevat că „exercitarea unei egale presiuni ecologice asupra tuturor speciilor dintr-o anumită categorie trofică a unui ecosistem constituie modulitatea optimă de a interveni în acel ecosistem fiindcă acesta determină minime modificări ale echilibrului ecologic. Echilibrul ecologic cere nu protejarea unei singure verigi din lanțul trofic, ci a întregului lanț, nu gospodărirea ecologică a unei singure specii din piramida ecologică ci gospodărirea ecologică a tuturor piramidelor ecologice dintr-un peisaj cu biomurile și ecosistemele sale” (dr. doc. II. Almășan, dr. V. Soran, dr. Margareta Borcea, dr. D. Munteanu, dr. G. Goldea).

În program a mai fost inclus vernisajul expozițiilor de fotografii și filatelic „Parcul național Retezat la 50 de ani”, o gală de filme științifice consacrată Munților Retezat, precum și numeroase proiecții de diapozitive în montaj audiovizual. De asemenea, participanții au vizitat Parcul dendrologic Simeria.

Cu ocazia acestei festivități, Muzeul din Deva a bătut o medalie omagială de bronz dedicată memoriei profesorului Al. Borza, fondatorul primului Parc național românesc, precum și o insignă comemorativă.

În timpul lucrărilor s-a dat citire unei telegrame adresate tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, în care se spune între altele : „această reanunțare științifică se înscrie ca o sinteză a preocupărilor permanente ale partidului și statului nostru pentru protecția mediului înconjurător, cu valoroasă contribuție la nobila acțiune de ocrotire a monumentelor naturii”.

Lucrările simpozionului au fost continuate printr-o aplicație științifică în Parcul național Retezat în perioada 3-5 septembrie 1985, la care au participat circa 120 cercetători. În încheierea aplicației, acad. St. Pascu a rostit o alocuțiune în care a relevat că „poporul român este un iubitor al naturii, al pădurii și implicit al frumosului, iar ontogeneza și istoria lui este strins împletită și repetă marile acte ale naturii înconjurătoare”.

Dintre concluziile simpozionului se amintesc :

— „Pentru știința românească, Parcul național Retezat reprezintă un tezaur național cu o impresionantă diversitate, care oferă importante resurse pentru știință și totodată un vast laborator experimental în care au fost elaborate noi metodologii de cercetare. Decodificarea diversității sale structurale a îmbogățit știința românească cu numeroase idei noi. Cercetarea științifică în Retezat s-a înfăptuit la răsplata a unor variate orientări ale științei cele mai avansate. Cultivarea specificului și valorificarea peisajului autohton a permis unor contribuții științifice românești să intre în patrimoniul cultural al umanității” (dr. N. Boșcaiu).

— „Parcul național Retezat și-a îndeplinit pe deplin funcția sa științifică pentru promovarea și lărgirea ariei cercetării științifice în acord cu necesitățile dezvoltării și conservării” (prof. dr. doc. N. Botnariuc).

— Elementul civilizator forestier constă în contribuția silvicultorilor la reconstrucția ecologică a Retezatului care rezidă, între altele, la reimpădurirea suprafeței de circa trei

mii ha de carst în bazinul Jiului de vest (Ing. I. Măiorescu); prin modelele de structuri optime ce le oferă, ecosistemele forestiere din Retezat constituie ipostaze pentru pădurile carpatine.

— Reconstrucția ecosistemelor forestiere de limită în zonele de mare altitudine trebuie făcută numai cu material de reproducere din ecotipurile de molid și pin cembra, și prin conservarea și interzicerea totală a tăierii jneapănului (Ing. Tr. Iacob).

— Lărgirea pășunilor alpine prin distrugerea jneapenișurilor nu a dus la rezultatele așteptate. În unele porțiuni, nici după 40 ani, vegetația instalată nu a acoperit în întregime solul și nici nu este aptă de a fi pășunată (dr. Ing. E. Cernelea).

Dintre propunerile formulate se rețin următoarele :

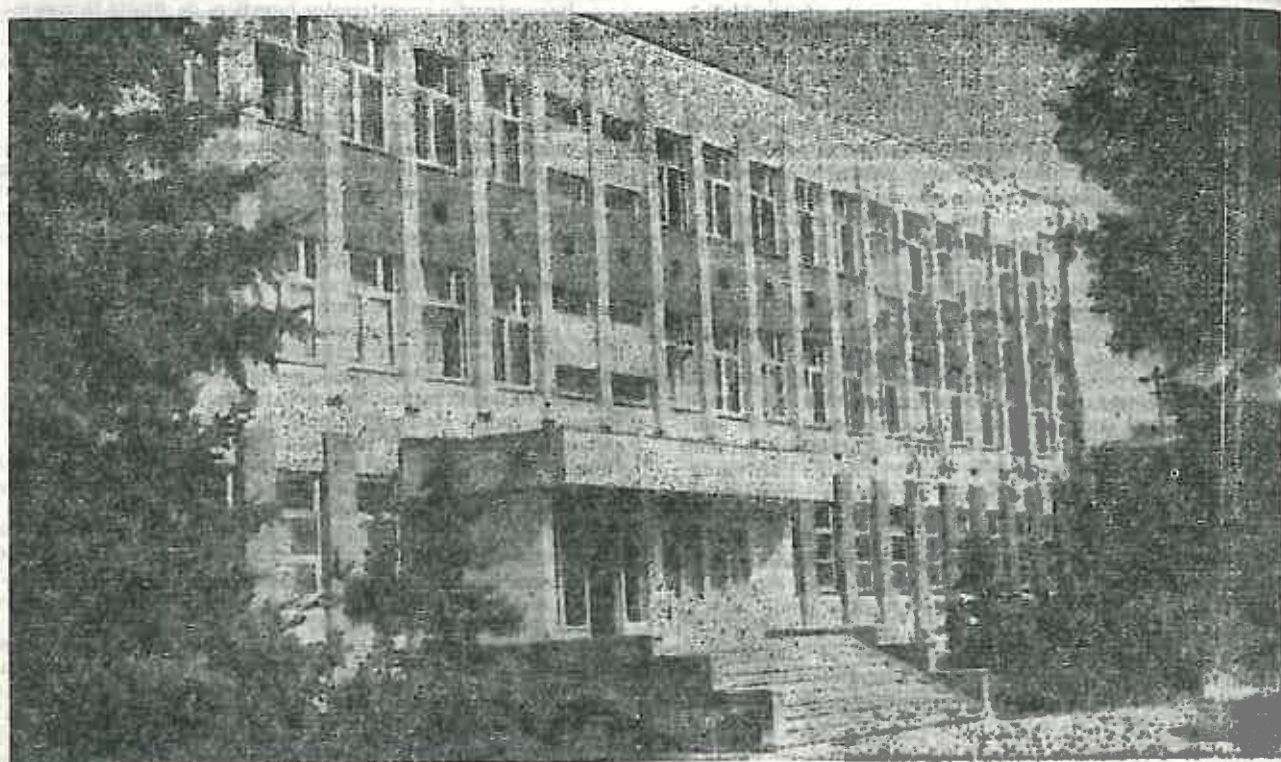
— Necesitatea armonizării intereselor economice cu cele impuse de gestiunea ecologică a teritoriilor ocrotite și promovarea unui turism etic, civilizator, în concordanță cu principiile impuse de conservarea naturii (Radu Bălan).

— Legiferarea constituirii Parcului național Retezat în limitele lărgite; elaborarea unui amenajament complex, referitor la întregul teritoriu și la toate ecosistemele din Parcul național Retezat; înființarea unei stațiuni de cercetare pentru Parcul național Retezat, afiliată la o instituție științifică; elaborarea și publicarea unei monografii a Parcului național Retezat cu traduceri în limbi străine de mare circulație; necesitatea legiferării proiectului de constituire pentru încă 12 parcuri naționale în: Rodna, Călimani, Cheile Bicazului, Ceahlău, Delta Dunării, Bucegi, Piatra Craiului, Cozia, Cerna, Nera, Semenic și Apuseni.

Creșterea numărului de parcuri naționale de la 1 la 12, ar avea și o deosebită semnificație internațională prin exemplul românesc oferit altor popoare.

Dr. Ing. Cr. D. STOICULESCU
Dr. Ing. C. BINDIU

INSTITUTUL DE CERCETĂRI ȘI AMENAJĂRI SILVICE

acordă unităților din producție, la cerere, asistență tehnică în probleme privind:

- conservarea genofondului forestier și producerea de material de împădurire genetic ameliorat
- chimizarea în silvicultură (aplicarea de fertilizanți chimici, erbicide, arboricide ș.a.)
- gospodărirea pădurilor afectate de poluare și a pădurilor de stejar cu fenomene de uscăre
- împăduriri în condiții staționale extreme
- cultura speciilor exotice
- aplicarea tehnologiilor intensive în pepiniere și solarii
- conducerea și regenerarea naturală a arboretelor
- refacerea arboretelor funcțional necorespunzătoare
- mecanizarea lucrărilor silvice
- corectarea torenților
- protecția pădurilor prin mijloace biologice și integrate
- creșterea salmonidelor în păstrăvării moderne
- cultura răchitei
- culturi de ciuperci comestibile
- cultura arbuștilor fructiferi în fondul forestier
- valorificarea produselor pădurii
- amenajarea pădurilor
- punerea în valoare a pădurilor
- prelucrarea automată a datelor în silvicultură
- analize economice

INSPECTORATUL SILVIC JUDEȚEAN CONSTANȚA

Str. Fr. Engels nr. 29
telefon 15580, 11035—Constanța

produce și livrează:

ARBORI ȘI ARBUȘTI ORNAMENTALI, ÎNTR-O GAMĂ VARIATĂ DE SPECII

PIN NEGRU — 1 AN

PLOP R 16 — 1 AN

DIFERITE SORTIMENTE
DE ÎMPLETITURI DIN RĂCHITĂ

INSPECTORATUL SILVIC JUDEȚEAN GIURGIU

Comuna Comana, județul Giurgiu, telefon 13.19.29

* o gamă variată de împletituri
din răchită;

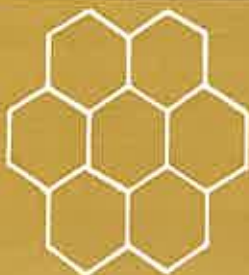

* puieți forestieri ornamentali de
rășinoase și foioase în pepi-
niera Comana;

* puieți de specii rapide
crescătoare plop și salcie
în pepiniera Malu;

* zmeură și coacăze în
culturi specializate;

* produse apicole

Inspectoratul silvic județean Giurgiu gospodărește masivele forestiere Căscioarele —ocolul silvic Bolintin— și Comana —ocolul silvic Comana—, vestigii ale vechilor codri ai Vlăsiei, cu arborete falnice de stejar, în vîrstă de peste 130 ani. În ultimii ani, fondul cinegetic s-a îmbogățit cu cerbul carpa-
tin colonizat pe fondul de vînațoare Comana.

U.M.T.C.F. - BRAȘOV

Șos. Feldioarei nr. 19

OFERĂ LA COMANDĂ
ANEXE TRACTOR ÎNTREȚINERE DRUMURI T.I.D.:

LAMĂ DE BULDOZER ORIENTABILĂ
PLUG PENTRU CURĂȚIREA ȘANȚURILOR
LAMĂ DE NIVELARE

INSPECTORATUL SILVIC JUDEȚEAN SATU MARE

Satu Mare, Piața Lenin,

Poate produce pe bază de comenzi ferme

● Împletituri din nuiete de răchită pentru beneficiari interni și externi.

● Păstrăv pentru consum, icre și pușcă de păstrăv pentru repopulări.

● Stupi orizontale și produse apicole — miere, lăptișor de matcă, polen, praf de polis, apilarnil, venin de albine, roiuri de mătci selecționate etc.

*La
mulți
ani!*